Cosul cu flori

 Primul tipar în limba română - Ianuarie 2003 Publicată de editura *Uittk* Hamfa, Suceava

Autor:	Christoph Von Schmid
Traducerea:	Constantine Christian Coca
Editarea:	Adina Cotlet
	prof. Ligia Cruţ
Tehnoredactarea:	Florin Ceornodolea
	Liviu Bursuc
Coperta:	Laura Fărcaş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României SCHMID, CHRISTOPH von
Coşul cu flori / Christoph von Schmid; trad.: Constantine C. Coca. - Suceava: Little Lamb, 2003
(Colecţia cărţilor rare)
ISBN 973-85822-3-7
1. Coca, Constantine C. (trad.) 821.112.2-31=135.1

Co^ul cu flori

face parte din

Colecţia Cărţtlor

a editurii

Htttle Iamb

Scrisă în secolul XVIII, este una din perlele colecţiei. Păşiţi în grădina lui James şi a fiicei sale iubite, Mary, respiraţi aerul dulce şi înmiresmat al unei ere pierdute şi veţi înţelege de ce Elisabeth Elliot şi Dr. Tedd Tripp au recomandat această carte cu atâta entuziasm.

Pentru mai multe informaţii despre aceste cărţi clasice, luaţi legătura cu noi la numărul **0744544579,**
prin e-mail la: Ii ttlelamb românia @ **yahoo.com**
web: **www.littlelamb.ro**
sau scrieţi-ne pe adresa: **Editura Little Lamb**
CP. 42, O.P. 6
720340 - Suceava
jud. Suceava
ROMÂNIA

„In zilele frumoase de primăvară şi de vară James îşi lua fiica la umbra unui copac bătrân..."
Pag. 14

CAPITOLUL I

POVESTEA EROINEI NOASTRE

VENIMENTELE povestite în această carte au avut loc demult, într-o ţară îndepărtată. Poate că unele din obiceiurile şi chiar modul de a fi al oamenilor prezenţi în această carte vor părea ciudate şi demodate pentru unii dintre cititorii tineri; dar ne vom strădui să prezentăm istoria într-un mod simplu şi familiar, încât toţi cei ce o vor citi să înţeleagă şi să-şi asimileze lecţiile care pot fi învăţate din ea. Natura umană este aceeaşi în toate ţările: pe de o parte găsim inima omului păcătoasă, dând naştere la o viaţă în afara voii lui Dumnezeu şi ducând la o mizerie şi la o disperare totală; pe de altă parte, remediul acestei disperări - lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, care naşte o relaţie personală cu Domnul Isus Christos şi aduce o viaţă plină de sens, fericire şi pace. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" (Ioan 111:16).
Cartea de faţă prezintă învăţături morale şi biblice preţioase, pentru o viaţă împlinită, pentru un trai bun şi sfânt, asemănător Fiului lui Dumnezeu. Mai mult chiar, ea urmăreşte să creeze o stare plăcută în timpul lecturii, atât în rândul celor tineri, cât şi al celor mai vârstnici. Şi, dacă se spune că oamenii înţelepţi învaţă din greşelile, întâmplările şi faptele semenilor lor, tot aşa dorim ca cititorii noştri să aibă parte de cât mai multe beneficii citind această carte.

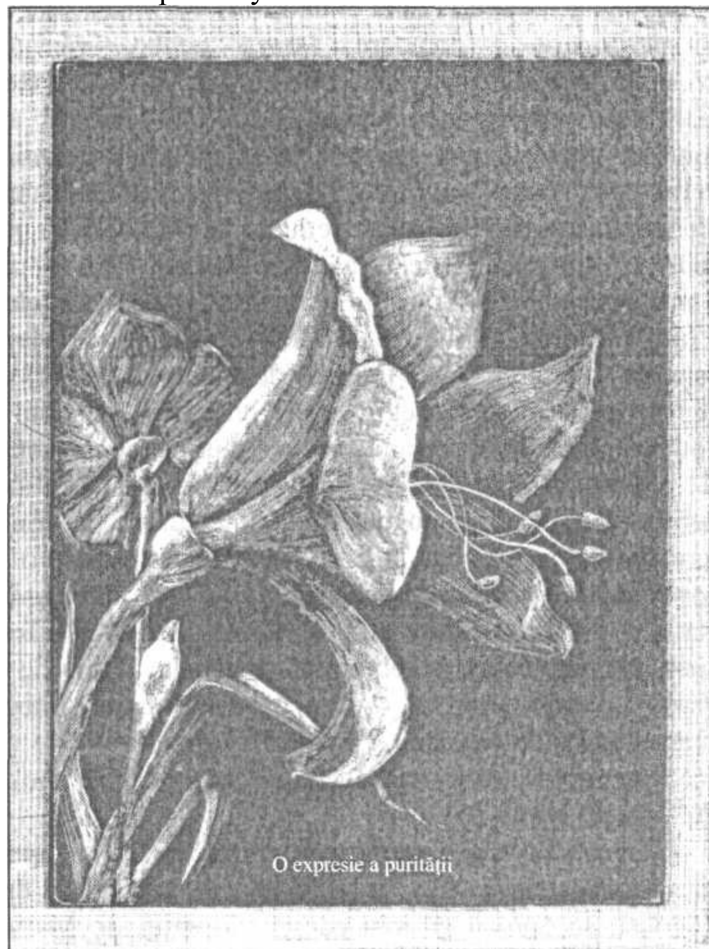
Povestea eroinei noastre

James Rode, tatăl eroinei noastre, Mary, s-a născut într-o familie respectabilă din Germania. Când era tânăr s-a dus să înveţe arta grădinăritului la curtea contelui de Eichbourg. Fiind un tânăr cu o pricepere şi o isteţime deosebite, având întotdeauna o bună dispoziţie şi evidenţiat prin demnitatea caracterului său, deveni în curând favoritul tuturor şi, după ce a învăţat meseria, în loc să-1 lase să plece în altă parte, contele 1-a angajat în serviciul lui. Şi-a îndeplinit responsabilităţile cu atâta credincioşie, încât, după câţiva ani, contele i-a oferit un

serviciu mult mai bun şi mai onorabil la palatul maiestuos pe care îl avea la Viena.
James era acum silit să facă o alegere asemănătoare cu cea pe care o făcuse Lot când a ales să meargă şi să locuiască în Sodoma, fiindcă era într-o câmpie bine udată, roditoare şi plăcută. Cu toate acestea, James a simţit în adâncul inimii lui că acolo vor fi multe lucruri care îl vor constrânge să-şi încalce încredinţările lăuntrice şi să facă fapte împotriva voinţei sale. Aşadar, a renunţat la avantajele ce i s-au oferit, preferând să rămână în situaţia şi în starea umilă în care era.
Contele, văzând aceasta, i-a închiriat un teren - în schimbul unei plăţi mici - în apropiere de Eichbourg. Micul domeniu consta într-o căsuţă frumoasă, o livadă cu pomi fructiferi şi o grădină de zarzavaturi.
Nu a trecut mult timp şi James s-a căsătorit cu o tânără orfană care locuia nu departe de casa primită în dar de la conte. Deşi soţia lui James era orfană, el a ştiut să aprecieze lucrurile care sunt cu adevărat importante în faţa lui Dumnezeu, Cel ce cântăreşte omul după inima lui şi nu după ceea ce izbeşte privirea. James se bucura mult că cea care avea să-i fie alături pentru o vreme gustase ca şi el bunătatea lui Dumnezeu şi primise de asemenea, din mâna străpunsă de cuie, darul nespus de preţios: viaţa veşnică. Şi în felul acesta James s-a arătat ascultător faţă de perceptul divin: „Să vă căsătoriţi în Domnul", un percept care atunci când este neglijat, are ca rezultat nenorocire şi suferinţă.
Coşul cu flori
Câţiva ani James împreună cu soţia lui au trăit liniştiţi în felul lor simplu, încercând să împlinească Cuvântul lui Dumnezeu în toate lucrurile, nu pentru a câştiga un respect personal, ci pentru a aduce onoare şi glorie Domnului şi Salvatorului căruia îi slujeau. Indiferent de cât de umilă ar fi starea şi poziţia unui copil adevărat al lui Dumnezeu, dacă este consecvent în umblare şi în vorbire, este un martor al adevărului pe care nici un duşman nu poate să-1 învingă.
Au trecut mulţi ani fericiţi şi căminul lor era un locaş al veseliei şi al împlinirii. Se bucurau amândoi în mijlocul copiilor lor de cele mai pure şi frumoase binecuvântări pământeşti. Dumnezeu însă, mustră pe copiii pe care-i iubeşte cel mai mult şi nu-i lasă să fie ataşaţi prea mult de pământ. Ii încearcă şi le îngăduie să treacă prin diferite necazuri, ca să-şi amintească că ţara lor nu este în lumea aceasta şi ca să le smulgă rădăcinile din pământ, replantându-le în veşnicie. Dumnezeu a găsit cu cale să le ia copiii unul câte unul, slăbindu-le astfel legăturile pământeşti. Ultima lovitură pe care a primit-o James a fost cea mai severă - după o scurtă boală, soţia lui iubită şi-a urmat copilaşii, părăsindu-1 pe el şi pe unicul vlăstar care mai rămăsese în viaţă. A murit - aşa cum a şi trăit - plină de nădejdea slavei viitoare, bazată pe promisiunile Celui care este „învierea şi Viaţa" (Ioan XI:25). Durerea soţului rămas văduv a fost adâncă şi chinuitoare, dar încetul cu încetul s-a resemnat, mângâiat de mesajul dulce al Evangheliei şi de perspectiva sublimă a întâlnirii în locul fericit în care toţi cei ce L-au iubit pe Domnul vor fi reuniţi şi nu se vor mai despărţi niciodată.
„'De ce să vă plângem prieteni piecaţi %Xi trăit pe, pământ cu 'Dumnezeu împăcaţi Şi nici pe noi moartea nu ne-nspăimântă 'La este doar zborul ce ne-aşează pe stâncă."
Povestea eroinei noastre
Când această povestire începe, James Rode trecuse deja de vârsta de şaizeci de ani şi părul îi era aproape la fel de alb ca zăpada de pe vârful munţilor. Din familia lui numeroasă îi rămăsese doar o fiică şi în această mlădiţă iubită şi-a concentrat toată grija şi dragostea. O chema Mary, după numele mamei ei. Avea numai cinci ani când a rămas orfană de mamă. Mulţi îi admirau înfăţişarea plăcută şi uneori erau chiar indiscreţi spunându-i în faţă că este frumoasă; făceau astfel o greşeală de neiertat pentru că de mici încă, copiii sunt tentaţi să se încreadă în lucrurile deşarte, trecătoare - în ceea ce cred că au şi asupra cărora cred că deţin vreun drept. Ceea ce merita cu adevărat remarcat la această copilă era iubirea ce i-o purta neîncetat tatălui ei şi felul ei modest şi smerit de a se purta. Cu cât creştea, cu atât caracterul ei devenea mai frumos. învăţăturile şi rugăciunile tatălui aveau un efect deosebit asupra ei,

fiindcă în fiecare zi părea să fie mai bună şi mai înţeleaptă.
Când Mary împlini cincisprezece ani, tatăl ei îi dădu în grijă toate treburile gospodăriei. Prea rar s-ar mai putea întâlni o fată mai harnică, mai amabilă şi mai chibzuită precum eroina noastră. Mica locuinţă era un exemplu de curăţenie şi pace. Mary se îngrijea de ordinea din casă şi nicăieri nu se putea vedea nici cea mai mică urmă de praf. Fetei îi plăcea mult să spele vesela până când aceasta devenea strălucitoare, ca şi cum ar fi fost nouă. Şi când lucra sau stătea, Mary nu uita să-L laude pe Dumnezeu prin versurile cântecelor şi prin psalmi de slavă la adresa Creatorului.
James Rode a continuat să se ocupe cu grădinăritul. îşi câştiga existenţa prin comercializarea fructelor şi a legumelor pe care le ducea o dată sau de două ori pe săptămână la piaţă, în orăşelul din apropierea fermei lui. Cea mai mare delectare a lui era cultivarea florilor, la care Mary îl ajuta tot timpul când putea să se sustragă de la treburile casei. Pentru ea, cele mai minunate clipe erau acelea pe care le petrecea ajutându-1 pe bătrânul tată la lucrul grădinii, pentru că James avea

minunata putere de a face dintr-o muncă obositoare şi poate plictisitoare pentru alţii o adevărată plăcere. Sfaturile şi învăţăturile lui din timpul captivantelor conversaţii o determinau pe Mary să iubească tot mai mult adevăratele valori ale lumii care o înconjura.

O expresie a purităţii

Mary, care a crescut în mijlocul florilor şi faţă de care grădina însăşi era o lume mică a descoperit încă din copilărie

un gust ales şi o dragoste adâncă pentru ele. Florile îi erau prietene şi tovarăşe şi le cultiva cu multă gingăşie şi hărnicie. Le cunoştea bine pe toate, iar când planta vreun soi pe care nu-1

cunoştea, îşi frământa imaginaţia încercând să-şi închipuie ce fel de flori va produce. Le aştepta cu multă răbdare să înflorească, iar când bobocii se desfăceau în toată splendoarea lor, alerga la tatăl ei ca să-i ducă vestea de parcă ar fi descoperit o comoară. James zâmbea văzându-i entuziasmul şi îi sălta inima de bucurie văzând-o satisfăcută de asemenea plăceri nevinovate. Bătrânul grădinar avea obiceiul să spună: „Lasă-i pe alţii să-şi cheltuiască banii pe bijuterii, pe haine scumpe şi pe alte atâtea lucruri nefolositoare; eu mi-i cheltui pe seminţe de flori. Cât de mulţi oameni", îi spunea el fiicei sale, „cheltuiesc fără săbuinţă mult mai mult pentru copiii lor decât dau eu pe seminţele de flori fără a le oferi nici jumătate din bucuria pe care Mary o găseşte în creşterea lor! Iubirea de podoabe exterioare, vanitatea şi aroganţa degradează puritatea gustului şi diminuează încredinţările sănătoase ale unui caracter modelat după principiile corecte şi dătătoare de viaţă, fiindcă bijuteriile şi mătăsurile nu pot dărui unei inimi de copil o plăcere atât de pură ca cea pe care o oferă aceste mărturii ale dragostei şi înţelepciunii lui Dumnezeu. «Uită-te cu băgare de seamă la crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu ţes; totuşi îţi spun că nici chiar Solomon în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei. Aşa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu te va îmbrăca El cu mult mai mult pe tine?»" (Matei VI:29,30)

Nimeni nu trecea pe lângă grădină fără a se opri să admire frumuseţea florilor; chiar şi copiii, trecând în drum spre şcoală, se opreau şi erau adesea răsplătiţi de Mary cu câteva flori pe care să le ducă învăţătoarelor şi mamelor lor.

James, ca un tată înţelept, a profitat de dragostea ei pentru flori şi a îndreptat această afecţiune într-o direcţie

nobilă. în frumuseţea speciilor variate care împodobeau grădina, în diversitatea formelor, în acurateţea proporţiilor, în maiestatea culorilor şi în dulceaţa parfumului lor - a învăţat-o să vadă şi să admire înţelepciunea şi bunătatea lui Dumnezeu. James avea ochii spirituali care-l puteau vedea pe Creator în creaţie şi putea să citească mesajele binecuvântate pe care El le trimite astfel copiilor Săi.

„Cerurile, spun slava Cui 'Dumnezeu
si întinderea Cor vesteşte.
Cucrarea mâinilor Lui."
(<PsaCmiiXIX:l)
„9v(ă veţi căuta şi !Mă veţi găsi,
dacă Mă veţi căuta cu toată inima."
(Ie'remiaXXIX:13)

CAPITOLUL II

LECŢII DIN GRĂDINĂ

BICEIUL lui James era să-şi dedice primele ceasuri ale dimineţii rugăciunii şi meditaţiei şi astfel să înceapă fiecare zi cu Dumnezeu. Pentru a-şi îndeplini acest scop şi ca să nu-şi

neglijeze totuşi munca, se trezea în fiecare dimineaţa înainte de răsăritul soarelui - un obicei esenţial celor care doresc o viaţă de părtăşie cu Dumnezeu şi de biruinţă asupra păcatului. Viaţa celor ce nu-şi găsesc măcar un ceas de comunicare fără întrerupere cu Tatăl ceresc este săracă şi plină de înfrângeri.
în zilele frumoase de primăvară şi de vară James îşi lua fiica la umbra unui copac bătrân de unde puteau auzi cântecul de dimineaţă al stolurilor înaripate şi de unde puteau să vadă întreaga grădină împodobită cu flori şi cu rouă care sclipea în bătaia soarelui. Acolo îşi povăţuia copila iubită, se ruga cu ea şi îşi găsea în fiecare lucru din jur un subiect proaspăt pentru lecţie. Arătând spre razele strălucitoare ale soarelui ce abia începea să se înalţe pe cer, îi vorbea despre Soarele Neprihănirii; îi explica întunecimea inimii omeneşti prin natura ei păcătoasă şi îi arăta sursa de lumină şi viaţă din Scripturi; îi arăta credincioşia cu care Dumnezeu revărsa ploaia şi rouă şi o învăţa să ia exemplul păsărelelor care începeau să-L laude dis de dimineaţă. Se străduia să o înveţe să se încreadă în Dumnezeul care îmbracă crinii în veşmântul lor maiestuos şi hrăneşte păsărelele, deşi ele nu seamănă, nu seceră şi nici nu strâng în hambare. Citi împreună cu ea pilda

semănătorului, pilda grâului şi a neghinei, pilda grăuntelui de muştar - din care o învăţă însemnătatea credinţei - şi pilda smochinului neroditor. Apoi au citit despre adevărata viţă şi i-a demonstrat cât e de importantă rămânerea în viţă. I-a vorbit despre prima grădină în care omul a fost aşezat şi despre exilul lui trist. I-a arătat grădina ca un simbol al sufletului ei, pe care Dumnezeu i 1-a dat să-1 cultive pentru a aduce roade pentru El, dar şi ca asemănare a grădinii cereşti prin mijlocul căreia curge Râul Vieţii, unde Pomul Vieţii rodeşte douăsprezece feluri de rod, iar frunzele lui slujesc la vindecarea Neamurilor şi în care, la timpul hotărât de El, Dumnezeu îşi mută copiii Săi.
I-a explicat şi i-a inspirat speranţa binecuvântată a învierii în trup, după cum învie sămânţa primăvara. (ICorinteni XV:35-38) Mai mult decât orice, îi plăcea să-L găsească pe Fiul lui Dumnezeu în diferitele simboluri în care este prezentat în Scripturi: rădăcina lui David (Apocalipsa XXII: 17), Odrasla (Zaharia 111:8), pârga celor adormiţi (ICorinteni XV:20), răsadul căruia i se va duce faima (Ezechiel XXXIV:29), trandafirul din Sharon (Cântarea Cântărilor 11:1), Fântâna, Soarele Neprihănirii, Luceafărul strălucitor de dimineaţă.
Acolo Mary şi-a dat seama de starea păcătoasă a inimii omeneşti, acolo i-a sădit el în inimă nevoia unui Salvator şi a condus-o cu gingăşie la Isus. Acolo tatăl a trăit fericirea de a vedea că fiica lui, la fel ca Lidia, şi-a deschis inima să primească adevărul. îngenunchind împreună cu tatăl ei, Mary a învăţat să se roage - nu o rugăciune formală, ci aşa cum 1-a auzit pe el rugându-se - din adâncul inimii, vărsându-şi tot focul şi toată adorarea faţă de Mântuitor. în felul acesta ceasurile acelea din zori au fost un mare câştig pentru sufletul ei şi au contribuit mult, prin îndurarea lui Dumnezeu, la cultivarea minţii şi a inimii ei.
Printre feluritele specii de flori ce creşteau în grădina lor, Mary avea câteva la care ţinea mult şi cărora le acorda o

atenţie deosebită. James obişnuia adesea să se folosească de acest fapt pentru a desăvârşi tot mai mult caracterul fiicei sale. De aceea, ori de câte ori lua în mână câte o floare, înţeleptul tată îşi ajuta copila să înţeleagă că orice floare simbolizează în felul ei o calitate care ar trebui să-] împodobească pe un adevărat creştin. Odată, la un început de martie, când, însufleţită de bucurie, i-a adus tatălui primul ghiocel, el i-a spus:
„Acest ghiocel pur să fie pentru tine un mesager neînfricat al purităţii. Veşmântul lui alb, imaculat, înfăţişează curăţia nepătată; după o luptă crâncenă cu zăpada, după osteneală şi trudă neîncetată, el iese la lumină ca să vestească venirea primăverii şi renaşterea. La fel şi tu, copila mea, va trebui să slujeşti cu bucurie şi să duci pretutindeni răsunetul dulce al salvării,

chiar dacă pe umerii tăi vor apăsa poveri grele şi încercări poate nemeritate."
Mai târziu, când i-a adus prima violetă, tatăl i-a arătat în ea modelul umilinţei şi al înfrânării: „Vezi floarea aceasta copila mea? Nu este îmbrăcată într-o culoare ţipătoare şi îi place să răsară în locuri retrase, unde chiar dacă nu este observată, de sub frunzele care adesea o ascund, îmbălsămează aerul cu parfumul cel mai delicat. Aşa să fii şi tu, draga mea copilă, ca o violetă, iubitoare a liniştii, să dispreţuieşti înzorzonarea şi afişarea culorilor ţipătoare, să nu cauţi niciodată să atragi inutil atenţia, ci să te străduieşti să faci binele fără paradă, atât timp cât floarea vieţii tale nu şi-a vestejit petalele. încearcă să te asemeni cu ea, dragă Mary -podoaba ta să nu fie podoaba de afară, care stă în purtarea bijuteriilor sau în îmbrăcarea hainelor exagerate, ci să fie omul ascuns al inimii, curăţia nepieritoare a unui duh blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu." (lPetru 111:4)
A venit şi perioada anului când crinii au înflorit în toată splendoarea lor, iar grădina semăna cu un colţ de rai. Mary era încântată de atâta frumuseţe şi îmbătată de parfumul

izbitor al florilor. Sărea plină de voioşie pe aleile grădinii, intonând mulţumiri şi laudă la adresa Creatorului atât de minunat. Văzându-i bucuria inimii, bătrânul tată se apropie de ea şi, arătându-i un crin scăldat în razele luminoase ale soarelui, îi spuse cu glas liniştit şi plin de gingăşie:
„Crinul, copila mea, este simbolul nevinovăţiei. Petalele lui sunt de un alb care întrece albul oricărei mătăsi şi-1 egalează pe cel al zăpezii. Fericită este fiica a cărei inimă este atât de nevinovată! Aminteşte-ţi, ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu. Dar cu cât este mai pură culoarea, cu atât mai greu este de păstrat în toată strălucirea. Cea mai mică pată poate ştirbi frumuseţea crinului. Este atât de gingaş încât numai dacă îl atingi, rămâne pătat. La fel un gând, un cuvânt poate să răpească puritatea inimii."
„Priveşte trandafirul", continuă el, „întruchiparea sfielii pe obrazul unei fete modeste este mai de preţ decât cea a trandafirului, dar este încă o lecţie pe care o putem învăţa de la el: după ce culorile lui frumoase se vestejesc, îşi păstrează încă parfumul; chiar şi atunci când petalele pălesc, sunt mai înmiresmate chiar decât prospeţimea şi frumuseţea tinereţii lor. Aşa este, Mary, un creştin adevărat. Aşa să fie şi cu tine!"
Apoi a luat un buchet de crini şi trandafiri şi, punându-1 în mâinile fetei, spuse:
„Aceştia sunt fraţi şi surori şi nimic nu poate egala frumuseţea buchetelor sau a ghirlandelor de crini şi trandafiri. Nevinovăţia şi modestia sunt surori gemene care nu pot fi despărţite. Da, copila mea, ca nevinovăţia să rămână întotdeauna fără vină, Dumnezeu, în bunătatea Lui, i-a dat o soră - modestia, care să anticipeze apropierea pericolului. Să fii întotdeauna modestă şi atunci îţi vei putea păstra şi celelalte virtuţi. O, să te ajute Dumnezeu ca prin harul Său să păstrezi în inima ta puritatea crinului. Trandafirul din obrajii tăi se va vesteji, frumuseţea exterioară va trece, dar va fi înnoită iarăşi dacă vei ajunge la învierea celor drepţi şi atunci

vei înflori iarăşi într-o frumuseţe nepieritoare, deci străduieşte-te să dobândeşti acele însuşiri şi calităţi care nu se vestejesc."

Cel dintâi lucru care atrăgea atenţia oricărui străin în grădina lui James, era un măr pitic plantat de iubitorul tată în aceeaşi zi în care fiica lui, Mary, se născuse; în jurul lui creşteau flori semănate sub forma unui cerc. Pomul acesta

mic le dăduse în fiecare an roade bogate, mere aurii vărgate cu roşu. A fost un an în care acest merişor era încărcat de muguri şi de flori, promiţând un cules bogat. Mary venea în fiecare dimineaţă să-1 îngrijească şi ori de câte ori îi vedea greutatea florilor nu se putea abţine să nu exclame plină de încântare: „O, ce frumos este amestecul acesta de roşu şi alb al mugurilor! Parcă întregul copăcel ar fi plin de steluţe roşii şi albe!". Dar vai, când s-a întors în dimineaţa următoare şi-a dat seama că îngheţul din timpul nopţii a ofilit toate florile; erau aproape cafenii şi galbene, iar după ce soarele s-a ridicat pe cer s-au zbârcit şi s-au uscat. Văzând scena tristă, sărmana Mary a izbucnit în lacrimi.

„Precum îngheţul vestejeşte mugurii de măr", îi spuse tatăl sfătuitor, „la fel plăcerile păcătoase ofilesc floarea sufletului. Oricât de frumos ar fi fost mugurul, acum nu mai poate aduce roadă. Cutremură-te, fiica mea, la posibilitatea de a te depărta vreodată de cărarea neprihănirii. Ah, dacă s-ar întâmpla vreodată ca promisiunile pe care le văd în tine să se piardă nu pentru un an, ca promisiunile acestui măr, ci pentru veşnicie, vai, aş vărsa lacrimi mult mai amare decât cele care acum îţi brăzdează obrajii. Nu m-aş mai putea bucura de nimic, ci perii mei albi ar fi coborâţi cu durere în mormânt." La gândul acesta, chiar şi ochii lui se umeziră de lacrimi, dar cuvintele pline de convingere lăsară o impresie adâncă şi durabilă în inima gingaşă a copilei.

Sub îngrijirea unui tată atât de zelos, perseverent, gingaş şi înţelept, Mary a crescut printre florile grădinii -proaspătă ca un trandafir, cu sufletul pur ca un crin, modestă ca o violetă şi

oferind tatălui speranţe înalte pentru viitor.
Bătrânul îşi privea întotdeauna grădina şi roadele ce-i răsplăteau munca istovitoare cu un zâmbet de satisfacţie şi mulţumire, dar când îşi privea fiica în educaţia căreia, prin harul lui Dumnezeu, investise mult mai mult şi vedea rodul preţios al ascultării şi al iubirii divine, era plin de fericire şi recunoştinţă faţă de Dumnezeu.

Aşa învăţa Mary zi de zi de la tatăl ei bun cum să-şi folosească ochii inimii şi să-şi însuşească din lucrurile frumoase din jurul ei lecţii de viaţă.
Ai învăţat şi tu, care citeşti această carte, să-ţi foloseşti aceşti ochi? Ştiai că ochii fireşti sunt întunecaţi aşa încât să nu poţi citi şi înţelege nici natura, nici Cartea vieţii - Cuvântul lui Dumnezeu? Când David se roagă: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale", el vorbeşte despre ochii minţii, care trebuie deschişi înainte ca Biblia să poată fi înţeleasă; în acelaşi fel trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să ne deschidă ochii ca să-L putem vedea în creaţia Sa şi să învăţăm lecţiile pe care le-a pus în ea. Dacă ochii voştri nu sunt deschişi, dragi tineri, pierdeţi o sursă bogată de bucurie şi binecuvântare. Rugaţi-vă ca Dumnezeu să vi-i deschidă, apoi ieşiţi în mijlocul naturii luând ca ghid Cuvântul lui Dumnezeu şi citiţi lecţiile pe care le-a citit Mary. Ascultaţi glasurile minunate ale păsărelelor şi dacă le veţi auzi o dată, veţi dori să le auziţi din nou; respiraţi parfumul florilor şi dacă le veţi gusta dulceaţa, le veţi iubi mai mult şi vă veţi mira de lipsa voastră de sensibilitate de dinainte.

CAPITOLUL III

DARUL LUI MARY PENTRU AMELIA

OBORÂSE din înălţimile ascunse ale cerului şi luna mai, luna florilor, a luminii, întoarcerea naturii la o nouă viaţă sporeşte întotdeauna încântarea trecătorului. In această perioadă a anului atât de îndrăgită de mulţi, copacii în floare, verdele crud, toate respiră întruparea picurilor divini. Pe drept cântă poetul natura, spunând:

„Cu raze, calde de. tumină
In cânt voios de păsări călătoare
Trintre surâsuri dulci de fetişcane
Se-ntoarce dalbă-primăvara.
Ies zambile ciufudte
Şi se naşte fir de mărgărit
flori de colţ şifloare-aC6astră
!Astfel, toate ne trimit
Qândul către zări albastre
La Acel ce le-a-ntocmit."

Era o zi însorită, la începutul unei luni de mai înfloritoare, şi Mary se duse într-o pădure din apropiere să taie nişte nuiele de răchită şi de alun pentru tatăl ei, care atunci când nu lucra în grădină - îşi petrecea timpul împletind coşuri ornamentale de diferite feluri. El nu-şi irosea timpul pe care Dumnezeu i 1-a dat „să-1 răscumpere" şi pentru care ştia

foarte bine că va da într-o zi socoteală. Unul din principiile lui de viaţă era să nu fie leneş,

fiindcă hărnicia este esenţială fericirii. Oricând îşi permitea să se sustragă de la munca lui, îi cerea fiicei sale să-i citească din Sfânta Carte - Biblia, apoi el îi vorbea despre păcat şi neprihănire, despre viaţă şi despre moarte.
Pădurea era mai minunată ca oricând. Aici domnea pacea şi nu era nimic care s-o curme. Mirosul de brad, prospeţimea renaşterii, îmbălsămau văzduhul, cucerind orice drumeţ ostenit, chiar indiferent la minunăţiile creaţiei. Mary cutreiera pădurea strângând nuiele pentru coşurile care trebuiau confecţionate. Mergând aşa, găsi într-o vale o mulţime de crini împodobiţi în splendoare şi slavă. Văzându-le frumuseţea, Mary nu putu să reziste să nu culeagă măcar cât să facă două buchete, unul pentru tatăl ei şi unul pentru ea. Aşa că îşi lăsă povara de lemne adunate şi, plină de veselie, începu să strângă flori. întorcându-se acasă pe o altă cărare decât pe cea pe care venise, se întâmplă să se întâlnească pe o pajişte înflorită, nu departe de castelul contelui, cu contesa de Eichbourg şi cu fiica ei Amelia, care o însoţea în plimbare. Le vedea foarte rar, pentru că ele trăiau mai mult în oraş, dar acum veniseră să petreacă câteva zile la castelul lor. Mary, învăţată din fragedă copilărie să-i respecte pe ceilalţi şi să se poarte oricând politicos, înzestrată cu o fire veselă şi gingaşă, se dădu la o parte pentru a le face loc să treacă, aplecându-se şi salutându-le în acelaşi timp.
„O, ce crini frumoşi!", exclamă contesa tânără care iubea florile cu o pasiune deosebită - mai ales florile de câmp şi de pădure.
Văzând încântarea de pe chipul tinerei contese, Mary nu mai aşteptă altceva şi, cu un zâmbet cald, oferi buchetele de crini celor două femei. Ele primiră darul cu bucurie, dar contesa se simţi puţin datoare faţă de Mary, aşa că scoase dintr-o poşetă brodată cu fir de aur o monedă şi i-o întinse. Fata îi mulţumi, dar nu dori să accepte banii.

Coşul cu flori
„O, nu, nu, doamna mea", spuse ea. „Nu pot primi bani pentru flori. împreună cu tatăl meu am primit multe favoruri din partea contelui. Vă rog să permiteţi ca şi o fată săracă să poată avea plăcerea de a vă oferi un mic dar." Cuvintele ei au fost rostite cu atâta graţie şi naturaleţe, încât contesa nu putu să refuze, ci, zâmbind plăcut spuse:
„Este un dar frumos, copila mea. Dacă eşti bună, ai putea să-i aduci fiicei mele la castel, câte un buchet de crini din când în când?"
Mary promise că va face aşa, şi în fiecare dimineaţă, până se termină sezonul crinilor, duse câte un buchet la castel.
Unele din cele mai importante evenimente din viaţa noastră iau fiinţă din circumstanţe ce par cu totul neînsemnate. Aşa s-a dovedit şi în cazul lui Mary, fiindcă această întâlnire întâmplătoare avea să fie urmată de multe suferinţe şi dureri adânci. Dar Dumnezeu este mai mare decât împrejurările din viaţa noastră şi adesea le anulează efectele, dovedindu-ne că „toate lucrurile lucrează împreună pentru binele celor ce-L iubesc pe El."
în timpul în care Mary a vizitat tot mai des familia contelui, între ea şi tânăra contesă s-a legat o prietenie frumoasă, lipsită de interese, una pură şi adevărată, datorată mai ales vârstelor apropiate, gusturilor asemănătoare, dintre care cea mai vizibilă era pasiunea lor pentru flori.
întrucât aniversarea zilei de naştere a Ameliei se apropia, Mary s-a hotărât să-i ofere un cadou rustic şi, fiindcă îi dăduse deja atât de multe buchete de flori, încerca să se gândească la ceva nou. Iarna trecută, tatăl ei împletise multe coşuri, toate de o eleganţă desăvârşită; pe cel mai frumos îl pregătise pentru Mary. îl împodobise cu o împletitură în relief care reprezenta peisajul satului şi era o adevărată lucrare de artă în care bătrânul investise toată îndemânarea lui. Mary dorea să-1 umple cu flori şi să i-1 ofere tinerei contese de ziua ei. Tatăl ei i-a dat permisiunea cu plăcere şi, pentru a împodobi coşul şi mai mult, înscrise numele Ameliei pe una

Darul lui Mary pentru Amelia
din părţi, printr-o împletitură din nuiele, iar în cealaltă parte puse blazonul contelui.

Când sosi ziua mult aşteptată, Mary se trezi dis de dimineaţă, culese cei mai frumoşi trandafiri şi crini din grădină, cele mai frumoase micsandre şi alte flori rare, le aşeză în coş, ornându-le cu ferigi şi cu alte plante, aşa încât toate culorile, deşi distincte, erau combinate dulce şi delicat într-un decor cu multă imaginaţie lucrat. O ghirlandă din boboci de trandafir şi verdeaţă împodobea coşul de jur-împrejur dar ceea ce atrăgea cel mai mult privirile era numele Ameliei, lucrat din boboci roşii de trandafir aşezaţi unul lângă altul, distingându-se uşor şi încercuit cu o coroniţă din „nu mă uita". Coşul era cu adevărat de o frumuseţe de negrăit.
Mary plecă apoi cu el la castel, oferindu-i-1 contesei Amelia împreună cu urările ei de bine şi de fericire pentru viaţa de aici şi pentru cea veşnică, urări făcute dintr-o inimă sinceră, care nu ştia decât să binecuvânteze. Mica contesă era aşezată în faţa garderobei ei, iar în spatele ei o servitoare îi aranja părul pentru sărbătoarea de la castel. Amelia fu foarte încântată şi primi coşul cu o plăcere neobişnuită - nici nu găsea cuvinte prin care să-şi exprime bucuria când privi florile atât de frumos aranjate în coş.
„Dragă Mary", spuse ea, „eşti prea bună. Cred că a trebuit să rupi toate florile din preţioasa ta grădină, la care ţii atât, pentru a-mi aduce un dar atât de plăcut; iar cât despre coş, n-am văzut niciodată ceva atât de frumos! Vino să i-1 arătăm mamei mele."
Luând-o veselă pe Mary de mână o sili să intre împreună cu ea în camera contesei.
„Uite, mamă!", exclamă Amelia. „Ar putea să egaleze ceva darul pe care l-am primit de la Mary? N-am văzut niciodată un coş atât de frumos şi nicăieri nu poţi găsi asemenea flori!"

Contesa fu deosebit de impresionată de acel dar atât de încântător.
„Nu mai încape îndoială", spuse ea, „acest coş cu florile încă stropite de rouă este superb! îi face onoare gustului lui Mary, dar mai ales bunătăţii inimii ei. Aşteaptă puţin, copila mea", continuă ea în timp ce îi făcu un semn Ameliei să o urmeze în încăperea alăturată.
„Amelia", spuse contesa, „nu poţi să o laşi pe Mary să se întoarcă acasă fără un dar pe măsură. Ce-ai putea să-i dai?"
„Cred", spuse Amelia după un moment de gândire, „că una din rochiile mele ar fi un dar potrivit. De exemplu, dacă-mi vei da voie, mamă, o să i-o dau pe aceea verde închis cu flori mici, albe şi roşii. Este aproape nouă, am îmbrăcat-o o singură dată. îmi este deja puţin scurtă, dar pentru ea este perfectă. Mary are nişte gusturi foarte rafinate şi dacă nu crezi că-i prea mult..."
Contesa o întrerupse spunându-i: „Prea mult?! Niciodată! Când doreşti să faci cuiva un bine dăruindu-i un lucru, nu trebuie să gândeşti aşa. în primul rând să-i dai ceva folositor. Rochia verde cu flori se potriveşte foarte bine pentru micuţa florăreasă."
Contesa se întoarse imediat în camera ei cu Amelia şi, privind-o pe Mary cu bunătate, spuse: „Mergeţi acum, copilele mele, cu coşul acesta şi îngrijiţi florile ca nu cumva să se ofilească înainte de cină. Vreau ca musafirii să admire coşul şi florile care vor fi cel mai frumos ornament de pe masă. La revedere, dragă Mary. O voi lăsa pe Amelia să-ţi mulţumească pentru frumosul dar."
Micuţa contesă o luă pe Mary în camera ei şi îi spuse servitoarei ei, Juliette, să-i aducă rochia.
„Vrei să îmbraci rochia aceea astăzi, domnişoară?", o întrebă aceasta.
„Nu", spuse Amelia. „Intenţionez să i-o dăruiesc lui Mary."

„Să i-o dăruieşti lui Mary!", exclamă Juliette foarte surprinsă. „Dar contesa ştie ce vrei să faci?"
„Adu-mi rochia", îi spuse Amelia scurt, „şi nu te îngrijora de restul."
Juliette se întoarse ascunzându-şi invidia ce se putea citi pe faţa ei şi plecă plină de mânie. Deschise dulapul repede şi luă rochia. „îmi vine s-o rup în bucăţi", se gândea ea cu răutate. „Această Mary a câştigat deja bunăvoinţa stăpânei mele şi acum îmi fură rochia, care trebuia să-mi rămână mie când Amelia se va fi săturat de ea. îmi vine să-i scot ochii acestei fete băgăreţe. Dar mă voi răzbuna."
Cât de răutăcioasă era această servitoare! Ar fi trebuit să se bucure de binele sărmanei Mary, dar inima ei era plină numai de răzvrătire. Nu-i plăcea niciodată să asculte când se citea Biblia, iar această împrejurare îi dădu ocazia să-şi arate adevăratul caracter. Dar oricum, înăbuşindu-şi mânia, se întoarse zâmbind şi-i dădu stăpânei rochia.
„Dragă Mary", spuse Amelia, „am primit astăzi daruri mult mai scumpe decât coşul tău de flori, dar nici unul nu mi-a făcut atâta plăcere. Uite rochia aceasta împodobită cu flori. Primeşte-o ca pe un semn al prieteniei mele şi transmite-i bunului tău tată cele mai calde urări de sănătate!"
Mary luă rochia, sărută mâna tinerei contese şi plecă. Juliette, geloasă şi furioasă, îşi continuă lucrul în tăcere. în timp ce-i aranja părul micuţei contese, aceasta putea să vadă clar nemulţumirea ei.
„Eşti mânioasă, Juliette?"
„Ar trebui să fiu o nătângă să mă mânii fiindcă tu ai decis să fii generoasă."
„Ai dreptate, dar m-aş bucura dacă ai fi întotdeauna la fel de rezonabilă."
Mary alerga acasă plină de bucurie, dar tatăl ei era prea prudent pentru a se bucura de un asemenea dar.
„Acum îmi dau seama, draga mea copilă", spuse el, „că era mai bine dacă nu duceai coşul la castel, dar este prea

târziu. Această rochie este fără îndoială valoroasă, fiind un dar din partea unor persoane pe care le respectăm atât de mult, dar mă tem că va trezi gelozia altora şi, ce este mai rău, s-ar putea să-ţi umple inima de mândrie. Ai grijă, copila mea, ca nu cumva să fii prinsă de cel mai rău din aceste două pericole. Modestia şi bunele maniere sunt comori mult mai preţioase pentru o fată tânără decât cele mai scumpe haine, învaţă-te să preţuieşti frumuseţea sufletului mai mult decât lucrurile exterioare."
Mary înţelese că la Dumnezeu importantă nu era înfăţişarea, ci inima şi adâncul ei, că nu trebuia să-şi irosească timpul atât de preţios ocupându-se de îmbrăcăminte, de exterior, ci că trebuia să se îngrijească de aspectul ei doar atât cât era necesar pentru a fi curată şi decentă, raportându-se şi punându-şi mereu viaţa în acord cu voia Stăpânului. Mary nu avea să se oprească la lucrurile care izbesc privirea, ci, aşa cum o învăţase Biblia, avea să urmărească dragostea şi toate celelalte roade ale unei vieţi de neprihănire. Dacă nu ar fi privit ţintă la Creatorul ei, cu siguranţă că sufletul ei tânăr s-ar fi pierdut, ca şi cumpătarea sau lepădarea de sine, şi ar fi naufragiat, lovindu-se de stâncile firii care sfărâmă credinţa.

CAPITOLUL IV

INELUL PIERDUT

BIA plecă micuţa florăreasă de la castel când contesa observă că-i lipseşte un inel preţios cu diamante şi, deoarece nimeni altcineva decât Mary nu fusese în camera ei de când îl pusese la locul lui, suspiciunea căzu în mod natural asupra ei. Amelia fu adânc îndurerată de lucrul acesta şi o rugă pe mama ei să ascundă pierderea pentru un timp şi să-i permită să meargă ea însăşi la căsuţa bătrânului grădinar ca s-o convingă pe Mary să înapoieze inelul, pentru a o salva de la ruşinea şi consecinţele unei asemenea fapte.
Mary tocmai îşi împăturise rochia nouă şi o aşezase pe o poliţă, când auzi un pas grăbit în grădină şi tânăra contesă apăru palidă, tremurând şi aproape nemaiputând să-şi tragă sufletul. Sărmana copilă nici nu-şi putu imagina că putea fi bănuită de aşa ceva şi fu foarte surprinsă când o văzu pe mica contesă intrând în camera ei.
„O, Mary", exclamă aceasta, „inelul cu diamante al mamei mele s-a pierdut şi nimeni nu a fost în camera ei în afară de tine. Ei te bănuiesc pe tine şi te acuză că l-ai fi luat tu. Este posibil ca tu să fi făcut aşa ceva? Dacă ai fost ispitită şi ai căzut în acest grav păcat, dă-1 înapoi repede şi nimic nu se va întâmpla. Nimeni nu va şti nimic, numai dă-mi inelul înapoi!"
Mary, după cum era de aşteptat, deveni înspăimântată şi palidă. Declară îndată că nici nu a văzut inelul, nici nu 1-a atins.

„Mary, Mary", o rugă Amelia arzător, „te implor să-mi spui adevărul!". Şi continuă să o convingă să-i dea inelul înapoi spunându-i că era de o valoare imensă şi dacă ar fi ştiut aceasta nu l-ar fi atins. „Poate ai crezut", spunea ea, „că e doar un fleac şi fapta ta va fi fără repercusiuni. O, dragă Mary, dacă l-ai luat, mărturiseşte şi vei fi iertată. Ţi se va considera drept un act de nesăbuinţă copilărească."
Până la urmă, Mary înţelese oroarea suspiciunii care căzu asupra capului ei. îngălbenită de spaimă şi tremurând din cap până-n picioare, rănită prea adânc pentru a putea vărsa lacrimi, spuse:
„îţi spun adevărul, domnişoară, nu ştiu nimic despre inel. Nu l-am văzut, nici nu l-am luat. Nu am nici un inel. Niciodată nu am atins nici cel mai neînsemnat lucru care nu-mi aparţinea, nici nu mai vorbesc să fi furat ceva. Tatăl meu m-a învăţat întotdeauna să nu iau nici măcar un ac, dacă nu e al meu. O, trebuie să mă crezi."
în clipa aceea intră bătrânul. Lucra în grădină când o văzu pe mica contesă intrând singură pe poartă. Vizita neobişnuită, spaima de pe faţa ei şi graba l-au făcut să-şi dea seama că ceva se întâmplase. Când află necazul, fu atât de rănit, încât, ţinându-se cu mâna de colţul mesei, căzu deodată pe un scaun.
„Draga mea copilă", spuse el, „a fura un inel de o asemenea valoare este o crimă care în ţara noastră se pedepseşte cu moartea, dar asta nu-i totul - gândeşte-te la porunca lui Dumnezeu: «Să nu furi!» Ai uitat poruncile lui Dumnezeu? El este omniprezent, atotputernic şi atotştiutor. îţi cunoaşte inima şi nu se lasă înşelat de minciuni sau de scuze. Ai uitat sfatul tatălui tău? Dacă te-ai îndepărtat atât de mult de Dumnezeu, încât să te faci vinovată de o asemenea crimă, dacă ai fost orbită de splendoarea aurului şi a pietrelor nestemate, măcar nu adăuga păcat peste păcat, ci recunoaşte! Mărturiseşte-ţi vina şi înapoiază inelul - este cel mai bun

lucru pe care-1 poţi face. O, copila mea, nu pot să cred că am ajuns să fiu nevoit a-ţi vorbi în felul acesta."

„Tată", spuse Mary plângând şi suspinând, „fii liniştit şi sigur că nu am luat inelul. Dacă l-aş fi găsit în drum, nu m-aş fi odihnit până când nu l-aş fi înapoiat în mâinile proprietarului. Iţi spun adevărul, tată, nu am luat inelul."

„Uită-te la această domnişoară", spuse bătrânul. „Dragostea ei pentru tine este mare şi doreşte să te salveze de mâna judecătorilor. Mary, spune adevărul pur şi nu te lăsa înşelată."

„Tată, ştii bine că în viaţă n-am furat nici cel mai mic lucru. N-am luat niciodată măcar un măr dintr-un pom care nu a fost al tău şi n-am rupt o floare din grădina altcuiva. Cum crezi că aş fi putut lua ceva atât de preţios. O, crede-mă, tată, fiindcă nu te-am minţit niciodată. Cum poţi să te îndoieşti de mine acum?"

Ridicându-şi ochii, şi-i aţinti asupra tatălui ei. Privirea-i fixă, netulburată de vreo încordare, îi confirma în faţa bătrânului nevinovăţia. Mary rămase neclintită într-o aşteptare poruncitoare. Totuşi, James era încă insistent în a-şi încerca fiica. Mary îl privea cu răsuflarea tăiată. Ceva din tot ceea ce se întâmpla îi adia a nenorocire, o nenorocire la care nu se aşteptase niciodată până atunci. Bătrânul tată spulberă tăcerea şi, cu glasul înfrigurat urmă:

„Copila mea", spuse el, „nu-mi coborî perii albi cu durere în mormânt. Scuteşte-mi agonia de a te vedea persistând în păcat. Te întreb solemn în prezenţa lui Dumnezeu care-ţi vede inima şi în faţa căruia vei sta într-o zi la judecată: spune-mi dacă ai luat inelul. Te implor să te gândeşti bine şi să-mi spui adevărul!"

Mary îşi înălţă ochii înroşiţi de plâns spre tavanul camerei şi, împreunându-şi mâinile, rosti la fel ca întâia oară:

„Dumnezeu îmi este martor că nu am luat inelul. El îmi vede inima. în faţa lui îţi spun că vorbesc adevărul. Nu am luat inelul şi nici măcar nu l-am văzut."

Bătrânul era acum convins de nevinovăţia fiicei sale. „Te cred!", strigă el. „Tu nu ai îndrăzni să minţi în prezenţa lui Dumnezeu. Cred că eşti nevinovată, de aceea linişteşte-te şi nu te teme. Să nu-ţi fie frică de nimic pe pământul acesta decât de a înfăptui păcatul. închisoarea şi moartea nu sunt nimic în comparaţie cu o conştiinţă vinovată. Dacă-ţi va fi sortit să suferi pe nedrept, dacă toată lumea ne va uita, Dumnezeu nu ne va părăsi, ci va fi de partea noastră. Orice s-ar întâmpla, ne vom încrede în El şi ne va fi Prieten, Mângâietor. Adevărul va ieşi la iveală, pentru că El ne-a promis: «îţi voi face neprihănirea clară ca lumina.»"

Domnişoara Amelia se lăsă uşor pe un scaun şi lacrimile începură să-i inunde în neştire obrajii. Cuvintele pe care le auzise îi provocaseră, fără îndoială, o durere adâncă. Cu mâna tremurândă, scoase o batistă frumos colorată şi îşi şterse grăbit ochii înlăcrimaţi.

„Când te aud vorbind aşa, dragă Mary, şi eu te cred că nu ai luat inelul. Totuşi, când examinez circumstanţele, unde poate fi? Mama mea ştie bine locul unde 1-a pus şi nimeni nu a intrat în casă în afară de tine. Imediat după ce ai plecat, mama şi-a dat seama că inelul lipseşte şi 1-a căutat peste tot cu multă atenţie. Nu a lăsat pe nimeni să intre în cameră până când nu s-a convins că inelul lipseşte cu desăvârşire. Cine, deci, putea să-1 fi luat?"

„Eu nu pot să-ţi răspund, dragă domnişoară", răspunse James. „Dumnezeu ne-a îngăduit să trecem prin această încercare şi este bine aşa. Facă-se voia Sa. El să ne pregătească, căci

plugul a intrat adânc în brazdă. Şi orice s-ar întâmpla", spuse el privind spre cer, „sunt gata. Tot ce-Ţi cer, Doamne, este să-mi dai harul Tău!"
„Vai", spuse tânăra contesă, „mă întorc la castel cu inima zdrobită. Aniversarea aceasta este pentru mine o zi cu adevărat tristă. Mama mea nu a vorbit cu nimeni altcineva despre inel decât cu mine, dar nu va putea păstra secretul. Trebuia să-1 poarte astăzi, fiindcă tatăl meu, care trebuie să se

întoarcă la prânz, va observa imediat că nu-1 are. El i 1-a dăruit în ziua în care m-am născut eu şi cel puţin la aniversările zilei mele de naştere ea 1-a purtat de fiecare dată. Mama spera că eu îl voi aduce înapoi. La revedere!", continuă Amelia. „Ii voi spune că eu te consider nevinovată, dar cine mă va crede pe mine?" Şi plină de întristare, şi cu ochii înlăcrimaţi, se întoarse la castel.
Bătrânul James se aşeză pe un scaun, îşi rezemă capul într-o mână şi, cu ochii pironiţi în pământ, începu să se roage în linişte. Lacrimile i se prelingeau pe obrajii zbârciţi. Amândoi statură aşa un timp îndelungat, fără să schimbe un cuvânt. Cât de groaznice sunt durerile acestea!
într-un târziu, Mary se ridică şi se aruncă la picioarele lui, unde îşi găsi alinare într-un potop de lacrimi.
„O, tată, dragă tată, crede-mă că-ţi spun adevărul! Vorbeşte-mi te rog! Spune-mi iarăşi că mă crezi nevinovată!" El o ridică şi, privind-o ţintă în ochi, îi spuse:
„Da, Mary, eşti nevinovată. Privirea aceasta care zugrăveşte sinceritatea şi integritatea nu poate să mă înşele."
„O, tată, care va fi sfârşitul acestor lucruri? Ce soartă ne aşteaptă? Dacă m-ar ameninţa numai pe mine, m-aş supune fără durere, clar dacă dumneata, tată, vei avea de suferit nu ştiu cum aş putea să îndur."
„Ai încredere în Dumnezeu", răspunse bătrânul, „încurajează-te, că nici un păr din cap nu ne va cădea la pământ fără îngăduinţa Domnului. El ştie cum e mai bine. Orice se va întâmpla, deci, este pentru binele nostru şi ce-am putea dori mai mult? Nu te speria, ci continuă să spui adevărul. Când te vor ameninţa, când îţi vor promite marea şi sarea, nu te depărta de adevăr şi nu-ţi răni conştiinţa. Un cuget curat este o pernă moale. Fără îndoială vom fi despărţiţi - tatăl tău nu va mai fi cu tine să te mângâie - dar apropie-te mai mult de Tatăl din ceruri şi aşează-ţi capul pe pieptul lui. El este un Ocrotitor puternic al nevinovăţiei şi nimic nu ne poate despărţi de dragostea lui Christos."

Deodată uşa se deschise cu zgomot. Un oştean înarmat, de la curte, intră urmat de câţiva temniceri. Mary scoase un ţipăt şi se aruncă în braţele tatălui.
„Desparte-i!", strigă mai marele temnicerilor cu ochii lucind de mânie. „Legaţi mâinile fetei şi luaţi-o la închisoare! Păziţi bătrânul îndeaproape. împrejmuiţi casa şi grădina şi căutaţi peste tot bucăţică cu bucăţică. Nu lăsaţi pe nimeni să intre până când nu aţi cercetat bine fiecare colţişor."
Mary tremura ca prinsă de friguri. îşi încolăcise braţele în jurul gâtului tatălui ei şi se ţinea de el cu toată puterea. Temnicerii, văzând împotrivirea copilei de a se preda de bună voie, o smulseră cu forţa din braţele lui James şi îi legară mâinile. Fetiţa suspină uşor şi leşină de spaimă, dar oamenii legii nu luară în seamă acest lucru şi o duseră pe sus. James privi cu ochii înlăcrimaţi scena aceea groaznică care se desfăşura înainte şi i se sfâşie inima de nenorocirea care se abătea asupra lor pe nedrept. Când au fost scoşi amândoi în drum, o mulţime de oameni se adunară la poartă. Temnicerii împrăştiaseră deja povestea inelului prin tot satul şi vecinii se adunaseră în jurul grădinii bătrânului, fiecare pronunţând păreri diferite. Pe cât de buni erau James şi Mary, aveau totuşi duşmani care se bucurau de necazul lor. Mary, deşi

gingaşă şi amabilă cu toţi, nu avusese prea mult de-a face cu sătenii. Ocupată cu florile ei şi având un gust sensibil, rafinat de învăţăturile tatălui ei, dispreţuia bârfa şi vorbăriile lor goale, iar ei, în schimb, o urau dintr-un complex de inferioritate pe care nu puteau să nu-1 simtă, chiar dacă nu-1 recunoşteau.
Confortul şi bunăstarea pe care James şi fiica lui şi le-au câştigat prin hărnicie şi economie era unul din motivele invidiei sătenilor. Printre ei se aflau mulţi oameni dintre aceia care ori de câte ori au posibilitatea de a-şi vorbi de rău semenii, o fac dintr-o plăcere ciudată, ca şi cum vorbirea veninoasă şi plină de invidie ar fi un lucru bun.
„Acum ştim noi", spuneau ei, „de unde vine toată bunăstarea lor pe care n-am putut s-o înţelegem până acum.

Dacă aceasta este metoda, nu este un mare merit în a fi trăit în abundenţă şi este mai bine să fii gol şi lipsit decât să furi şi să fii prins."
Insă majoritatea locuitorilor din Eichbourg au arătat o compătimire sinceră pentru James şi fiica lui şi mulţi părinţi spuneau:
„Cu adevărat, şi cei mai buni pot cădea. Cine ar fi crezut asemenea lucruri despre aceşti oameni?"
Alţii spuneau: „Poate nu este chiar aşa cum se vorbeşte. Nevinovăţia lor va ieşi la iveală în ziua judecăţii. Când vor sta înaintea justiţiei, să-i scape Dumnezeu de soarta groaznică ce îi ameninţă acum!"
Mulţi dintre copiii satului erau adunaţi în grupuri pe drum şi începeau să plângă, văzându-i trecând. „Dacă-i vor arunca în temniţă", spuneau ei, „cine ne va mai da fructe şi flori?"
„Copile ce plângi, e noaptea-ncercării? (De ce să te-nece lacrima-ntristării? 9(u-Cştii pe Seceta ce dă vindecare Sicelce aduce în necaz alinare? "Elsingur în lumea aceasta e-n stare Să ia suferinţa doar cu-a Sa suflare.
Copile ce plângi acum părăsit, Increderea-n oameni, eu ştiu, ţi-ai sfârşit Rcelcare vine nu-i om, nu greşeşte lubirea-i deplină nicicând nu răneşte! !Ascultă-i tu glasul, El,,vino "-ţi şopteşte Cu braţe de 'Tată, Isus te primeşte!"

CAPITOLUL V
IN TEMNIŢĂ
ARY era aproape inconştientă când au aruncat-o în temniţă. Când şi-a dat seama de gravitatea situaţiei a plâns, a vărsat multe lacrimi, şi-a înmănuncheat mâinile şi s-a rugat fierbinte lui Dumnezeu. încă tremura cuprinsă de groază şi în fundul ochilor ei, într-un ungher tăinuit, se ascundea spaima. Biruită de tristeţe şi istovită de amărăciunea ce-i otrăvea sufletul, îşi strânse picioarele la piept, se ghemui pe patul de paie, îşi ascunse călcâiele sub fustă şi, cu lacrimile uscate pe obraji, adormi. Căzu într-un somn alinător şi binecuvântat de odihna netulburată. Pleoapele i se închiseră grele de somn, de durere, în vreme ce visele îi învăluiau făptura, pătrunzând în gândurile ei risipite. Când se trezi, era aproape noaptea. întunericul o împiedica să distingă vreun obiect. Trecu mult timp până îşi dădu seama unde se afla. Povestea cu inelul îi păru un vis şi la început crezu că este în patul ei, acasă. Se mângâia cu ideea aceasta, dar, încercând să se mişte, descoperi că mâinile îi erau legate. înspăimântată de zgomotul lanţurilor, sări în picioare şi deodată realitatea tristă o lovi în faţă. „Ce-aş putea face", se

gândea ea căzând în genunchi, „decât să-mi înalţ inima spre Dumnezeu? O Doamne! La cine să alerg acum? Tu eşti Părinte îndurător şi poţi să vii în ajutorul meu. Cine să-mi dea puteri şi dulci mângâieri? Pe cine altul am pe pământ sau în cer în afară de Tine? Tu mă vezi şi aici, în bezna temniţei. Sunt părăsită de toţi, dar nu de Tine! O, Dumnezeul bunătăţii şi al îndurării, ai

milă de mine! Şi ai milă şi de sărmanul meu tată! O, sfinte şi dulce Salvator, nu mă uita şi dovedeşte-mi nevinovăţia în faţa tuturor! Mângâie-mi bătrânul tată şi scoate-1 din necaz; dacă unul din noi trebuie să sufere, aceea să fiu eu!" Amintirea tatălui îi provocă un nou torent de lacrimi, dar nu putea plânge de durere. Suspinele îi înecau glasul şi plânse înăbuşit şi tremurând timp îndelungat.
într-un târziu, o lumină palidă străbătu celula. Luna peste care, până atunci, norii negri aruncaseră un val gros, îşi trimitea razele compătimitoare, făcând ca umbrele gratiilor de la fereastră să se aştearnă pe piatra rece de jos. La lumina ei, Mary putea să distingă cei patru pereţi înguşti, cărămizile din care erau zidiţi, mortarul dintre ele şi o poliţă pe unul dintre pereţi, la înălţimea pieptului - care trebuia să slujească de masă - pe care erau aşezate o cană de apă şi un vas. Se simţi puţin alinată, deoarece luna părea un prieten vechi, binecunoscut, şi se bucură puţin, văzându-i razele blânde aşternându-se peste paiele patului ei. Se gândea la serile plăcute de vară când stătea trează în camera ei, acasă, privind aceleaşi raze dulci jucându-se printre crengile trandafirului căţărător de la fereastra ei şi aruncând umbrele florilor şi ale frunzelor pe cearşaful alb al patului ei. Lumina era plăcută şi, în timp ce o privea, se întreba dacă tatăl ei o vede şi el - dacă aceleaşi raze străluceau peste amândoi. „îţi mulţumesc Doamne pentru cele mai mici daruri pe care adesea nu le-am băgat în seamă." Cu multă mirare, îşi dădu seama că un miros plăcut se împrăştiase în celulă şi-şi aminti de broşa din flori pe care şi-o prinsese la piept când se dusese la castel în dimineaţa aceea. Cu mâna tremurândă, cu sfială, ca şi cum s-ar fi atins de un lucru nespus de preţios, o desfăcu şi o aşeză în poalele rochiei ei. începu s-o privească şi-şi potoli pentru o clipă plânsul. îşi frânse mâinile de nostalgia durerii şi stătu aşa timp îndelungat, nemişcată, ca o statuie de piatră. O rază a lunii îi mângâia chipul şi făcea ca florile din jurul coroniţei împletite

să se distingă mai uşor. „Iată!", rosti ea în sinea ei, „când am cules aceşti boboci de trandafir şi aceste floricele de «nu mă uita» azi dimineaţă, cine şi-ar fi putut închipui că până seara voi fi prizonieră în această temniţă groaznică? Şi când mi le-am prins în piept, cine ar fi crezut că în aceeaşi zi voi fi sortită să fiu legată în lanţuri?
Aşadar, omul nu ştie niciodată cât de repede se poate schimba situaţia lui şi spre ce evenimente nefericite l-ar putea conduce acţiunile lui nevinovate. Cu adevărat, avem nevoia absolută de a ne încredinţa în fiecare zi în mâna protectoare a Celui Atotputernic." Izbucni iar în plâns amar şi suspina din când în când tresărind, ca şi când pământul s-ar fi zguduit sub ea. Picuri strălucitori de lacrimi cădeau, prelingându-se de pe obraji pe bobocii de trandafir din braţe, părând a fi mici boabe de rouă coborâtă din înălţimea cerului. „Cel ce nu uită să trimită ploaia şi rouă pentru flori, nu mă va uita nici pe mine", îşi spuse ea, dar amintindu-şi de tatăl ei un nou val de lacrimi o podidi.
„O, dragul meu tată", rosti ea, „când privesc acest mic bucheţel îmi amintesc de sfaturile pe care mi le-ai dat. Am rupt aceşti boboci de trandafir din mijlocul spinilor. La fel, voi culege cândva bucurie din mijlocul necazurilor pe care trebuie să le rabd acum. Dacă cineva ar fi încercat să desfacă petalele acestui boboc prea curând, l-ar fi distrus. Se pare că Dumnezeu, cu un deget gingaş, a desfăcut treptat această minunăţie purpurie şi cu suflarea Lui a vărsat peste el parfumul dulce. Poate să gonească şi răul care mă apasă şi să-1 schimbe în bine. Eu voi aştepta răbdătoare timpul hotărât de El. Aceste floricele îmi amintesc de Cel care le-a creat. Da! Eu îmi amintesc de El şi El îşi aminteşte de mine. Aceste floricele gingaşe sunt

albastre ca cerul, care este speranţa mea pentru tot ce sufăr pe pământ! Precum trandafirul acesta se căţăra pe fereastra mea, la fel mă voi agăţa şi eu de Dumnezeu şi, prin ajutorul Său, mă voi ridica deasupra prafului şi a mizeriei acestei vieţi. Floare dulce care îţi

împrăştii parfumul şi-1 dăruieşti celor ce te rup şi-ţi taie legătura cu seva de unde-ţi primeşti viaţa, vreau să mă asemăn cu tine şi să dovedesc bunătate chiar faţă de cei care
MMR

tnuv

fără nici un motiv m-au smuls din grădina mea şi m-au aruncat în temniţa aceasta înfiorătoare. Ca şi acest vlăstar de gherghină, care rezistă îngheţului iernii şi-şi păstrează culoarea verde în tot timpul sezonului rece ca o emblemă a speranţei, voi fi şi eu. Dumnezeu care păstrează această floare

mică, proaspătă în zăpadă şi în gheaţă, mă va păstra şi pe mine prin toate furtunile acestei nenorociri. Iată, aceste frunze verzi îmi amintesc de coroana neveştejită care este păstrată în ceruri pentru toţi cei ce-L iubesc pe Domnul şi au răbdat pe pământ, supunându-se voii Sale. Mi se pare că deja mă aşteaptă o coroană nepieritoare de glorie. Flori frumoase şi multicolore ale acestui pământ! Sunteţi trecătoare ca şi bucuriile de aici! Vă ofiliţi repede şi vă vestejiţi în curând! Dar în ceruri, după ce vom fi trecut prin şcoala suferinţelor de aici, de jos, ne aşteaptă o fericire desăvârşită şi ne vom bucura de o glorie eternă unde Christos ne va lumina veşnic." îndată, un nor gros acoperi luna şi Mary nu-şi mai putu vedea florile. întunericul umplu celula

şi durerea îi cuprinse din nou inima.
Dar norul trecu repede şi luna reapăru iarăşi, frumoasă ca o regină. „La fel şi norii încercărilor ce mă apasă", se gândea ea, „se vor risipi într-o zi şi noi vom fi luminaţi şi binecuvântaţi ca şi înainte. Şi, Tată, dacă există vreo suspiciune pe nedrept care-mi pătează curăţia caracterului meu, eu ştiu că Tu, care eşti Dumnezeul meu, mă vei scoate biruitoare din toate aceste învinovăţiri false care mi se aduc." Atunci se întinse din nou pe patul de paie şi dormi liniştită.
Un vis plăcut îi mângâie inima şi îi redă pacea. Visă că se plimba la lumina lunii printr-o grădină necunoscută, situată într-un deşert înconjurat de o pădure de stejari ce îi făcea o mare plăcere. Niciodată nu i-a părut luna atât de frumoasă şi strălucitoare ca atunci. La lumina ei, florile şi ornamentele grădinii erau fermecătoare şi umpleau văzduhul cu cele mai plăcute miresme. Tatăl ei era acolo şi înfăţişarea lui senină şi venerabilă era animată de un zâmbet fericit. Ea alergă la el şi vărsă la pieptul lui lacrimi de bucurie de care obrajii ei erau încă uzi când se trezi. A fost numai un vis, dar inima ei fu pe deplin mângâiată.

In temniţă
i temniţa cumplită 9^u poate să-nghită O viaţă de Isus făurită. 9\(jci lanţul rece 9{u poate să lege Cinstea cu lacrimi stropită.

CAPITOLUL VI
JUDECATA
doua zi, dis de dimineaţă, un temnicer veni să o conducă pe Mary la tribunal. Când a intrat în sala înaltă şi întunecoasă, s-a înfiorat. Lumina zilei abia putea să pătrundă prin ferestrele gotice înalte şi înguste. Judecătorul stătea într-un scaun roşu înalt, iar grefierul stătea la o masă enormă şi înnegrită de timp. Judecătorul i-a pus o mulţime de întrebări şi ea a răspuns la toate spunând adevărul. Cu lacrimi în ochi, Mary şi-a susţinut nevinovăţia.
„Nu mă poţi face să cred ceva ce este imposibil. Nu încerca să mă înşeli", îi spuse judecătorul. „Nimeni nu a intrat în cameră în afară de tine - nimeni nu a putut lua inelul, numai tu. Mărturiseşte tot acum!"
Cu inima zdrobită, Mary i-a răspuns cu tot respectul: „Nu pot să vă spun mai mult decât am spus deja. Nu am luat inelul, nici nu l-am văzut - vă spun adevărul!"
„Inelul a fost văzut în mâna ta", continuă judecătorul. „Ce-ai de spus acum?"
Mary insistă că aşa ceva era imposibil. Judecătorul luă un clopoţel şi sună, iar Juliette fu adusă înăuntru. Servitoarea Ameliei, mânată de gelozia şi invidia crescândă împotriva unei biete florărese care ajunsese să capete atâta trecere înaintea stăpânei sale, intrigată de rochia minunată pe care tânăra contesă i-o dăruise lui Mary, se hotărî să ticluiască un plan care să distrugă reputaţia florăresei şi preţuirea din ochii contesei, susţinând pentru aceasta în faţa

celor de la castel

faptul că ea o văzuse pe Mary cu minunatul inel în mână. Aceasta, geloasă pentru că Amelia i-a dăruit rochia lui Mary şi pentru a se asigura că aceasta îşi va pierde favoarea în ochii

Acuzaţii false

stăpânei ei, le-a spus celor de la castel că ea a văzut-o pe Mary luând inelul. Drept consecinţă a acestei declaraţii, Juliette a fost chemată la tribunal ca martor şi, pentru a nu fi prinsă cu minciuna, s-a hotărât să-şi susţină declaraţia chiar şi la tribunal. Când a fost adusă în faţă, iar judecătorul i-a cerut să declare adevărul înaintea lui Dumnezeu, a simţit cum

inima îi bate mai repede şi genunchii îi tremurau. Dar această fată răutăcioasă nu a ascultat nici de glasul judecătorului, nici de cel al conştiinţei sale.

„Dacă recunosc acum că am minţit", se gândea ea, „voi fi alungată de la palat sau chiar întemniţată." îşi susţinu mărturia şi, adresându-se lui Mary, îi spuse cu obrăznicie: „Tu ai luat inelul, eu te-am văzut cu el în mână!" Apoi, întorcându-se spre judecător, spuse: „Am văzut-o cu un inel în mână în timp ce pleca de la castel. Se uita la el, dar când m-a văzut 1-a ascuns în grabă. Mi s-a părut straniu, dar m-am gândit că ar fi mai bine să nu spun nimic. Ea este una dintre preferatele contesei şi am crezut că 1-a primit în dar, la fel cum a mai primit şi alte lucruri înainte, de aceea am preferat să nu mă pripesc şi să vorbesc în grabă. Mă bucur că nu am intrat în camera contesei în ziua aceea. Asemenea întâmplări ar putea face ca oamenii cinstiţi şi cu frică de dreptate să fie învinuiţi şi bănuiţi pe nedrept."

Mary ascultă această calomnie cu oroare, dar nu se revoltă, ci începu să plângă şi lacrimile aproape îi înecau cuvintele.

„Nu este adevărat. Nu m-ai văzut cu nici un inel în mână. Cum poţi să susţii o asemenea minciună şi să mă ruinezi fără ca eu să-ţi fi făcut vreodată vreun rău?"

Dar Juliette - care se gândea numai la interesul ei de moment şi nu simţea decât ură şi gelozie faţă de Mary -rămase neclintită în ceea ce susţinuse până atunci. Ba chiar repetă minciuna, exagerând cu mult realitatea, adăugând şi alte amănunte care nu făceau decât să înrăutăţească situaţia micuţei florărese. Judecătorul ascultă cu atenţie mărturia servitoarei şi, mulţumindu-i pentru ajutor, îi permise să părăsească sala.
„Mary, eşti vinovată", spuse el. „Toate circumstanţele te condamnă. Servitoarea tinerei contese te-a văzut cu inelul în mână. Spune-mi ce-ai făcut cu el."

Mary declară iarăşi că este nevinovată. După obiceiurile crude din timpurile acelea, judecătorul dădu ordin să fie bătută până la sânge pentru a o face să mărturisească adevărul. Sărmana Mary plânse şi-1 rugă să o creadă că era nevinovată, dar în zadar. Palidă, sângerând şi istovită de bătaie şi de chinul psihic pe care-1 îndurase, fu aruncată din nou în celula ei. Rănile primite în urma biciuirii o dureau mult. întinsă pe patul de paie, îşi aduse aminte de cuvintele de despărţire ale tatălui ei: „Când vom fi despărţiţi, apropie-te de Salvatorul de care nici o fiinţă muritoare nu te poate despărţi." A plâns, a gemut, a suspinat şi s-a rugat fierbinte lui Dumnezeu, care i-a trimis un somn dulce şi alinător.
A doua zi, judecătorul a chemat-o din nou înaintea tribunalului. Văzând că loviturile nu şi-au atins scopul, încercă să smulgă din gura ei o mărturisire folosindu-se de promisiuni şi vorbindu-i cu glas mieros:
„Ţi-ai dobândit pedeapsa cu moartea", spuse el. „Meriţi să fii ucisă de sabia dreptăţii, dar mărturiseşte că ai luat inelul, spune-ne unde este şi nu ţi se va întâmpla nimic. Gândeşte-te bine - alegerea este între viaţă şi moarte."
Mary îşi declară din nou nevinovăţia. Promisiunile lui avură acelaşi efect ca şi ameninţările. Judecătorul, observând dragostea fetei pentru tatăl ei bătrân, adăugă: „Dacă persişti în minciună, dacă nu vrei să-ţi scapi viaţa ta, cruţă măcar viaţa tatălui tău. Ai vrea să vezi capul lui înălbit de vreme, tăiat de sabia călăului? Cine altul decât el te-a putut sili să susţii minciuna cu o asemenea obrăznicie? îţi dai seama că viaţa lui este în pericol ca şi viaţa ta?" înspăimântată de această ameninţare, Mary aproape leşină.
„Mărturiseşte", spuse judecătorul, „că tu ai luat inelul. Un singur cuvânt, o singură silabă - spune numai «da» - şi-ţi vei salva viaţa ta şi viaţa tatălui tău."
Sentinţa era grea şi Mary rămase nehotărâtă. Timp îndelungat tăcu şi stătu nemişcată cu spatele gârbovit ca de o

povară apăsătoare. O luptă crâncenă se dădea înlăuntrul ei. Satan venea să-i şoptească cu glas mieros şi să aducă o rezolvare problemei ei, îndemnând-o să spună:
„Eu am luat inelul, dar l-am pierdut pe drum."
„Nu", se gândi ea. „Nu! Este mai bine să mori pentru adevăr decât să trăieşti pentru minciună. Să mă coste orice, nu mă depărtez de adevăr, nici pentru a salva viaţa mea sau pe cea a tatălui meu. Voi asculta de Dumnezeu şi mă voi încrede în El chiar dacă trebuie să murim."
Atunci toţi îi auziră glasul încordat, puţin tulbure şi tremurător, spunând:
„Dacă spun că eu am fost cea care a furat inelul, spun un neadevăr, şi chiar dacă astfel mi-aş salva viaţa trecătoare la ce mi-ar folosi când aş pierde-o pe cea viitoare? De mic copil am învăţat să spun adevărul şi acum nu pot să încalc învăţăturile primite atunci de la tatăl meu. Dar", continuă ea, „dacă trebuie să vărsaţi sânge, vă implor să cruţaţi măcar perii albi ai tatălui meu. Aş fi fericită să mor eu, dacă el va trăi."
Aceste cuvinte atinseră inimile întregii audienţe. Judecătorul însuşi, cu toată severitatea lui, rămase nemişcat şi nu mai scoase nici un cuvânt, ci făcu un semn ca Mary să fie dusă înapoi în temniţă.

CAPITOLUL VII

VIZITA TATĂLUI

UDECĂTORUL şi-a dat seama că este într-o mare încurcătură încercând să ajungă la o decizie finală.

„Astăzi este a treia zi", îşi spuse el, „şi cercetările mele nu au înaintat cu nimic mai mult faţă de ce ştiam după primul ceas de judecată. Dacă aş vedea vreo posibilitate ca inelul să fie în alte mâini, aş declara că fata aceasta este nevinovată. Dar toate circumstanţele se dovedesc clar împotriva ei. Este imposibil să fie altfel. Ea trebuie să fi furat inelul."

Făcu o vizită la castel şi-i ceru contesei să-i descrie din nou toate împrejurările; Juliette fu examinată iarăşi; îşi petrecu toată ziua revizuind mărturiile şi cântărind fiecare cuvânt pe care Mary îl rostise pentru dezvinovăţirea ei. Spre seară, trimise cuvânt la închisoare ca tatăl fetei să fie adus acasă la el.

„James Rode", spuse el, „mă cunoşti că sunt un om aspru, dar cred că-mi vei da dreptate că, deşi rigid, nu sunt crud sau nedrept. Sper că înţelegi că eu nu doresc moartea fiicei tale; toate împrejurările dovedesc că ea trebuie să fi comis furtul şi legea cere să fie condamnată la moarte. Mărturisirea lui Juliette dă evidenţa deplină a faptelor. Totuşi, dacă inelul ar fi înapoiat şi paguba acoperită, am putea să-i dăm o graţiere, ţinând cont de vârsta ei fragedă. Dar dacă persistă să ne mintă în faţă cu obrăznicie, se va ruina. Du-te la ea şi insistă să înapoieze inelul şi îţi dau cuvântul că atunci,

dar numai atunci, nu va fi pedepsită cu moartea, ci va fi eliberată după o pedeapsă mult mai mică. Eşti tatăl ei şi fără îndoială ai o putere mare asupra ei. Dacă nu obţii vreun rezultat, care poate fi concluzia decât că eşti un complice şi ai participat la crimă? Şi-ţi mai spun o dată, dacă inelul nu este înapoiat, amândoi sunteţi pierduţi."

„Voi vorbi fiicei mele, după cum doreşti", răspunse James, „dar ştiu că nu a furat inelul şi în consecinţă nu are nimic de mărturisit. Dacă trebuie să moară nevinovată, faptul că mă trimiţi la ea este o favoare pentru a o mai vedea o dată înainte de tragicul eveniment."

Un temnicer fu trimis cu bătrânul în celula fetei. Acesta aşeză un felinar pe poliţa din colţ pe care era ulciorul cu apă şi o bucată de pâine uscată. Sărmana fată încă nu mâncase nimic. Stătea culcată pe paie cu faţa la perete şi încerca să adoarmă, dar zgomotul paşilor şi lumina felinarului o treziră. îşi deschise deodată ochii, însă nu putu să desluşească nimic. Lumina felinarului i se păru orbitoare. Amuţi o clipă şi apoi, ridicându-se în capul oaselor, privi încă o dată spre intrare. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Ţipă năucită de bucurie, sări în picioare şi se aruncă la pieptul bătrânului tată ca un naufragiat atunci când i se întinde o mână. Lanţurile căzură cu zgomot pe podeaua rece, lovindu-se unul de altul. Bătrânul se aşeză alături de ea pe patul de paie şi, cu o durere de negrăit, o strânse iar în braţele lui ostenite. Amândoi rămaseră tăcuţi pentru un timp şi vărsară lacrimi amare. James întrerupse tăcerea şi începu să vorbească

după cum i se poruncise.
„Ah, tată", răspunse copila întrerupându-1, „te îndoieşti oare de cuvântul meu? Se poate să nu mai am pe nimeni, nici chiar pe tatăl meu care să mă creadă nevinovată? Te rog să mă crezi! Spun adevărul, tată, eu nu am furat niciodată! Trebuie să mă crezi!"

„Fii liniştită, copila mea. Eu cred din toată inima că eşti nevinovată. Nu m-am îndoit de asta nici o clipă. Ceea ce am făcut a fost doar să împlinesc porunca ce mi s-a dat."

Temniţa

Rămaseră iarăşi tăcuţi. James vedea cu durere schimbarea pe care câteva zile de suferinţă o produsese asupra fiicei sale. Obrajii îi erau palizi şi supţi de amărăciune; ochii îi erau roşii şi umflaţi de plâns, iar părul răvăşit şi neîngrijit.

„Sărmana mea copilă", spuse el, „Dumnezeu a îngăduit să treci prin această încercare severă, dar mă tem că suferinţele cele mai crude şi cele mai groaznice încă nu au venit. Aşa nevinovată cum eşti, ei nu te vor crede. Vai! Să nu îngăduie Dumnezeu să cadă capul fiicei mele sub sabia călăului!"
„Dragă tată", răspunse Mary, „puţin mă interesează ce se întâmplă cu mine. Aş putea să rabd totul mult mai uşor dacă aş şti că dumneata ai fi salvat. Dar..."
„Nu te îngrijora de mine, copila mea. Nu este nici un risc..."
„O!", exclamă fata cu bucurie, fără să-i dea timp tatălui să termine. „In cazul acesta mi se ia o povară grea de pe inimă. Totul este bine, tată, fii liniştit, nu mi-e frică de moarte. îl voi vedea pe Răscumpărătorul meu şi El îmi va fi binevoitor. Mă voi întâlni cu mama şi cu ceilalţi! O, ce fericire mare va fi!"
Aceste cuvinte străpunseră inima bătrânului şi-1 făcură să plângă ca un copil.
„Dumnezeu fie binecuvântat!", exclamă el ridicând mâinile spre cer. „Dumnezeu fie lăudat pentru dispoziţia în care te-am găsit şi supunerea faţă de voia Lui, dragă Mary. Este greu, fără

îndoială, foarte greu pentru un bătrân împovărat de zile şi de necazuri, pentru un tată iubitor să-şi piardă singurul copil, vlăstarul iubirii sale şi singura lui mângâiere, ultima lui comoară, cununa şi bucuria bătrâneţilor sale! Oricum", continuă el cu glasul înăbuşit, „voia Ta, Doamne, facă-se voia Ta! Tu ceri o jertfă mare, dar Ţi-o dau cu bucurie. Dacă îţi face plăcere să-mi iei fiica, mă resemnez voii tale - Tu ştii cum e mai bine şi, dragă Mary, fie ca Dumnezeu să te întărească, copila mea! Să te facă să înţelegi că voia Lui este cea mai bună!"
Un val de lacrimi amare îi înăbuşi glasul însingurat şi trist. „Totuşi, vreau să te întreb ceva", spuse el câteva clipe mai târziu. „Juliette a mărturisit împotriva ta şi a declarat sub jurământ că a văzut inelul în mâna ta. Dacă trebuie să mori, mori din pricina mărturiei ei. Dar tu o ierţi, nu-i aşa, copila

mea? Dacă trebuie să pleci, nu iei cu tine sentimente de ură, nu-i aşa? Iată! Chiar pe patul acesta de paie, în celula întunecoasă, legată cu lanţuri grele, eşti mai fericită decât ea, în palatul stăpânei ei, îmbrăcată cu mătase şi catifea şi înconjurată de aprecieri. Este mai bine să mori nevinovat decât să trăieşti dezonorant. Iart-o, copila mea, aşa cum Mântuitorul şi-a iertat duşmanii! O ierţi?"
Mary răspunse:
„Da, dragă tată. O iert şi-mi este milă de ea. Cred că se simte mizerabilă când se gândeşte la ceea ce a făcut. Doresc ca Dumnezeu să-i dea pocăinţa şi să-i schimbe inima."
„Slavă Domnului", rosti bătrânul cu bucurie când îl auzi pe temnicer venind să-i despartă. „Te încredinţez în mâna Lui şi în harul Lui. încrede-te în El, draga mea copilă! El te va întări. Şi dacă nu mă vei mai vedea niciodată - dacă aceasta este ultima oară când mi se permite să vorbesc cu tine, fiica mea, mă bucur la gândul că te voi urma în curând, fiindcă simt că nu voi supravieţui acestei despărţiri."
Temnicerul îl atenţiona pe bătrân că era timpul să plece şi că trebuie să se grăbească. Mary ar fi dorit să-1 mai reţină şi-1 strângea în braţe cu toată tăria ei, dar tatăl fu silit să se desfacă din îmbrăţişarea ei cu gingăşie şi să o sărute pentru ultima oară. Când uşa se închise, Mary căzu inconştientă pe paie.
James fu adus din nou înaintea judecătorului. In momentul în care a intrat şi-a ridicat mâinile spre cer şi a rostit într-un glas solemn:
„Cred că fiica mea este nevinovată şi sunt gata să-mi confirm încredinţarea sub jurământul legii."
„Aproape că şi eu cred acelaşi lucru", spuse judecătorul. „Dar, din nefericire, nu pot să acţionez nici după mărturia ta, nici după cea a fiicei tale. Trebuie să rostesc sentinţa după natura evidenţei şi după mărturiile altora - şi după cum este scris, până la cea mai înaltă rigoare a legii."

CAPITOLUL VIII

IZGONIREA

OATĂ lumea din Eichbourg era nerăbdătoare să afle care va fi sentinţa nenorocitei fete. Toţi oamenii de bună credinţă se cutremurau la gândul că şi-ar putea pierde viaţa, fiindcă în zilele acelea furtul era pedepsit cu severitate excesivă şi pedeapsa cu moartea era aplicată adesea

pentru furtul lucrurilor de o valoare mult mai mică decât inelul contesei. Contele a dorit din toată inima ca nevinovăţia fetei să fie dovedită. El însuşi a citit mărturiile şi a vorbit cu judecătorul ceasuri în şir fără a reuşi să se convingă de adevăr. Contesa, împreună cu fiica ei, Amelia, l-au implorat pe judecător cu lacrimi ca Mary să nu fie condamnată la moarte, în timp ce James petrecea zile şi nopţi la rând neîncetând să se roage ca harul lui Dumnezeu să fie îndeajuns şi ca tăria Lui să fie făcută desăvârşită în slăbiciunea ei. De fiecare dată când Mary auzea paşii temnicerului, îşi închipuia că vine să o anunţe că este timpul să moară. într-adevăr, călăul începuse pregătirile pentru ziua îngrozitoare.
într-o zi, când Juliette trecea prin centrul satului, îl văzu pregătind scena pentru execuţie şi inima i se umplu de tristeţe. Oroarea părea că o cuprinse şi nu mai putea să gândească clar. Când s-a aşezat la masă pentru cină nici nu putu să se atingă de mâncare şi toţi au înţeles că suferea din cauza unei agonii ascunse. Toată noaptea s-a chinuit şi în câteva rânduri a visat cum călăul îi tăia capul lui Mary.

Remuşcările nu-i dădeau odihnă nici ziua, nici noaptea, dar inima acestei făpturi mizerabile era prea împietrită pentru a-şi mărturisi minciuna.
în sfârşit, judecătorul rosti sentinţa. Deşi Mary primi pedeapsa cu moartea, aceasta fu schimbată într-o izgonire pentru totdeauna de pe meleagurile acelea, dat fiind vârsta ei fragedă şi reputaţia nepătată de care se bucurase înainte.

Izgonirea
Aceeaşi sentinţă fu aplicată şi tatălui ei. Toată averea lor fu confiscată, deoarece se credea că bătrânul a fost complicele ei

sau cel puţin exemplul lui nepotrivit sau că neglijenţa faţă de educaţia ei au făcut-o să ajungă

să fure. Pedeapsa ar fi fost mult mai severă dacă contele împreună cu familia lui nu ar fi intervenit în favoarea ei. James şi Mary trebuiau să fie însoţiţi de un oştean până la graniţă, şi călătoria lor avea să înceapă chiar a doua zi.
Dis de dimineaţă, când Mary trecu împreună cu tatăl ei prin faţa castelului, Juliette era la poartă. Văzând că situaţia - contrar aşteptărilor ei - luase un curs diferit faţă de ce anticipase ea, această fată vicleană, lipsită de orice bun-simţ şi-a recăpătat spiritul obraznic de dinainte. Deşi o înfiorase gândul că Mary ar putea fi trimisă la moarte, izgonirea ei nu-i trezea nici o părere de rău. Ba chiar era mulţumită că, o dată cu plecarea ei, totul va fi ca înainte şi amintirea acestor întâmplări la care avea o parte din vină se va şterge treptat cu trecerea timpului. Când află că pedeapsa cu moartea i se ridicase, gelozia ei renăscu, fiind mai puternică decât întâia oară. încă o ura pe Mary din cauza dragostei pe care tânăra contesă i-o arătase. Cu câteva zile în urmă, Amelia, văzând coşul pe care Mary i-1 dăruise îi spuse lui Juliette: „Du coşul de aici ca să nu-1 mai văd - trezeşte în mine amintiri atât de dureroase, încât nu mai pot să-1 privesc." Juliette luă coşul şi-1 ţinu în camera ei, iar acum, în acest moment crucial, îl scoase afară.
„Opreşte-te! Ţine-ţi darul! Poţi să-1 iei înapoi, stăpâna mea nu poate primi nimic de la astfel de oameni. Gloria ta s-a vestejit odată cu florile pentru care ai fost răsplătită atât de bine şi-mi face o deosebită plăcere să-ţi înapoiez coşul."
îl aruncă la picioarele lui Mary şi, cu un zâmbet zeflemitor, intră înapoi în castel. Mary luă coşul fără să scoată un cuvânt şi îşi continuă drumul cu lacrimi în ochi.
Bătrânul tată nu avea nici măcar un baston de care să se sprijine. Mergea clătinându-se din când în când, ajutat doar de braţul firav al copilei lui. Erau ruinaţi. Nu mai aveau decât hainele de pe ei şi coşul acela cu flori care le adusese atâta

întristare. Mary privea cu insistenţă fiecare loc cunoscut ca şi cum ar fi vrut să şi-1 întipărească pe veci în minte. Nu se mai sătura respirând aerul înmiresmat al meleagurilor ei natale, întorcându-şi capul de câteva ori, îşi luă în gândul ei rămas-bun, în timp ce mai întâi căsuţa părintească, apoi castelul şi în cele din urmă turla bisericii din sat dispărură după un deal împădurit.
Când s-au adâncit în pădure şi au ajuns la graniţă, iar oşteanul s-a întors înapoi, bătrânul a îngenuncheat lângă trunchiul unui stejar bătrân şi, luându-şi fiica de mână, îi spuse:
„Vino, copila mea, şi înainte de a ne continua drumul să-i mulţumim lui Dumnezeu care ne-a scos din temniţa întunecată şi ne-a făcut să ne bucurăm liberi de lumina soarelui şi de prospeţimea aerului. Să-I mulţumim că ne-a salvat de la moarte şi că mi te-a redat, draga mea copilă!" Mary îngenunchease şi ea, şi amândoi, cu inimile pline de recunoştinţă, I-au mulţumit lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările din trecut şi au cerut ocrotirea Tatălui din ceruri pentru viitor. încheindu-şi rugăciunea, James rosti acestea:
„Călăuzeşte-ne şi ocroteşte-ne prin toate pericolele ce ne stau în faţă. Condu-ne paşii, Te rugăm, printre cei ce sunt copiii Tăi şi lucrează la inimile lor ca să găsim un adăpost. Dă-ne şi nouă, Doamne bun, un mic colţişor din lumea aceasta, în care să ne putem termina călătoria în linişte şi apoi să murim în pace. Noi credem că Tu deja ne-ai pregătit locuinţă, deşi nu ştim unde este. Ajută-ne să ne continuăm drumul prin credinţă şi să ne încredem în Tine până când ne vei duce la locul pe care l-ai ales pentru noi. întăreşte-ne, Te rugăm, pentru călătorie şi dă-ne pacea Ta, în Numele Domnului Isus Christos."
După ce s-au rugat aşa, s-au ridicat de pe genunchi împrospătaţi, mângâiaţi, şi s-au pregătit să-şi continue drumul încurajaţi şi plini de bucurie.

„întinde-ţi, Doamne, mâinile spre mine, spre neputinţa ce m-apasăgreu şi-ndreaptă-mi cugetul spre zări senine, de unde vei veni ca 'Dumnezeu.

întinde-ţi, (Doamne, mâna cu iubire, ca un milos şi bun Samaritean, spre cei pierduţi în neagra pribegire, ca să-i aduci din nou pe toţi Ca hani
De-aceea, Doamne, ruga mea Te cheamă, Cu mâna Ta *să mâ-nsoţeşti de-acum, şi să-mi alungi din sufCet orice teamă, Ce mă pândeşte ca un teu în drum."*

„Spune-mi", rosti vânătorul cu un glas plin de milă, „v-au alungat aşa cum sunteţi, fără haine şi merinde de călătorie?"

UN PRIETEN ADEVĂRAT

U trecu mult timp de când înaintau pe drumurile acelea necunoscute, supravegheaţi doar de Dumnezeu, căci iată, începură să le răsară în cale mici licăriri de lumină şi speranţă - încrederea că Stăpânul lor le urmărea paşii şi că le era alături oricând, şi la bine şi la greu. Aşa se făcu că îl întâlniră pe Anthony, un vânător bătrân - cu care James se cunoştea de mulţi ani, de când obişnuia să-1 însoţească pe conte în călătoriile sale. Acesta ieşise la vânătoare, în pădure, de îndată ce zorii începuseră să se albească. La vederea celor doi călători şi recunoscându-1 pe James, inima i se bucură, iar ochii i se umeziră de milă.
„Domnul să te binecuvânteze James", spuse el. „Mă bucur să-ţi aud glasul. Dacă nu mă înşel, este adevărat că te-au izgonit din Eichbourg? îmi vine greu să văd un om bătrân silit să-şi părăsească ţara şi meleagurile în care a trăit o viaţă!"
„De la răsărit şi până la apus", răspunse James, „pământul este al Domnului şi pretutindeni ochiul Lui ne vede, bunătatea şi îndurarea Lui ne înconjoară. Nu vom putea fi niciodată izgoniţi din prezenţa Lui sau trimişi undeva unde bunătatea Lui nu ne poate ajunge. Noi suntem străini pe pământ în căutarea unei patrii cereşti unde este şi cetăţenia noastră."

Un prieten la nevoie
„Cel care îmbracă crinii de pe câmp va şti să se îngrijească şi de noi", răspunse James.
,3ineînţeles. Totuşi aveţi cel puţin bani?"
„Avem un cuget curat; şi cu asta suntem mai bogaţi decât am fi dacă piatra pe care m-am aşezat ar fi de aur. Tatăl meu împletea coşuri ca să-şi câştige existenţa şi m-a învăţat şi pe mine

meseria lui, pe lângă grădinărit, ca în timpul iernii să-mi pot câştiga pâinea. Aceasta mi-a folosit mai mult până acum şi îmi va folosi de-acum înainte decât dacă mi-ar fi lăsat trei mii de coroane. O conştiinţă nepătată, sănătatea trupului şi o meserie cinstită sunt cele mai bune şi cele mai sigure comori ce le putem avea pe pământ."
„Slavă Domnului", răspunse vânătorul, „că-ţi poţi duce povara şi-ţi poţi suferi nenorocirea atât de uşor. Mă simt silit să mărturisesc că ai dreptate. Tu te pricepi bine şi la grădinărit, dar unde vei găsi de lucru?"
„Undeva departe", răspunse James. „Undeva unde nu suntem cunoscuţi şi unde ne va conduce Dumnezeu."
„James", spuse vânătorul, ,4a acest băţ noduros. L-am luat cu mine ca să mă ajute să urc muntele, dar eu pot să-mi găsesc altul. Şi uite aici", continuă el scoţând o mică pungă din piele, „ţine banii aceştia. I-am primit pentru nişte lemne în cătunul în care am rămas astă-noapte."
„Voi accepta bastonul şi-1 voi păstra în amintirea unui prieten generos, dar banii nu pot să-i iau - sunt plata pentru lemnul care-i aparţine contelui."
„Dragă James", spuse el, „nu te îngrijora cu privire la aceasta - contele şi-a primit deja banii. Cu câţiva ani în urmă, un bătrân sărac, care îşi pierduse vaca, nu putea plăti pentru lemnul pe care îl cumpărase. Eu i-am oferit banii şi am uitat complet de situaţie. Acum, a ieşit din necazuri, şi ieri, când nici nu mă gândeam, mi i-a înapoiat cu multe mulţumiri. Eu văd clar că

aceşti bani sunt un dar pe care Dumnezeu ţi i-a trimis."
„în cazul acesta îi voi primi şi fie ca bunul Dumnezeu să-ţi răsplătească. Vezi, Mary, cu câtă bunătate se îngrijeşte Dumnezeu de noi chiar de la începutul pribegiei noastre. Nici nu am trecut bine graniţa şi 1-a trimis pe Anthony, prietenul meu bun, cu banii aceştia. Aşa că, draga mea fiică, fii tare şi curajoasă -Dumnezeu ne va purta de grijă."
Ochii bătrânului vânător se umplură de lacrimi când se despărţi de ei. „La revedere, James!", spuse el. „La revedere,

Mary!", şi le strânse mâinile. „Dumnezeu va onora cinstea şi răbdarea voastră. Nici o clipă nu m-am îndoit de nevinovăţia ta. Nu dispera. Toţi cei ce înfăptuiesc neprihănirea şi se încred în Dumnezeu pot să se sprijine pe braţul Lui divin. Mergeţi înainte cu Dumnezeu."
James o luă pe Mary de mână şi îşi continuară drumul prin pădure fără să ştie unde se vor opri, deoarece în părţile acelea nu mai aveau pe nimeni decât pe Cel ce veghea asupra lor.
Dragă cititorule, nu este un timp mai bun decât prezentul ca să-ţi dai poverile Domnului. Invitaţia lui este valabilă pentru oricine:
„Veniţi la Mine voi toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi eu vă voi da odihnă."
'Vreau sa-ţi spun amice totul despre Isus, Cum în El aflat-am prieten minunat. Vreau să-ţi spun cum El viaţa mi-a schimbat-o Şi-a lucrat în chip aşa de minunat.
'Păcătos am fost când Isus mă găsise, Chinuit nespus în falsele-mi plăceri. (Dar Isus întinse mâna-I salvatoare Şi mă-ndrumăpe cărarea către cer.
'Bucurii nespuse, zilnic vin, mulţime Şi iubirea-I tot mai mult o înţeleg. (Pentru ce S-a coborât să mă salveze 9^u pot şti, dar sus în cer o să-L întreb.
fA£tf *eTQStă prieten ca şi Isus, 9{u.mai "Elpăcatul mi-a spălat. 'El durerea mea cea mare a luat-o, O, ce prieten minunat!*

CAPITOLUL X
AJUTOR ÎN NEVOIE
EI doi călători izgoniţi şi-au continuat drumul şi au parcurs multe mile fără să poată găsi un loc de muncă sau de găzduire. Banii puţini pe care James îi avusese erau aproape terminaţi, deşi au trăit foarte cumpătat şi nu ştiau cum vor reuşi să supravieţuiască. Le venea foarte greu să apeleze la mila cuiva, dar au fost siliţi să o facă, deşi nu au fost întâmpinaţi decât cu repulsie şi batjocuri. Multe uşi li s-au închis în faţă, iar când cineva îi primea, nu li se oferea decât o coajă de pâine şi câte o cană de apă rece. Din când în când mai primeau câte o ciorbă de legume drept răsplată pentru câteva ore de muncă. După ce au călătorit aşa timp de câteva zile, au fost fericiţi când li s-a dat voie să doarmă într-o şură.
Călătorii îşi urmau drumul care într-una din zile li se păru fără sfârşit. Nu treceau decât pe lângă munţi şi dealuri acoperite de păduri. Mergeau încet, cu un aer de nesiguranţă. Mary îşi aruncă de câteva ori privirea în jurul ei sperând că va descoperi o casă, vreun cătun. Dar locul era cu totul pustiu. Nu era ţipenie de om nici în pădure, nici în vale. Bătrânul începu să se simtă foarte slăbit şi se prăbuşi, palid şi neputincios pe o movilă de frunze uscate, la poalele unui deal împădurit cu brazi. Mary era copleşită de spaimă, durere şi îngrijorare. Căută disperată un izvor de apă, dar zbaterile ei încordate se dovediră a fi fără rezultat. în zadar

strigă după ajutor - numai ecoul îi răspundea. Cât vedea cu ochii nu se

găsea nici un cătun, nici o casă. Aproape istovită de oboseală, alergă până în vârful unui deal în speranţa de a vedea mai bine împrejurimile. Cu mare greutate descoperi în partea cealaltă a dealului, tocmai la poale, o căsuţă înconjurată de un câmp şi nişte pajişti verzi, aproape ascunsă în mijlocul pădurilor. Alergă la vale şi ajunse la uşă abia trăgându-şi sufletul. Cu lacrimi în ochi şi cu un glas care implora milă, ceru ajutor pentru tatăl ei. Ţăranul împreună cu soţia lui erau oameni cu o inimă bună. înfăţişarea disperată a fetei, lacrimile şi agonia ei i-au sensibilizat.
„Leagă calul la căruţă", spuse femeia adresându-se soţului ei. „îl vom aduce pe bătrân aici."
Omul ieşi să-şi înhame calul, iar soţia lui luă două pături, un ulcior de lut cu apă proaspătă şi un alt vas cu puţin oţet. Când Mary află că ei trebuiau să înconjoare dealul şi că avea să dureze cel puţin o jumătate de ceas, se întoarse cu apa şi cu oţetul pe aceeaşi cărare pe care venise şi ajunse, în felul acesta, mai repede la tatăl ei. Acesta îşi revenise puţin şi se aşezase lângă trunchiul unui brad înalt. Când o văzu venind se bucură, pentru că era îngrijorat de absenţa ei. După un timp ajunseră şi cei doi oameni binevoitori care, văzându-1 pe bătrân atât de slăbit, îl ajutară să urce în căruţă, ducându-1 acasă la ei. Aici i s-a oferit o odaie într-o cuhnie laterală a casei, construită să slujească de adăpost muncitorilor veniţi să lucreze la munca câmpului în timpul sezonului agricol. Acum era goală şi era un bun adăpost pentru doi călători alungaţi, încăperea nu era mare, dar primitoare; avea o singură fereastră care dădea spre curtea interioară a casei. în ziua sosirii lor aici, femeia aceea atât de cumsecade le făcu focul în sobă şi le pregăti câte ceva de-ale gurii.
Starea rea a sănătăţii lui James se datora unei slăbiciuni de moment, cauzate de lipsa hranei, a apei şi mai ales de lipsa unei odihne corespunzătoare vârstei lui înaintate. Oboseala adunată în ultimele zile îi vlăguise puterile.

Trecuseră câteva săptămâni şi cei doi duceau o viaţă fericită în casa aceasta. De cum se făcea ziuă, soţia fermierului era lângă patul bolnavului aducându-i mâncare. Această femeie deosebită, o străină de fapt, s-a îngrijit cum a ştiut mai bine de bătrânul căzut la pat. Se întâmpla adesea ca ea şi bărbatul ei să renunţe la obişnuitele lor mâncăruri: ouă, lapte, unt şi altele şi să le ofere celor doi străini. Nu de puţine ori au fost tăiate chiar păsări pentru a-i face supă bătrânului ce avea nevoie să-şi întărească puterile.
Aceşti oameni de treabă aveau obiceiul să meargă în fiecare an la un târg în satul vecin, dar de data aceasta s-au hotărât să rămână acasă şi să folosească banii pe care i-ar fi cheltuit acolo, pentru a procura nişte medicamente pentru James. Mary, plină de recunoştinţă, le mulţumea cu lacrimi, îmbrăţişându-i, întrucât nu găsea cuvinte de mulţumire şi în fiecare zi, când se ruga, îl slăvea pe Dumnezeu care le-a scos în cale oamenii aceştia şi, de asemenea, se ruga şi pentru ei, ca Dumnezeu să-i binecuvânteze şi să le răsplătească înmiit pentru tot ce au făcut pentru ei.
Mary stătea mereu lângă patul tatălui, dar nu stătea degeaba. Nu avea egal la cusut şi la brodat şi lucra cu hărnicie ajutând familia gazdei. Nu se odihnea deloc, iar soţia fermierului era încântată de gustul ei pentru muncă şi de manierele ei modeste şi rezervate. îndatorată pentru îngrijirea pe care ei i-o ofereau tatălui ei şi pentru mâncarea excelentă ce i-o dădeau, dorea să-şi arate recunoştinţa prin ceea ce putea să facă. Nu după mult timp, James reuşi să se ridice din pat şi, neputând să stea, începu să împletească coşuri din nou.
Mary îi căuta nuiele de răchită şi de alun şi prima lui producţie fu un coş frumos pe care i-1 oferi gazdei ca semn de recunoştinţă. Coşul era elegant, dar solid şi rezistent.
Când James se simţi mai bine, le spuse gazdelor: „V-am necăjit şi v-am fost o povară destul de mult timp. Este timpul să pornesc la drum şi să-mi caut de lucru."

„Dar de ce vrei să pleci, omule bun?", spuse fermierul luându-1 de mână. „Sper că nu te-am supărat cu ceva. De ce vrei să ne părăseşti?"
Auzind că vor să plece, soţia fermierului începu să lăcrimeze, fiindcă Mary era ca şi o fiică a ei.
„Rămâneţi cu noi, dragi prieteni! Este deja toamna. Nu vedeţi cum se îngălbenesc frunzele? Iarna ne bate la uşă. Vrei să te îmbolnăveşti iarăşi?"
James îi asigură că nu avea alt motiv de a pleca decât teama că le-ar putea fi o povară.
„Povară?!", exclamară ei într-un glas. „Nici nu te gândi la aşa ceva! Nu ne deranjezi în nici un fel şi amândoi munciţi destul pentru ce vă putem oferi. Mary singură câştigă destul cu acul şi dumneata, dacă doreşti să continui cu împletitul coşurilor, noi cunoaştem mulţi care mă invidiau pentru coşul meu când m-au văzut la moară şi ar dori să cumpere şi ei câteva. Noi îţi vom găsi clienţi şi în curând nu vei duce lipsă de muncă."
James şi Mary consimţiră să rămână, iar gazdele lor şi-au exprimat plăcerea sinceră cu privire la această decizie.
Cei doi călători alungaţi de semenii lor au ştiut ca în mijlocul străinilor unde au ajuns să se poarte în aşa fel încât inima celor de acolo să se lege de ei. Traiul lor frumos, asemănător celui al lui Christos, a făcut ca acei străini să dorească să rămână chiar pentru totdeauna în casa lor. Ei au fost un model minunat de viaţă, aşa cum ar trebui să fim şi noi, însuşindu-ne calităţile cele mai alese ale părinţilor şi învăţătorilor noştri, dar mai ales ale Aceluia care a spus: *„Călcaţi pe urmele Mele."*

CAPITOLUL XI

ZILE PLĂCUTE LA CĂSUŢA DINTRE BRAZI
AMES şi Mary s-au stabilit în noua locuinţă care era mobilată foarte simplu. Mary era fericită că din nou avea bucuria să se simtă ca acasă. Şi a încercat să transforme micuţa căsuţă într-o locuinţă cât mai asemănătoare cu casa părintească. Se bucura în mod deosebit că avea ocazia să pregătească mâncarea tatălui şi să-şi păstreze bucătăria în cea mai mare curăţenie. In timp ce James împletea coşuri, ea lucra harnică cu acul şi timpul lor trecea repede şi plăcut. Adesea îşi petreceau serile împreună cu familia fermierului, care se simţea întotdeauna bine în compania lor. în serile lungi de iarnă se adunau în jurul focului şi ascultau cu mult interes povestirile interesante ale lui James şi învăţăturile lui ziditoare. Acele seri de iarnă aveau să rămână pentru multă vreme în amintirea lor.
Lângă casa fermierului era o grădină mare şi o livadă care nu erau foarte bine îngrijite. El împreună cu soţia lui erau prea ocupaţi cu munca câmpului pentru a avea timp şi pentru grădină şi apoi era o artă cu care nu erau prea obişnuiţi. James se apucă să-i ajute. Făcu pregătirile din toamnă şi, de îndată ce se topi zăpada de căldura primăverii, începu lucrul ajutat de Mary de dimineaţa până seara. Aranja grădina din nou şi făcu straturi drepte şi frumoase.
Mary nu se mulţumi până când tatăl ei nu aduse din sat, pe lângă seminţele de legume, câţiva trandafiri, lalele şi rădăcini de crini, împreună cu alte câteva feluri de plante.

Fata îngriji florile cu multă dragoste şi printre ele erau câteva care nu mai fuseseră văzute în locurile acelea izolate. în curând grădina înflori cu atâta frumuseţe, încât valea, acum înverzită, avea o cu totul altă înfăţişare în timp ce livada, curăţită de mâna bătrânului, înmuguri plină de viaţă, promiţând o recoltă mai bogată decât oricând înainte.
Binecuvântarea lui Dumnezeu era peste tot unde puneau ei mâna. Cum s-a bucurat casa lui Faraon de prosperitate sub conducerea lui Iosif, la fel casa fermierului a fost binecuvântată prin munca lui James şi a fiicei sale, care se bucurau văzând că totul prindea viaţă ca odinioară. James începu din nou să o înveţe pe Mary lecţiile pe care Dumnezeu le înscrisese în flori - nu la fel ca înainte, căci acum părea că trăieşte altfel, că vede viaţa cu alţi ochi şi că învăţăturile lui capătă o lumină nouă.
Primăvara devreme, Mary a căutat cu atenţie violete prin tufişurile de la marginea pădurii. Dorea, ca de obicei, să ofere primul buchet tatălui ei. Când le găsi, alergă plină de bucurie să i le dea.
„Sunt foarte frumoase", spuse tatăl. „Caută şi vei găsi!" Apoi continuă: „Merită să observi că violetele acestea parfumate cresc printre spini. Dacă le cauţi printre tufişurile cele mai spinoase, vei învăţa de la ele o lecţie pentru viaţă: cine s-ar fi gândit că în valea aceasta întunecoasă, acoperită cu pădure şi în această colibă acoperită cu trestie vom găsi fericirea? Cu Dumnezeu, nici un drum în viaţă nu este prea spinos şi nici o vale nu este prea întunecoasă pentru a găsi binecuvântări ascunse printre spini. Să ai întotdeauna, copila mea, o încredere neclintită în El şi prin orice necazuri vei trece, să poţi să împrăştii o mireasmă dulce în mijlocul întunericului şi al spinilor."
într-o zi, soţia unuia dintre săteni veni să cumpere nişte in de la fermier şi-şi luă băieţelul cu ea. în timp ce alegea inul şi se târguia, copilul poznaş, găsind poarta grădinii deschisă, intră şi începu să exploreze plin de curiozitate.

Uitând de spini, alergă să rupă câţiva trandafiri care creşteau lângă intrare. In graba lui florile delicate fură strivite şi petalele risipite, iar copilul se zgârie groaznic cu spinii. Mama lui şi soţia fermierului, auzindu-1 plângând, au alergat la el urmate de James şi Mary. L-au găsit cu mâinile sângerânde, bătând din picioare şi strivind cu ciudă ce mai rămăsese din petale. Dacă ar fi putut, ar fi distrus toţi trandafirii ce-1 înşelaseră cu frumuseţea lor.
„Aşa sunt plăcerile lumii", spuse James. „Nu este nici o plăcere fără spini. Ei sunt lăsaţi de Dumnezeu ca să ne amintească faptul că viaţa trebuie trăită cu multă grijă şi gingăşie. Printre binecuvântările grădinii sunt de cele mai multe ori spini şi ciulini. Aceştia sunt şi blestem şi binecuvântare. Blestem pentru cei care caută plăcerile mai mult decât pe Dumnezeu - fiindcă, deşi bogaţi şi nu duc lipsă de nimic, nu ştiu că sunt săraci, orbi şi goi (Apocalipsa 111:16); gândeşte-te, copila mea, la pilda semănătorului: sămânţa care a căzut printre spini sunt cei care, după ce au auzit Cuvântul, pleacă şi sunt sufocaţi de îngrijorările şi plăcerile acestei vieţi şi rodul lor nu poate să ajungă la coacere (Luca VIII: 14), dar cei care II caută pe Dumnezeu vor putea să se bucure de binecuvântările vieţii acesteia şi să o câştige pe cea viitoare (ITimotei IV: 8), fiindcă, aşa cum este scris, ochiul nu a văzut, urechea nu a auzit, nici la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc (ICorinteni 11:9)."
După două zile în care o ploaie caldă şi măruntă a udat pământul, a urmat o dimineaţă însorită şi binecuvântată de mângâierea soarelui. Mary îl însoţi pe James în grădina înviorată din pricina ploii. Spre încântarea lor, într-o parte mai retrasă a grădinii, găsiră primii crini în floare. Faţa lui Mary se însenină de bucurie. Florile acestea îi aduceau în minte bucuriile trecute ale unei copilării fericite. Se opri să-i admire îndeaproape. Observă însă, cu toate că se îngrijise mult de grădină, că acest colţ ascuns nu fusese destul de bine

curăţat de buruieni. într-adevăr, crinii, în toată splendoarea lor, erau încolţiţi din toate părţile de mărăcinii ţepoşi.
„Aşa este biserica Domnului", spuse James. „Cei care au fost spălaţi în sângele Lui s-au îmbrăcat în neprihănire şi, înălţându-se drepţi ca tulpina crinilor, trebuie să crească printre buruienele şi mărăcinii din jurul lor. Uite, copila mea, cum se oglindeşte lumina soarelui în această petală! La fel şi noi trebuie să reflectăm lumina Soarelui neprihănirii. Crinul strălucitor nu are nici o legătură cu mărăcinii. Este evident că el este o plantă diferită şi într-o zi Dumnezeu va duce toţi crinii să înflorească în grădina cea veşnică, fără spini."

Sfărâmarea bulgărilor

Zile plăcute la căsuţa dintre brazi

Intr-o zi, în timp ce James planta flori, Mary plivea buruienele la o mică distanţă de el.
„Atât semănatul cât şi plivitul, două lucruri atât de importante ale muncii agricole, ar trebui să fie ocupaţia noastră în fiecare zi din viaţă. Inima este o grădină pe care Dumnezeu ne-a dat-o s-o cultivăm şi trebuie să fim atenţi la buruienele care cresc pe neobservate. Este atât de important ca întotdeauna să ne ocupăm de semănarea şi creşterea calităţilor înrădăcinate în bine şi de smulgerea din rădăcini a acelor însuşiri care ar putea să aibă ca sământă răul. Altfel inima noastră rămâne ca un teren neîngrijit. Aceste două lucruri sunt datoria noastră. Mai departe, să implorăm ajutorul şi binecuvântarea lui Dumnezeu, care face soarele să strălucească, ploaia şi rouă să cadă, florile să crească şi pomii să rodească. Atunci inima noastră va fi o grădină nespus de frumoasă."
James săpa o parte a grădinii care fusese neglijată o perioadă de vreme. Pământul era tare şi nepotrivit pentru însămânţare. A săpat adânc, a sfărâmat bulgării şi i-a întors pentru a fi sfărâmaţi de îngheţul iernii.
„Aşa lucrează Dumnezeu", îi spuse el lui Mary, „cu sufletele împietrite. Le lasă să fie străpunse de suferinţă, să poată să simtă vina păcatelor, îngheţul şi furtuna, pentru a-i înmuia şi a-i pregăti să primească sământa bună a cuvântului Său. Dacă aceasta este semănată într-un pământ tare şi nepregătit, nu poate să răzbească la lumină şi în curând se usucă; după o săpătură adâncă şi după o expunere la frigul sever se înmoaie şi astfel sământa îşi formează o

rădăcină puternică, iar apoi, binecuvântată de Dumnezeu, aduce un rod bogat."
Livada fusese la fel de neglijată ca şi grădina, iar pomii aveau nevoie şi ei să fie curăţaţi. James a tăiat toate crengile care aveau doar frunze fără muguri, păstrându-le numai pe cele care aveau să aducă rod.

„Vezi", spuse el din nou, „aici este ilustraţia viţei şi a mlădiţelor. Pe orice viţă care este în Mine şi n-aduce roadă, El o taie; şi pe orice viţă care aduce rod o curăţă ca să aducă şi mai mult rod. (Ioan XV:2) Când crenguţele noastre sunt pline de frunzele formalităţii, dar fără de promisiunea rodului, Dumnezeu foloseşte foarfecele cu care taie cât este nevoie după care sufletul mustrat şi îndreptat începe să aducă rodul dorit."
Timpul care a urmat atâtor îngrijorări şi necazuri, a fost pentru James şi Mary plin de fericire. Duceau o viaţă simplă, dar decentă. Munceau necontenit, cu o plăcere neînţeleasă pentru mulţi, pentru că ştiau să-şi împletească lucrul, creşterea florilor cu momentele minunate de învăţătură creştină şi de studiu. Traiul lor era acum mai bun ca oricând şi nimic nu putea să le răpească bucuria de a fi ai Domnului copii. Aveau un Tată care nu avea să-i părăsească niciodată. Se scurseră aproape trei primăveri pe nesimţite şi zilele fericite la căsuţa dintre brazi i-au făcut aproape să uite nenorocirile din trecut. Dar când veni a treia toamnă, când crizantemele îşi etalau florile roşii şi albastre, ultimele ornamente ale grădinii, când frunzele copacilor începeau să se coloreze într-o varietate de nuanţe ruginii şi grădina se pregătea pentru odihna din timpul iernii, James deveni tot mai conştient de o slăbire serioasă a puterilor sale şi simţi cum sănătatea i se şubrezea. Zadarnic încercă să-şi ascundă aceste simţăminte de fiica lui, nedorind să o întristeze, căci ea, observând schimbarea, era străpunsă de tristeţe până în adâncul inimii. într-o zi, fata observă un trandafir care părea să fi aşteptat până toamna să înflorească şi dori să taie o floare pentru a o duce în casă, dar petalele se desfăcură repede şi îi căzură în mână.
„Aşa este şi omul", îi spuse tatăl. „în tinereţe, ne asemănăm cu un trandafir proaspăt al primăverii, dar viaţa noastră se ofileşte ca trandafirii - primăvara, strălucitori şi plini de vigoare, dar toamna, plăpând, slab şi fragil. Totuşi,

pentru copiii lui Dumnezeu aceasta este adevărat numai cu trupul lor care li s-a dat numai pentru o vreme. Este semănat în putrezire, dar va învia în viaţa veşnică. Se coboară neputincios în pământ, dar învie în slavă; este semănat în slăbiciune, dar va învia în putere. Este semănat trup firesc şi învie trup duhovnicesc.
«Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii şi noi vom fi schimbaţi. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire şi trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire.» (ICorinteni XV:42-53)"
într-o seară, James se urcase pe o scară să culeagă nişte mere. I le dădea unul câte unul lui Mary care le aşeza cu grijă într-un coş.
„Cât de rece este vântul acesta de toamnă", spuse el, „şi cum flutură frunzele ruginite şi perii mei albi. Eu sunt în toamna vieţii mele, draga mea copilă, şi viaţa trece atât de iute, încât şi tu vei ajunge ca mine în curând. încearcă să te asemeni acestui pom care a dat atât de mult rod şi atât de frumos. încearcă să fii pe placul Marelui Grădinar şi Stăpân, care este Domnul vieţii."
Nu cu mult timp după aceea, Mary însămânţa pământul pentru primăvara care urma, iar tatăl ei, privind-o cu dragoste, rosti:
„Va veni timpul când şi noi vom fi puşi în pământ precum pui tu aceste seminţe. Vom fi acoperiţi de pământ şi uitaţi de oameni, dar nu şi de Dumnezeu. Să nu te întristezi, copila mea. Din bobul care putrezeşte în pământ, la primăvară va răsări o floare frumoasă şi triumfătoare. Aşa vom învia şi noi, plini de splendoare şi vom ieşi din morminte triumfători întâmpinându-

L pe Mirele nostru, în glorie. Ziua nu-i prea departe, copila mea, când va trebui să depui în pământ trupul meu îmbătrânit. Dar să nu fii tristă, copila mea, şi să nu

plângi. Moartea este numai o poartă spre cer, un zbor spre nemurire, o punte spre viaţa veşnică. Mântuitorul a biruit moartea şi mormântul, aşa că putem să rostim cu bucurie cuvintele apostolului: «Unde îţi este biruinţa, moarte? Unde îţi este boldul, moarte? Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Isus Christos.» (ICorinteni XV:55, 57). Fie ca florile pe care ştiu că mi le vei planta pe mormânt să-ţi amintească de învierea şi de viaţa viitoare."

va desface-odată cortul acesta ce se cheamă trup a firii rădăcini simţi-vom cum ni se smulg şi ni se rup
că scuturăm de peste aripi si de pe gânduri tot ce-i lut, că într-o ultimă privire întoarcem ultimul salut, că spunem ultimul adio spre ţărmul ospitalier
ce ne-a adăpostit o clipă iubirea noastră-n drum spre Cer...
Şi diafan ne vom desprinde ca fulgul dus de-un vânt uşor Cu aripi largi spre veşnicie plutind despovăraţi de dor.
...Sus,(apicioarele Iubirii de lângă care-ntâi ne-am smuls ne vom lăsa sosiţi Slcasă ca de departe, de demult...
Şi-n mâna Celui 'Drag vom pune tot ce-am putut păstra din vis: Inelul logodirii noastre ce ni l-a dat când ne-a trimis."'

CAPITOLUL XII

VALEA UMBRELOR MORŢII

foarte

grea.

RA la începutul iernii. Vântul aspru smulsese ultimele frunze îngălbenite ale copacilor. Cu fiecare zi trecută, această perioadă geroasă a anului ameninţa să fie Prin crăpăturile caselor, printre pietrele drumurilor se ascundea zăpada adusă de viscol. Valea şi muntele erau acoperiţi de un strat gros de zăpadă. Ochiurile ferestrelor îngheţaseră, iar lemnul crăpa în pădure de frig. James se îmbolnăvi tocmai în acest timp atât de greu. Mary deveni foarte îngrijorată şi, plângând, îşi rugă tatăl să o lase să se ducă după doctorul din satul vecin. Fermierul, care înţelese gravitatea bolii şi mişcat de nefericirea adâncă a fetei, plecă el însuşi în căutarea doctorului. Mary îşi punea mare încredere în vizita doctorului, dar rămase adânc dezamăgită. Când îl conduse pe acesta până la poartă, îl trase de mâneca hainei şi, cu glas tremurător, îl întrebă dacă mai există vreo speranţă de însănătoşire pentru tatăl ei. Doctorul o privi cu milă, dar trebui să-i spună adevărul atât de dureros că zilele tatălui ei erau numărate. Boala îi pusese viaţa într-un mare pericol, dar poate că dacă ar fi fost mai tânăr, mai plin de putere, ar fi putut să o învingă, însă la vârsta lui înaintată nu-şi mai putea reveni. Nemaiputând să vorbească, şi cu lacrimi în ochi, fata începu să fie cuprinsă de o presimţire tristă. Ştia bine că tatăl ei o pregătise din timp pentru ziua aceasta, însă, deşi pentru el plecarea în veşnicie era o trecere în glorie, pentru ea era o pierdere imensă.

In sfârşit, străduindu-se să-şi recapete stăpânirea, îşi şterse lacrimile şi încercă să apară liniştită înainte de a intra din nou în încăpere. îşi îngriji tatăl cu toată dragostea pe care o fiică bună ar putea-o dovedi unui părinte iubit. Ii citea din priviri toate dorinţele şi stătea nopţi în şir lângă patul lui; numai după multă insistenţă din partea tatălui se mai odihnea şi ea câte puţin.
Dragostea pentru tatăl ei era reală şi biruia dragostea de sine. încetase să mai verse lacrimi care i-ar fi dăunat, iar pe tatăl ei l-ar fi întristat mult. înţelese că, dovedindu-i iubirea prin îngrijirea atentă şi gingaşă, va putea să-i aline oarecum durerile. îi pregătea mâncarea cu cea mai mare atenţie şi-i aşeza perna cu afecţiune, îi citea din Scriptură şi se ruga cu el mereu. îi urmărea fiecare privire pentru a-i anticipa dorinţele. Adesea stătea la căpătâiul lui toată noaptea, iar ziua folosea timpul lucrând cu hărnicie pentru a câştiga banii necesari celor trebuincioase.
Bătrânul, deşi se simţea din când în când mai bine, era sigur că se afla pe patul de moarte, dar era calm şi liniştit şi vorbea cu seninătate despre moarte.
„Ah!", spunea Mary plângând, „nu vorbi aşa, dragă tată! Nu pot să suport gândul acesta. Tu eşti prietenul meu cel mai bun şi sfătuitorul meu."
„Nu mai plânge, draga mea copilă", îi răspundea tatăl întinzându-şi mâna slăbită spre ea. „Creştinii nu se întristează ca şi cei ce nu au nădejde. Pentru mine moartea este o schimbare spre glorie, iar cât despre tine, draga mea, pot să te încredinţez Celui ce a promis că este Tatăl orfanilor. Nu mă îngrijorez despre felul în care îţi vei câştiga existenţa -aceasta mă nelinişteşte cel mai puţin. Dumnezeu hrăneşte păsărelele şi ele îşi găsesc mâncarea destul de uşor, deci tu nu-ţi vei găsi destul să trăieşti? El se îngrijeşte şi de cea mai mică vrăbioară - nu se va îngriji de tine? Cel care îmbracă câmpul cu iarbă şi cu flori te va îmbrăca şi pe tine. Altceva mă nelinişteşte mai mult", continuă el, „faptul că rămâi

singură pe lume. Copila mea, ai fost crescută cu multă grijă şi până acum te-am apărat de multe ispitiri pe care le vei întâmpina. Tu nu-ţi închipui nici pe jumătate cât de stricată este lumea. Vor fi momente când vei fi ispitită să faci răul; momente în care, privind la alţii, ţi se va părea că păcatul nu este ceva atât de rău. Ascultă sfatul pe care ţi-1 dau acum şi lasă ca ultimele cuvinte ale tatălui tău să fie însămânţate adânc în inima ta. Să nu-ţi îngădui nici o acţiune, nici o vorbă şi nici un gând pentru care simţi că ar trebui să roşeşti. în curând vei fi expusă la diferite conflicte cu duşmani diferiţi dinlăuntru şi dinafară. Să ştii, dragă Mary, că ai trei duşmani: Satan, lumea şi natura ta proprie. Ştiu că te vei feri de oamenii răi atunci când îi vei recunoaşte, dar Satan însuşi poate uneori să apară ca un înger de lumină şi dacă te încrezi în înţelepciunea şi în discernământul tău, copila mea, adesea vei fi înşelată. «Fiica mea, nu uita învăţăturile mele şi păstrează în inima ta sfaturile mele! Căci ele îţi vor lungi zilele şi anii vieţii tale şi-ţi vor aduce multă pace. Să nu te părăsească bunătatea şi credincioşia: leagă-ţi-le la gât, scrie-le pe tăbliţa inimii tale. Şi astfel vei căpăta trecere şi minte sănătoasă înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor, încrede-te în Domnul din toată inima ta şi nu te bizui pe înţelepciunea ta! Recunoaşte-L în toate căile tale şi El îţi va netezi cărările. Nu te socoti singură înţeleaptă; teme-te de Domnul şi abate-te de la rău! Aceasta va aduce sănătate trupului tău şi răcorire oaselor tale. Cinsteşte pe Domnul cu averile tale şi cu cele dintâi roade din tot venitul tău.» (Proverbe 111:1-9) In orice împrejurare, priveşte la Isus. Numai printr-o umblare zilnică cu El, printr-o căutare zilnică a înţelepciunii şi a puterii Lui vei putea să scapi de cursa celor răi. Apoi, pe lângă duşmanii dinafară, avem o oştire întreagă de duşmani vicleni, ascunşi chiar în inimile noastre şi în firea noastră, care încearcă necontenit să ne trădeze, să ne înşele, ca să nu umblăm zilnic cu Christos.

Lenea şi Trândăvia îţi vor şopti probabil şi-ţi vor spune că eşti ocupată sau obosită şi că nu se va întâmpla nimic dacă-ţi vei omite din când în când rugăciunea zilnică, iar Aroganţa îţi va adăuga că nu eşti în nici un pericol în momentul acela. Amânarea îţi va spune că vei putea altădată să stai în rugăciune şi în meditaţie cu Dumnezeu, nu în primul ceas de dimineaţă şi Iubirea de Sine va pleda pentru o mai mică stricteţe. Obrăznicia cu comportările ei necuviincioase, Cârtirea, gândurile rătăcitoare vor încerca să-ţi distragă cel puţin atenţia în timpul rugăciunii, atunci când vor vedea că nu au reuşit să te oprească de tot. Când vei simţi atacul năvalnic al acestor duşmani dinlăuntrul tău, copila mea, aleargă la Isus. Spune-I Lui toate dificultăţile tale, toate ispitirile şi cere-i putere pentru a purta lupta bună a credinţei. Ştii bine armătura necesară acestui război, dragă Mary, încinge-ţi mijlocul cu adevărul, îmbracă-te cu platoşa neprihănirii, încalţă-te cu râvna Evangheliei păcii şi pe deasupra tuturor acestora ia-ţi scutul credinţei cu care vei putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău. Ia-ţi şi coiful mântuirii şi sabia Duhului care este cuvântul lui Dumnezeu. Fă în toată vremea prin Duhul tot felul de rugăciuni şi cereri şi veghează la aceasta cu toată stăruinţa. Măcar că trăim în firea pământească, totuşi nu ne luptăm călăuziţi de ea. Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământeşti, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu şi orice gând îl facem rob ascultării de Christos.

Aminteşte-ţi, dragă Mary, de îndemnul Sfintelor Scripturi: «Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu».Caută mai întâi rugăciunea, stăruinţa, caută mai întâi neprihănirea de care ai nevoie ca să stai aproape de Christos şi atunci nu-ţi va fi frică de nimic. Dacă umbli cu Christos, dacă-L cauţi zilnic în rugăciune, dacă stai rezemată pe braţul Său şi te încrezi în tăria Lui, dacă te hrăneşti zilnic din cuvântul Lui,

vei fi în siguranţă chiar în mijlocul celor mai răi duşmani. Promite-mi, Mary, că niciodată nu vei uita aceste cuvinte."

După o noapte de nesomn şi suferinţă apărură şi zorii, mai înceţoşaţi ca până atunci. James se văzu tot mai slăbit. Avea presimţirea că sfârşitul i se apropia cu paşi repezi. De aceea, socoti că este o datorie de părinte drept şi bun să-şi continue sfaturile şi învăţăturile.

„Privind în urmă la tot trecutul vieţii mele pot să văd clar cum Domnul Dumnezeul meu m-a călăuzit şi pot să-i mulţumesc pentru bunătatea lui faţă de mine. Da, îl pot lăuda pentru necazurile care mi-au provocat atâta durere atunci când am trecut prin ele. Când ochii noştri sunt deschişi de harul lui Dumnezeu şi când nu mai vedem lucrurile în felul întunecat în care le vede lumea, şi când Dumnezeu, care a poruncit să fie lumină, ne luminează inimile să putem vedea slava lui pe chipul Domnului Isus Christos, începem să vedem valoarea adevărată a lucrurilor. Ne dăm seama că prosperitatea este uneori o cursă şi necazul o binecuvântare şi înţelegem ce înseamnă adevărata fericire. Tu ştii, copila mea, că îţi vorbesc din experienţă. Cândva am gustat şi eu din ceea ce lumea numeşte plăcere. Când călătoream cu contele aveam posibilitatea să gust din belşug din toate plăcerile şi petrecerile pe care lumea le oferă. M-am bucurat de luxul pe care mulţi şi-1 doresc şi cunosc cât de înşelătoare sunt lucrurile ce par să dea fericirea. Am simţit mult mai multă fericire într-un singur ceas de meditaţie şi comuniune cu Dumnezeu în grădina noastră veche decât în toate petrecerile lumeşti din tinereţe. Crede-mă, copila mea, numai în Dumnezeu sunt binecuvântări adevărate. O, dragă Mary, roagă-te şi străduieşte-te să câştigi acel diamant de mare preţ, care este singura comoară ce merită căutată.

Ştii bine că nu am fost lipsit de încercări. Totuşi acum îi pot mulţumi lui Dumnezeu pentru ele şi-mi dau seama că au fost trimise în viaţa mea în milă şi în mare dragoste, fiindcă Domnul mustră şi pedepseşte pe cei pe care-i iubeşte.

Când mama ta a murit, am suferit foarte adânc. Sufletul mi se părea că s-a uscat în mine. Era frânt şi pustiit aşa cum ai văzut pământul adesea uscat de seceta verii; totuşi, după un timp, Dumnezeu mi-a trimis rouă proaspătă şi îmbelşugată a mângâierilor Sale şi mi-a înviorat sufletul însetat. Astfel, în durerea mea, am înţeles că Dumnezeu mă dezlipea de pământ şi mă ajuta să-mi pun încrederea în lucrurile de sus.
Aşa lucrează Dumnezeu, dragă Mary. Dacă urmărim felul în care se ocupă de noi în providenţa lui, ne vom convinge de fiecare dată că El schimbă răul în bine. îţi aminteşti de ziua aceea când leşinat de foame şi de oboseală am căzut la marginea drumului? Din suferinţa acelei zile au răsărit multe binecuvântări şi mângâieri de care ne-am bucurat în ultimii trei ani. Necazul de atunci ne-a ajutat să-i întâlnim pe oamenii aceştia de treabă care ne-au primit şi ne-au adăpostit.
Durerea cea mai mare a fost când tu ai fost acuzată de furt şi aruncată în temniţă. Dar chiar în această groaznică încercare, dragă Mary, cred că pot să văd deja scopul lui Dumnezeu. Tânăra contesă te prefera şi dorea să te aibă cât mai mult în prezenţa ei. începuse chiar să stârnească mândria din sufletul tău prin darurile ei. Dacă această prietenie ar fi continuat ai fi fost expusă multor ispitiri şi cum erai tânără te-ai fi putut abate uşor de la drumul drept şi-adevărat. Gândeşte-te copila mea, că în cazul acesta cărarea suferinţei, deşi spinoasă, a fost cea mai sigură. Dumnezeu S-a folosit de aceste mijloace ca să-ţi adâncească şi să-ţi înalţe caracterul, să-ţi purifice şi să-ţi întărească sufletul şi să te înveţe să te încrezi în credincioşia Lui. încă o dată s-au dovedit adevărate cuvintele Scripturii care spun: «Este adevărat că orice pedeapsă deocamdată pare o pricină de întristare şi nu de bucurie, dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin şcoala ei, roadă dătătoare de pace a neprihănirii.» (Evrei XII: 11)
Cândva, în viitor, când încercarea îşi va fi făcut efectul complet şi când vei fi în stare să stai în picioare în faţa

ispitelor, s-ar putea ca lui Dumnezeu să-I facă plăcere să şteargă vechea pată de pe fruntea ta, să-ţi proclame nevinovăţia în văzul tuturor şi să-ţi dea din nou prietenia contesei. Da, cred că El mi-a răspuns la rugăciune şi va arăta lumii că eşti nevinovată. Este drept că nu voi mai fi atunci, însă nu am nevoie să fiu martorul acestei îndreptăţiri ca să mor liniştit; şi, chiar dacă nu se va întâmpla aşa, copila mea, chiar dacă încercări mai grele te vor împresura, nu te teme. Dacă rănile sufletului tău vor fi adânci, aminteşte-ţi că cuţitul este în mâna Tatălui iubitor. Domnul nostru Isus Christos este Marele Medic şi El nu îngăduie nici o durere care nu este necesară. Durerea este numai spre vindecare. în ceasurile şi în zilele cele mai întunecate, încrede-te în El, speră, luptă şi nu cădea de oboseală. Aminteşte-ţi de experienţa şi de îndemnul psalmistului «O, dacă n-aş fi încredinţat că voi vedea bunătatea Domnului pe pământul celor vii! Nădăjduieşte în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ţi inima şi nădăjduieşte în Domnul!» (Psalmul XXVII:13,14)
Da, dragă Mary, chiar moartea mea, durerea care te îngrozeşte atât de mult se va schimba într-un bine pentru tine, deşi nu poţi să înţelegi acum. încearcă, copila mea, să te împaci cu gândul acesta şi încearcă să Vezi că pe mine moartea nu mă înspăimântă deloc. Nu-i nimic groaznic în moartea unui creştin. Este numai strămutarea din grădina de jos în grădina de sus.
Să ne întoarcem încă o dată la unele din lecţiile din grădina noastră veche de la Eichbourg. îţi aminteşti puieţii tineri care într-o zi vor fi copaci falnici, cât de plăpânzi erau înghesuiţi unul lângă altul într-un strat mic? Cât de firavi arătau atunci fără vestigiul frumuseţii cu care aveau să fie înveşmântaţi mai târziu! Când îi lăsam puţin prea mult în strat, îţi aminteşti cât de pirpirii erau din lipsă de aer şi de spaţiu? îţi aminteşti cum mă rugai să-i mut? Nu te lăsai până nu mă vedeai că-i replantam într-un loc larg şi prielnic, unde, bucurându-se de adierea vântului şi de lumina soarelui,

explodau foarte curând în viaţă şi frumuseţe. Aici, copila mea, noi suntem asemenea acelor puieţi firavi şi plăpânzi. Existenţa noastră firească are numai aparenţa vieţii adevărate şi este lipsită de frumuseţe, dar când Dumnezeu ne va strămuta în grădina Lui glorioasă, ne va îmbrăca cu o frumuseţe pe care nici nu o putem visa acum, dar un lucru ştim, că atunci când se va arăta El, vom fi ca El, fiindcă îl vom vedea aşa cum este. (lloan 111:2) Atunci când Christos, Viaţa noastră, se va arăta, ne vom arăta şi noi cu El în slavă şi nu-i aceasta o fericire mult mai mare decât fericirea vremelnică de aici? O, draga mea copilă, nu te întrista că se apropie timpul când voi fi şi eu mutat în fericirea desăvârşită. Mă duc la Mântuitorul meu, nu mă ţine aici. Rămâi cu El, ca să ne întâlnim din nou sus. Dacă eşti cu adevărat în Christos, dacă eşti una cu El, atunci interesele tale, dorinţele tale, preferinţele şi faptele tale vor fi ca ale Lui. Vei fi una cu El în suferinţă, îţi vei lua crucea şi îl vei urma oriunde va merge, amintindu-ţi că El a purtat o cruce mult mai grea pentru tine, vei fi una cu El în serviciul lui Dumnezeu, iar apoi vei fi una cu El în slavă, fiindcă vei fi părtaşă a moştenirii sale cereşti. O, dragă Mary, dacă suntem cu adevărat ai lui Christos, suferinţele de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de gloria care ne aşteaptă. Micile noastre suferinţe care durează doar o clipă lucrează o greutate mult mai mare şi veşnică de slavă."

Aşa îi vorbea James fiicei sale, acestea erau sfaturile şi învăţăturile pe care i le dădea cât timp putea să mai vorbească. Fiecare cuvânt era udat cu lacrimi şi se întipărea adânc în inima fetei. Sămânţa cădea într-un pământ pregătit pentru a o primi fiindcă fusese desţelenit şi sfărâmat de suferinţă.

Seninătatea cu care James îi vorbea despre moartea inevitabilă pe care o avea înainte, o îndurera adânc pe Mary care începu să-şi frângă mâinile de durere, un lucru nespus de groaznic pentru un biet copil de vârsta ei. Aşa îşi înăbuşea ea

lacrimile, tresărind doar din când în când de fiorul nepieritor al celor oropsiţi.

„Ţi-am provocat multă durere, copila mea", îi spuse el. „Totuşi nu mă pot despărţi de tine fără să-ţi dau acest sfat şi această avertizare. Eşti ca o floare frumoasă şi în taina şi singurătatea ta păstrezi comoara ascunsă a inimii.

Aminteşte-ţi dragă copilă: cine seamănă cu lacrimi va secera cu cântece de bucurie."

„Când-part-a nu mai exista scăpare, Că următorulpas e-aC morţii prag, (Priveşte înainte si fii tare: In zare fCuture-al credinţei steag.

Puterea Lui e-atotbiruitoare Şi bunătatea-Ifără de sfârşit, Increde-te în 'Domnulcu ardoare: Chiar de-ntârzie, vine negreşit!"[3]

CAPITOLUL XIII

ZBORUL SPRE NEMURIRE

ÂND Mary află că tatăl ei nu mai putea să rămână mult timp cu ea, se duse la biserica din Erlenbrunn, satul de care aparţinea căsuţa dintre brazi şi-i povesti pastorului despre boala tatălui. Acesta îl vizită pe James de câteva ori şi avu cu el discuţii ziditoare, apoi o îmbărbăta pe Mary cu afecţiunea unui tată. într-o după-amiază, pastorul îl găsi pe bătrân într-o stare mult mai gravă.
„Draga mea copilă", spuse tatăl, „acum sunt gata de plecare, pentru a fi cu Christos."
Mary era foarte necăjită şi nu putea să-şi stăpânească lacrimile fiindcă vedea că momentul final nu era departe, dar se controla imediat, ca să nu-şi tulbure tatăl. James îşi petrecu restul zilei într-o rugăciune liniştită. Dragostea, credinţa şi nădejdea vieţii veşnice i-au făcut înfăţişarea venerabilă să radieze de o fericire cerească. Lacrimi fierbinţi îi curgeau pe obraji, iar Mary, îngenuncheată lângă patul lui plângea tremurând şi se ruga. Fermierul, împreună cu soţia lui, contemplau scena cu emoţii adânci.
„Acum", spuse Mary, „simt că inima îmi este alinată şi mângâiată. Este adevărat că încrederea în Domnul Isus Christos poate oferi în ceasul morţii o consolare cerească."
între timp, James simţea că sfârşitul lui se apropie rapid. Fermierul şi soţia lui l-au cinstit şi l-au preţuit ca pe cel mai bun prieten şi au binecuvântat ceasul în care l-au adus în

casa lor. îi ofereau ajutorul şi veneau mereu la uşa încăperii lui să întrebe cum se simte.
Lui James îi făcea o deosebită plăcere să o asculte pe Mary citindu-i, fiindcă ea o făcea cu un glas dulce şi clar. în ultima perioadă a bolii sale nu dorea să audă nimic mai mult decât ultimele cuvinte ale Domnului Isus şi ultima Lui rugăciune. într-o noapte, când fiica lui veghea la căpătâi, îi spuse:
„Mary, mai citeşte-mi o dată rugăciunea Domnului Isus."
Ea aprinse o lumânare şi începu să citească. Aceasta îl inspiră pe James să facă el însuşi o rugăciune pentru fiica lui. Când Mary termină, el începu cu glasul tremurând:
„O, Tată, nu voi mai fi mult timp în această lume. Mă duc... mă duc la Tine, Tată! O, păzeşte-mi copila de păcat, pentru Numele Tău. Cât timp am fost pe pământ, am încercat în Numele Tău să o păzesc. Dar acum, Doamne, mă duc la Tine. Nu-Ţi cer să o iei la Tine, dar păzeşte-o de rău. Adevărul Tău să o susţină - Cuvântul Tău este adevărul. Te rog, Tată ceresc, să o ajuţi pe copila pe care mi-ai dat-o să trăiască pentru Tine până va ajunge în locul unde merg eu acum, în Numele Domnului Isus, Amin!"
Mary, care stătea lângă patul său, scăldată în lacrimi, repetă printre suspine: „Amin!"
„Da", continuă el, „da, fiica mea, acolo îl vom vedea pe Isus şi-i vom revedea pe cei dragi."
Din nou îşi lăsă capul pe pernă pentru a se odihni, ţinând Cartea în mână. Era Sfânta Scriptură pe care o cumpărase cu primii bani economisiţi după ce plecase din Eichbourg.
„Dragă Mary", spuse el după câteva clipe, „îţi mulţumesc din nou pentru toată dragostea şi gingăşia cu care m-ai îngrijit în timpul bolii mele. încrede-te în Tatăl tău ceresc, de-acum înainte şi El îţi va răsplăti, fiindcă eu nu pot să-ţi dau nimic, numai binecuvântarea mea şi această Carte.

Fii întotdeauna cuviincioasă şi bună şi această binecuvântare nu va rămâne fără efect. Binecuvântarea unui tată cu credinţă în Dumnezeu este mai bună pentru un copil credincios

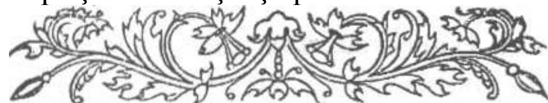
decât moştenirea celor mai mari averi. Păstrează această carte care să-ţi amintească de mine. Este adevărat, m-a costat numai câţiva şilingi, dar dacă o vei citi cu credincioşie şi dacă o vei împlini, va fi pentru tine cea mai mare comoară. Dacă ţi-aş fi lăsat aţâţi galbeni de aur câte frunze şi flori vor creşte pe câmp la primăvară, cu toţi banii aceia nu ai putea cumpăra ceva mai bun, fiindcă această Carte conţine Cuvântul lui Dumnezeu. Citeşte-o în fiecare dimineaţă - nu contează cât de mult lucru vei avea de făcut, să-ţi găseşti întotdeauna timp pentru Ea. Citeşte cel puţin un pasaj şi meditează asupra lui în inima ta tot timpul zilei."
Pe la ora trei în dimineaţa următoare, James spuse cu glasul slab:
„Mă simt slăbit, deschide fereastra puţin." Mary o deschise. Luna dispăruse, dar cerul acoperit cu stele prezenta un spectacol maiestuos. „Vezi cât de frumos este cerul?", întrebă muribundul. „Ce sunt florile pământului în comparaţie cu stelele acestea a căror frumuseţe este neştirbită? Iar eu mă duc dincolo de stele - ce bucurie! Vino, Doamne Isuse - vino mai degrabă!"
Spunând aceste cuvinte îşi lăsă capul din nou pe pernă, închise ochii şi trecu prăpastia adâncă din viaţa aceasta până în partea cealaltă, în viaţa veşnică. Mary crezu că leşinase doar, fiindcă nu mai văzuse pe nimeni murind şi nu credea că sfârşitul poate veni atât de repede. Totuşi, în spaima ei îi trezi pe toţi ai casei, iar aceştia i-au spus că tatăl ei era mort.
Sărmana Mary, nu putea fi convinsă să plece de lângă trupul tatălui ei. Săruta faţa palidă şi plângea cu hohote.
„O, tatăl meu - bunul meu tată", spunea ea printre lacrimi. „îţi mulţumesc pentru toate cuvintele şi sfaturile pe care le-am primit de pe buzele tale care acum sunt pecetluite

m moarte. Iţi sărut cu recunoştinţă mâna rece care mi-a făcut atât de mult bine şi care a muncit din greu pentru mine. O, dacă te-aş putea urma, tatăl meu, în împărăţia glorioasă a cerurilor! Vreau şi eu să mor de moartea celor neprihăniţi! Acum văd că viaţa aceasta este doar un abur. Ce fericire trebuie să fie în cerurile veşnice! Aceasta este singura mea mângâiere."
Era o scenă care sfâşia inimile fermierului şi a soţiei lui. In timpul zilei următoare nimeni nu o putu convinge să se dezlipească de trupul tatălui ei. Toată noaptea citise plângând şi se rugase până dimineaţă. înainte de a fi bătut în cuie capacul sicriului, Mary îşi privi tatăl pentru ultima oară.
„Vai!", spuse ea, „îţi văd faţa pentru ultima oară. Cât de frumoasă era când zâmbeai şi cum strălucea parcă de slava în care aveai să intri! La revedere, la revedere tată!", exclamă ea printre suspine.
La înmormântare, Mary, îmbrăcată în doliu, urmă trupul tatălui ei îndeaproape, calmă şi liniştită, dar palidă ca ceara. Toţi care o vedeau o compătimeau pe sărmana fată orfană care acum nu mai avea nici tată, nici mamă. Deoarece tatăl lui Mary era străin la Erlenbrunn, i-au săpat o groapă în colţul cimitirului la umbra a doi brazi înalţi.
Pastorul a ţinut o predică frumoasă şi emoţionantă. A început cu aceste cuvinte:
„Dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă." (Ioan XIL24)
A vorbit despre frumuseţea şi adâncimea acestui verset pe care 1-a rostit Mântuitorul referindu-se la moartea Sa. Privind la Mary şi apoi la mica mulţime adunată, începu să vorbească despre răbdarea cu care James a trecut prin toate nenorocirile şi despre bunul exemplu pe care 1-a lăsat tuturor celor ce l-au cunoscut. în încheiere, a vorbit despre promisiunea învierii:

„Şi dacă Christos este în voi, trupul vostru, da, este supus morţii din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu din pricina neprihănirii. Şi dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morţi locuieşte în voi, Cel ce a înviat pe Christos Isus din morţi va învia şi trupurile

voastre muritoare din pricina Duhului Său care locuieşte în voi." (Romani VIII: 14-15)
A oferit condoleanţe orfanei în numele tuturor şi a mulţumit în numele tatălui ei fermierului şi soţiei sale pentru bunătatea cu care s-au purtat faţă de el şi faţă de fiica lui, rugându-i să rămână tată şi mamă pentru Mary, care nu mai avea părinţi. Apoi le-a amintit tuturor celor care au beneficiat vreodată de bunătatea şi înţelepciunea bătrânului că este de datoria lor să-şi arate recunoştinţa prin bunătatea lor faţă de fiica lui.
Zilele următoare au fost foarte dificile pentru Mary. Timp de luni de zile se obişnuise să urmărească orice mişcare a tatălui ei pentru a-i sări în ajutor, iar acum urechea ei încordată se înşela adesea, imaginându-şi că aude încă glasul lui. Din nou şi din nou i se părea că o strigă pe nume şi-şi amintea cu tristeţe că nu va mai auzi niciodată glasul acela. O, cine poate descrie chinul acelor zile? Când totul s-a terminat, când speranţa care o susţinuse în timpul nopţilor lungi de veghe nu mai era, cine putea să o consoleze? Singura mângâiere era să citească în Biblia tatălui. Cu această carte veche dar scumpă în mână, i se părea că aude din nou fiecare lecţie din grădină ca un ecou în mintea ei. Sfintele Scripturi, mai ales Psalmii, de veniră ghidul şi tovarăşul ei constant.
De fiecare dată când mergea la biserică în Erlenbrunn, întotdeauna trecea pe la mormântul tatălui ei unde vărsa lacrimi şi-şi amintea cu dragoste de toate învăţăturile pe care le primise de la el. Şi de fiecare dată îşi dădea seama tot mai bine că, deşi orfană şi singură pe lume, avea o comoară pe care nu ar fi dat-o pentru toată lumea. Niciodată nu pleca de

la mormânt fără să ia noi hotărâri de a dispreţui plăcerile lumii şi de a trăi numai pentru Dumnezeu.
„Mi se pare", spunea ea, „că de acum aparţin cu totul unei alte lumi. Inima mea suspină de dor după ţara aceea şi aştept ziua când voi intra şi eu în ea."

CAPITOLUL XIV

Noi ÎNCERCĂRI

UPÂ moartea tatălui, viaţa lui Mary se schimbă mult. Era mai tot timpul tristă şi nu-şi mai găsea mângâierea în nici un lucru care i-ar fi făcut altădată plăcere. Se pornise în sufletul ei vântul aspru al durerii şi al depărtării şi i se părea că îi este frig pe dinlăuntru. Până şi florile pe care le vedea zi de zi în grădină parcă se ofileau, gârbovindu-se, şi brazii falnici aruncaţi cu semeţie spre înalt, erau acum mai întunecaţi, îmbrăcaţi în haine negre, de doliu. Se simţea cea mai nefericită pasăre a cerului, căci nu putea uita cât de preţios era să fii ocrotit în umbra unui tată şi sub o aripă. Totuşi, acum, la răscruci de drumuri, nu mai era singură; avea pe Cineva alături. Este adevărat că timpul i-a mai uşurat puţin durerea, dar în curând sărmana fată întâmpină noi încercări prin care trebui să treacă. La căsuţa dintre brazi avură loc mari schimbări după moartea bătrânului James. Dorindu-şi liniştea, fermierul şi soţia lui i-au dat toată averea fiului lor cu condiţia ca el să se îngrijească de ei la bătrâneţe. Tânărul era un om bun, cu un temperament blând, dar era nefericit în alegerea soţiei sale cu care se căsătorise de puţin timp. Ea era foarte frumoasă şi de asemenea foarte bogată, dar avea numai două pasiuni: vanitatea pe care i-o dădea frumuseţea ei şi iubirea de bani. Mândria şi zgârcenia întipăriseră

pe faţa ei tot mai mult o expresie atât de dură, încât, cu toată frumuseţea ei, devenise nu atrăgătoare, ci repulsivă. Se opunea violent credinţei în Dumnezeu şi neavând înfrânarea şi evlavia izvorâte dintr-o

viaţă trăită cu Dumnezeu, dacă ştia că ceva ar face plăcere părinţilor soţului ei, făcea exact contrariul. Dacă oferea mâncarea pe care trebuia s-o dea din cauza contractului făcut, o făcea lipsită de orice graţie, josnic şi cu o zgârcenie dezgustătoare. Ii jignea şi le făcea viaţa mizerabilă. Bătrânii se retraseră într-o încăpere mică din spatele casei şi foarte rar apăreau în încăperea din faţă. Fiul lor era pus mereu în încurcătură - soţia lui, mânată de gânduri egoiste, făcea în aşa fel încât să nu treacă ziua fără să îi amintească bărbatului ei de banii aduşi de ea şi de modul în care s-au risipit. Acestea erau veşnicele reproşuri. Nedorind să-şi petreacă toată ziua certându-se, era obligat să rabde şi să tacă. Nu-1 lăsa să stea de vorbă cu părinţii lui, fiindcă se temea ca nu cumva el să le dea ceva pe ascuns. Seara, când îşi termina lucrul, sărmanul om nu îndrăznea să se apropie de ei, dar când totuşi intra, îi găsea şezând trişti unul lângă altul pe o bancă. Se aşeza lângă ei şi începea să-şi plângă soarta.
„Nu se mai poate face nimic, fiule", spunea bătrânul tată. „Te-ai lăsat copleşit de strălucirea aurului ei şi de obrajii ei roşii; mama ta a fost măgulită cu averea ei, iar eu, care trebuia să fiu mai înţelept, m-am lăsat păcălit de părerile voastre. Acum toţi trei avem de suferit. îmi pare rău că n-am ţinut cont de sfatul bătrânului James. El nu a fost niciodată de acord cu o asemenea căsătorie. îmi aduc şi acum aminte de cuvintele lui, fiindcă m-am gândit de multe ori la ele de atunci. îţi aminteşti, nevastă, când i-ai spus într-o zi: «Ei bine, nu putem da cu piciorul în zece mii de şilingi! Este o sumă care merită luată în considerare.» «Nu merită deloc», spuse James, «dacă nu este şi altceva. O soţie bună este cu adevărat o comoară, preţul ei este mai scump decât mărgăritarele, chiar dacă nu are nici măcar un bănuţ. Dacă fiul vostru nu-şi găseşte o nevastă cu frică de Dumnezeu, banii ei vor fi ca o piatră de moară legată de gâtul lui, o povară care va fi prea grea de purtat şi care ar putea să-i facă viaţa plină de amărăciune. De ce vă îngrijoraţi atât de mult pentru bani? Nu

se cuvine să-i doriţi mai presus decât comorile sufleteşti, care sunt de o valoare mult mai mare. Amintiţi-vă de cuvintele lui Agur: , Depărtează de la mine neadevărul şi cuvântul mincinos; nu-mi da nici sărăcie, nici bogăţie, dă-mi pâinea care-mi trebuie. Ca nu cumva, în belşug, să mă lepăd de Tine şi să zic: „Cine este Domnul?" sau ca nu cumva în sărăcie să fur şi să iau în deşert Numele Dumnezeului meu.' (Proverbe XXX:8) Este multă înţelepciune în această rugăciune. Amintiţi-vă, de asemenea, de cuvintele sfântului apostol Pavel: ,Cei ce vor să se îmbogăţească, dimpotrivă, cad în ispită, în laţ şi în multe pofte nesăbuite şi vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd şi pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor şi unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credinţă, şi s-au străpuns singuri cu o mulţime de chinuri.' (ITimotei VL9-10)
Ploaia este un lucru folositor şi necesar, dar când cade prea mult, există pericolul ca ea să distrugă chiar şi cele mai sănătoase plante din grădină.»
Acestea sunt exact cuvintele bunului nostru prieten pe care l-am pierdut şi mi se pare că ecoul glasului său încă îmi răsună în urechi. Tu, fiule, i-ai spus odată: «Trebuie să recunoşti că este frumoasă şi proaspătă ca un trandafir.» Atunci James ţi-a răspuns: «Un trandafir nu este numai

frumos; este de asemenea folositor şi îşi împrăştie parfumul plăcut. De la flori avem multe binecuvântări: mierea, ceara, parfumul şi altele. Dar frumuseţea fără evlavie este ca un trandafir artificial, făcut din hârtie, o imitaţie sărăcăcioasă care nu are nici o altă calitate plăcută ochiului, când este privit de la distanţă, dar care te dezamăgeşte când te apropii şi nu este de nici un folos.» Aşa ne-a avertizat prietenul nostru, dar nu l-am ascultat, aşa că acum trebuie să suportăm consecinţele. întrucât nenorocirile noastre nu mai pot fi întoarse, să ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea răbdare şi să rămânem liniştiţi."

Aşa-şi vorbeau cei doi, încercând să-şi înece amarul, tatăl aşezat pe o bancă şubredă de lemn, şi fiul, cu capul plecat, cu mâinile atârnând neputincioase pe lângă trup.
Şi Mary a avut destul de suferit de pe urma acestei femei înveninate de ură. Totuşi, trebuia să o respecte şi să-i dea ascultare pentru că acum, după cum înţelese, ea se afla sub autoritatea acestei femei. Căsuţa în care locuise atâta vreme alături de tatăl ei trebui să o părăsească în acelaşi moment când şi cei doi fermieri bătrâni se retraseră într-o odaie îngustă din spatele casei pentru a-i lăsa pe tineri în camerele mari şi luminoase. Mary primi şi ea o odăiţă foarte mică, undeva în latura stângă a casei. Noua stăpână îi vorbea întotdeauna răstit, doar din când în când îi mai spunea câte ceva cu o voce care se voia blândă, dar care era făcută din acea miere acră a femeilor pline de ură şi venin. Ba chiar s-ar putea spune că avea o plăcere deosebită în a o chinui pe această biată copilă. O punea la muncile cele mai grele şi căuta mereu să o jignească. Bătrânii o compătimeau, dar nu puteau să o ajute cu nimic.
Ajungând aproape la disperare, se consultă cu bătrânul pastor din Erlenbrunn. El îi spuse: „Se vede clar, sărmana mea copilă, că la căsuţa dintre brazi nu mai este un loc potrivit pentru tine. Ai primit de la tatăl tău o educaţie excelentă şi aceasta este risipită în situaţia în care eşti acum. îţi pierzi timpul muncind în felul acesta şi apoi îţi vei ruina şi sănătatea. Eu voi face tot ce-mi stă în putinţă să-ţi găsesc o locuinţă mai potrivită şi sper să reuşesc destul de curând, dar între timp, copila mea, să ne rugăm lui Dumnezeu să-ţi dea tăria de a răbda. Nu încerca să-ţi cauţi dreptate singură, aşteaptă ca Dumnezeu să-ţi deschidă o uşă pentru a ieşi din această situaţie. El îţi poate pregăti un loc şi este în stare să-ţi dea biruinţă la timpul hotărât de El. încrede-te în înţelepciunea şi în dragostea Lui. «încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului, încrede-te în El şi El va lucra.» (Psalmi

XXXVII:5) Cât despre mine, voi face tot ce voi putea pentru tine." ^
înainte de răsăritul soarelui, Mary se ducea adesea la mormântul tatălui ei. Aici cuteza doar să plângă în voie fără ca să fie stingherită. Locul acesta deveni în scurt timp o parte din viaţa şi inima ei. Când îi venea greu să mai îndure mizeriile celor pedepsiţi pe nedrept, alerga la cimitir purtând pe buze zâmbetul acelora care văd răsplătirea aproape. Mormântul acesta ascundea ceva drag sufletului ei, de aceea zi de zi venea aici să-1 îngrijească, arătându-şi preţuirea pentru ceea ce pierduse. într-una din zile aduse aici un arbust de trandafiri şi-1 plantă în pământul sfărâmicios. „Vai!", exclamă ea în timp ce îl planta, „dacă aş rămâne aici, te-aş uda mereu cu lacrimi şi în curând ai fi plin de frunze şi de flori." într-un timp foarte scurt trandafirul era deja verde şi începu să-şi deschidă bobocii. „Tatăl meu avea dreptate", spunea ea, „când asemăna viaţa omului cu un trandafir. Uneori este gol şi nu are decât spini, dar după un timp, vine vremea ca iarăşi să fie înveşmântat cu frunze verzi şi împodobit cu flori

fermecătoare. Pentru mine acum este timpul spinilor, dar Dumnezeu mă va ajuta să nu mă usuc de tot. Cred în cuvintele tatălui meu şi cred în Cuvântul lui Dumnezeu. Sper că voi ajunge zile când în viaţa mea răbdarea va rodi trandafiri."
Aşa se mângâia Mary în durerea ei vorbind cu Dumnezeu.
,/De-aşfi de, cei mai dragi dat-părăsirii, şi ne.-nte.lcs şi-nvinuit de-aşfi, mi-as îneca în lacrimi dorul firii, dar adevărul Tău nu-Lvoijertfi!

Ci vreau mai muCt, cu-ntreaga meafiinţă, cât timp voi pribegi pe-acest pământ, să pot rămâne-n unica credinţă, descoperitâ-n viul tău Cuvânt[1].""'

CAPITOLUL XV
ALUNGAREA

N mijlocul necazurilor ei, Mary şi-a dat seama că se apropia aniversarea zilei de naştere a tatălui ei. Până atunci, în fiecare an această zi fusese una de mare bucurie pentru ea, dar de data aceasta răsăritul soarelui o găsi cu faţa plină de lacrimi. înainte obişnuia să-i pregătească tatălui ceva ce-i făcea plăcere, dar acum el nu mai era. Ţăranii din vecinătate aveau obiceiul să împodobească cu flori mormintele celor dragi ai lor, mai ales cu ocazia acestor aniversări. Adesea o rugau pe Mary să le dea flori şi ea le împlinea întotdeauna dorinţele cu multă plăcere. Se gândi acum să decoreze mormântul tatălui ei în acelaşi fel. Coşul acela frumos, care fusese prima cauză a tuturor nenorocirilor ei era înaintea ei pe poliţă. Mary îl luă şi, umplându-1 cu flori de toate culorile şi cu frunze proaspete, plecă la Erlenbrunn cu o oră înainte de serviciul divin de la biserică şi îl aşeză pe mormânt. Lacrimile care-i cădeau pe flori semănau cu nişte picături de rouă.
„Tu ai fost cel mai bun tată dintre toţi taţii de pe pământ", spunea ea plângând. „Tu mi-ai presărat cu flori cărarea vieţii şi m-ai învăţat să iubesc adevărul, dreptatea şi pe Dumnezeu. Eu nu pot să-ţi răsplătesc, dar pot să pun acest buchet de flori peste mormântul tău."
Lăsă coşul acolo, fiindcă nu se temea că cineva ar putea să-1 fure. Nu prea departe de acolo, câţiva ţărani din împrejurime contemplau priveliştea cu bucurie şi

compătimire şi o binecuvântau în inimile lor pe fiica credincioasă a lui James, rugându-se lui Dumnezeu pentru ea.

i

Probleme noi

In ziua următoare, în timp ce oamenii care lucrau la fermă strângeau fânul pe o pajişte mare de dincolo de pădure, o bucată de pânză care fusese întinsă pe iarbă, lângă izvor,' doar la câţiva paşi de casă, dispăru dintr-o dată. Tânăra soţie a fermierului a observat că lipseşte abia seara şi imediat a învinuit-o pe Mary. Când Mary s-a întors seara de la muncă cu o greblă pe umăr şi cu un ulcior de lut în mână împreună

cu ceilalţi servitori, stăpâna ieşi afară din bucătărie şi o întâmpină cu un torent de batjocuri, poruncindu-i să-i dea pânza imediat.

Sărmana fată i-a răspuns liniştită că ea fusese toată ziua în câmp împreună cu ceilalţi servitori ai casei şi probabil un străin, trecând pe lângă casă, a profitat de un moment de neatenţie şi a comis furtul. Această presupunere era de fapt adevărul, dar soţia tânărului fermier începu să o jignească pe un ton furios, încercând cu tot dinadinsul să o înjosească:

„Hoaţă nenorocită ce eşti! Ai scăpat de mâna justiţiei o dată şi crezi că-ţi merge iarăşi! Dacă ţi se făcea după merit, trebuia să fii spânzurată de mult! Pleacă, nenorocito! Nu mai poţi să rămâi nici măcar o noapte sub acoperişul meu! în casa mea nu este loc pentru asemenea ticăloşi!"

„E prea târziu", spuse soţul ei, „să o alungi acum. Soarele apune. Las-o să mai rămână o noapte, căci a lucrat toată ziua în arşiţa din câmp. îngăduie-i să mai rămână o singură noapte!"

„Nici măcar un ceas!", strigă femeia înfuriată.

Soţul ei îşi dădu seama imediat că cuvintele lui n-ar putea decât să o irite şi mai mult, aşa că tăcu. Mary nu răspunse acuzaţiilor stăpânei. îşi înveli tot ce avea într-un ştergar, îşi puse legătura subsuoară, le mulţumi tuturor celor de la căsuţa dintre brazi pentru bunăvoinţa şi prietenia lor, îşi declară nevinovăţia şi-i ceru stăpânei permisiunea de a-şi lua rămas bun de la bătrânul fermier şi de la soţia lui.

„N-ai decât să-ţi iei rămas bun", răspunse aceasta cu un zâmbet dispreţuitor. „Şi dacă vrei să-i iei cu tine pe moşneag şi pe babă mi-ai face o mare plăcere, fiindcă se vede că moartea n-are de gând să mă scape de ei degrabă!"

Sărmanii bătrâni au plâns când au aflat vestea, dar n-au îndrăznit să spună nici un cuvânt. Au încercat să o mângâie pe Mary şi i-au dat câţiva bănuţi pentru călătorie.
„Du-te, copila noastră, cu Dumnezeu! Şi El să fie cu tine!"

Mary porni cu mica desagă sub braţ şi începu să urce munţii urmând o cărare îngustă prin pădure. Dorea să mai vadă o dată mormântul tatălui. Când ieşi din pădure, ceasul din sat bătea ora şapte şi când ajunse la cimitir era aproape întuneric. Dar nu-i era frică să petreacă noaptea printre morminte. Se aplecă lângă mormântul tatălui şi lacrimile îi curgeau şiroaie. Era o lună plină care strălucea prin frunzişul des al copacilor şi arunca o lumină argintie peste trandafirii de pe mormânt şi peste coşul cu flori. Un vânt de seară sufla murmurând parcă înduioşat printre crengile copacilor şi făcea ca şi frunzele arbustului de trandafir să tremure.
„Dragă tată", spuse ea, „e mai bine că nu ai trăit ca să fii martorul acestei amărăciuni. Tu eşti fericit acum şi nu poţi fi întristat. O, de ce nu sunt cu tine? Când luna îmi lumina celula temniţei printre gratiile de fier, ai suferit împreună cu mine. Când am fost alungată de la casa părintească pe care am iubit-o atât de mult erai cu mine, aveam în tine un tată bun, un ocrotitor şi un prieten credincios. Acum nu am pe nimeni. Săracă, părăsită, alungată, învinuită, străină, singură pe lume, nu ştiu unde să-mi plec capul să mă odihnesc. Un singur colţişor îmi rămăsese pe pământ, un singur colţişor. Şi iată, sunt alungată şi de acolo. Singura mea mângâiere era să vin din când în când şi să plâng la mormântul tău. De acum mi se ia şi dreptul acesta. Vai, nu îndrăznesc în ceasul acesta să cer cuiva adăpost pe timpul nopţii. Dacă aş spune cuiva pretextul pentru care am fost alungată, cine m-ar crede?"
îşi roti privirea în jur şi văzu în apropiere o piatră mare de mormânt acoperită cu muşchi, puţin ridicată deasupra pământului umed. Era o placă foarte veche, cu o inscripţie ştearsă de vânturi şi timp, şi fusese lăsată acolo pentru a fi folosită drept bancă.
„Mă voi aşeza pe piatra aceasta", se gândi ea, „şi voi petrece noaptea. S-ar putea să fie pentru ultima oară când am ocazia să mai fiu aici. Poate că niciodată nu voi mai vedea locul acesta care-mi este atât de drag. Mâine, înainte de

răsăritul soarelui, dacă va fi voia lui Dumnezeu, îmi voi continua călătoria şi mă voi îndrepta încotro mă va călăuzi mâna Lui."
„'Toţi câţi în inimă-am primit, Chemarea haruCui divină, 5\dusă-n chiţ desăvârşit, (Prin jertfa Ţiului deplină.
'Toţi câţi păstrăm ai Lui Cuvânt, Lumină sfântă pe cărare; Toţi câţi înaintăm cu-avânt, Spre-mpărăţia viitoare.
Toţi câţi suntem învesmântaţi, Cu arzătoarea Lui iubire, Suntem din neamul Lui, curaţi, Şi T,le-a noastră moştenire! "s

CAPITOLUL XVI
O ÎNTÂLNIRE NEAŞTEPTATĂ

ARY şedea cu capul plecat pe piatra de lângă zidul înnegrit al cimitirului. Crengile grele ale

unui brad singuratic îi umbreau chipul trist şi gânditor. îşi acoperise faţa cu năframa udată de lacrimi, ce i se lipise de obrajii palizi. Afară bătea un vânt răcoros şi făptura ei plăpândă începu să tremure ca şi cum ar fi fost bolnavă de friguri. Sufletul îi era zdrobit şi ceva din ea o îndemna să mediteze adânc. Buzele i se mişcau tremurând fără să articuleze vreun sunet pentru că inima ei se ruga cu cereri atât de fierbinţi înălţate spre Dumnezeu, încât cuvintele omeneşti nu ar fi putut niciodată să exprime patosul şi dorurile copilei. Abia termină, când auzi un glas dulce strigând-o pe nume:
„Mary, Mary!"
Tresări ca şi când pământul s-ar fi zguduit sub ea. îşi strânse mai bine rochia în jurul genunchilor şi, cu inima îngheţată de spaimă, îşi ridică încet privirea. Nu departe de ea, în întunericul gros al nopţii distingea înălţimea unei siluete albe. Luna îi mângâia cu razele ei chipul, făcând-o să pară mai mult o nălucă. Se-nfioră la acest gând. Cu glasul sugrumat de frică se întreba dacă nu ar fi mai bine să o ia la fugă, dar când voi să se mişte îşi simţi picioarele amorţite:
„Dragă Mary", spuse plină de afecţiune fiinţa aceea, „nu te teme. Sunt o fată ca tine, dar ţi-am venit în ajutor. Dumnezeu ţi-a ascultat rugăciunile. Uită-te la mine - chiar nu mă cunoşti?"

Nu putea fi adevărat! Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Mary exclamă plină de uimire şi tulburare:
„Tu eşti, contesă Amelia? O, cum ai ajuns aici, în acest loc atât de sinistru, într-un ceas atât de târziu şi atât de departe de casă?"
Contesa o ridică pe Mary gingaş de jos, o îmbrăţişa
duios şi o sărută.
„Dragă Mary", spuse ea, „noi ţi-am făcut o mare nedreptate. Ai fost răsplătită oribil pentru darul frumos pe care mi l-ai dăruit când mi-ai oferit coşul de flori. Dar, în sfârşit, nevinovăţia ta a fost recunoscută. Vai, vei putea să-i ierţi pe părinţii mei şi pe mine? Vino, suntem gata să reparăm totul pe cât ne stă în puteri. Iartă-ne, dragă Mary!"
„Nu vorbi aşa", răspunse Mary. „Ţinând cont de împrejurări, voi aţi fost foarte indulgenţi cu mine. Niciodată nu mi-a trecut prin cap să am cel mai mic resentiment sau prejudecată. întotdeauna mi-am amintit numai de bunătatea şi generozitatea voastră. Singura mea durere a fost că tu şi părinţii tăi mă socotiţi nerecunoscătoare şi necinstită. Cea mai mare dorinţă a mea a fost ca într-o zi să fiţi convinşi de nevinovăţia mea, şi Dumnezeu mi-a împlinit-o. Glorie Numelui Său!"
Tânăra contesă o cuprinse iar pe Mary în braţele ei şi începu să-i mângâie plină de gingăşie şi cu multă preţuire părul lung, buclat care-i cădea ca o cascadă pe umeri, pe spate. Apoi, întorcându-şi privirea spre mormântul dinaintea ei, căzu îndurerată la pământ, cu mâinile împreunate, implorând parcă iertare:
„Iar cât despre nobilul tău tată ale cărui rămăşiţe se odihnesc în pământ - cel pe care l-am îndrăgit din fragedă copilărie şi ale cărui sfaturi mi-au format cele mai curate şi sfinte principii de viaţă, ale cărui rugăciuni adesea le ascultam cucerită de dăruirea şi consacrarea lui faţă de Dumnezeu - de ce nu pot să-i văd astăzi faţa, să-i cer iertare pentru toată nedreptatea pe care i-am făcut-o? Ah, dacă am fi fost mai

precauţi, dacă am fi avut mai multă încredere într-un servitor credincios care întotdeauna a

dovedit o integritate şi o fidelitate curată ca lacrima, probabil că ar fi fost şi astăzi printre noi."
„Vai, dragă contesă", spuse Mary, „tatăl meu nici pe departe nu avea rele simţăminte faţă de voi. A continuat să se roage pentru voi zilnic, cum făcea când trăiam la Eichbourg. V-a binecuvântat pe toţi chiar în ceasul morţii lui. «Mary», a spus el doar cu câteva clipe înainte de a muri, «sunt convins că cei pe care i-am slujit îşi vor da seama într-o zi de nevinovăţia ta şi te vor chema din exil. Asigură-i pe conte, pe contesă şi pe Amelia, pe care de multe ori, când era mică, o duceam în braţe, că inima mea a fost plină de respect, dragoste şi recunoştinţă faţă de ei până în ultima clipă a vieţii mele.» Crede-mă, contesă, acestea au fost ultimele lui cuvinte."
Ameliei îi curgeau lacrimile şiroaie.
„Vino, Mary", spuse ea, „vino şi aşează-te aici lângă mine pe piatra aceasta. Suntem în siguranţă aici, ca într-un sanctuar, şi cred că a fost voia lui Dumnezeu să ne întâlnim aici. Vino să-ţi povestesc întâmplările care m-au făcut să pornesc în căutarea ta."

CAPITOLUL XVII

în

depărtări se

EXPLICAŢIA AMELIEI

UÂND-O cu dragoste de mână pe Mary, tânăra contesă începu să păşească încet pe aleile pavate ale cimitirului. Sub paşii lor foşneau frunzele îngălbenite ale toamnei şi ... __r___ mai auzea stins cântecul unei păsări singuratice. în vreme ce se plimbau aşa, tăcute, Amelia spulberă tăcerea spunând:
„Cu siguranţă, Dumnezeu este cu tine, Mary, fiindcă am văzut clar mâna Lui în toate lucrurile care m-au adus aici exact la momentul potrivit pentru a te ajuta. Din momentul în care am descoperit nevinovăţia ta, n-am mai avut odihnă, ci am încercat să te găsesc, dar toate eforturile mi-au fost zadarnice. Erai prezentă în toate gândurile mele şi nu am avut nici o clipă de linişte, dorind să aflu unde eşti, să-ţi spun că am aflat adevărul şi să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru ispăşirea răului pe care l-ai suferit pe nedrept. Tatăl meu a încercat să afle încotro aţi plecat, dar toate încercările au fost fără nici un rezultat. Cu câteva zile în urmă, am venit în părţile acestea fiindcă tatăl meu, care supraveghează pădurile regelui, a avut de rezolvat nişte afaceri în această parte a ţării. A fost întreaga zi ocupat cu cei doi nobili de

seamă sosiţi şi ei la castel nu la mult timp după venirea noastră. De când suntem prin părţile acestea locuim într-un castel - o proprietate a regelui. Tot aici au fost găzduiţi şi cei doi nobili cu care tatăl meu trebuie să încheie un negoţ în numele stăpânului său. Ei sunt însoţiţi şi de soţiile lor distinse. In

seara aceasta mama a trebuit să rămână în salon ca să le întreţină pe celelalte două doamne; seara fiind atât de frumoasă şi răcoroasă, parcă mă invita să ies să mă plimb, aşa că i-am cerut permisiunea mamei. Mama m-a lăsat să merg, dar a trimis-o şi pe fiica pădurarului din ţinutul acesta cu mine ca să-mi arate locurile cele mai frumoase. Ea mi-a arătat satul, iar când treceam pe lângă biserică, poarta era deschisă, întotdeauna mi-a plăcut să citesc inscripţiile de pe pietrele mormintelor. Am intrat în cimitir, urmată de fiica pădurarului care mi-a spus: «Singurul mormânt care cu adevărat merită văzut este al unui om sărac care a murit recent. Nu are nici o placă, nici o inscripţie, dar fiica lui 1-a împodobit cu un coş frumos de flori.» Aşa, prin călăuzirea Providenţei Divine, acest coş cu flori ne-a reunit la mormântul tatălui tău, care acum locuieşte împreună cu cei sfinţi în locaşul ceresc."

„Da", răspunse Mary împreunându-şi mâinile şi privind cu recunoştinţă spre cer. „Dumnezeu a lucrat în felul acesta. El a privit cu milă la lacrimile mele şi a hotărât să mă izbăvească din prăpastia adâncă în care cel rău mă aruncase. O, ce bunătate, ce dragoste neţărmurită!"

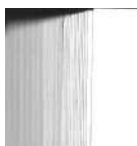
„Mai am un lucru să-ţi spun, draga mea Mary", răspunse contesa, întrerupând-o. „Un lucru anume din această istorie mi se pare deosebit de interesant şi mă inspiră, mă face să mă cutremur în faţa dreptăţii lui Dumnezeu, care adesea ne croieşte drumul, ne călăuzeşte paşii şi ne binecuvântează destinul.

Juliette, cel mai mare duşman al tău de pe pământ, avea doar un singur gând, o singură dorinţă - aceea de a te alunga de la inima mea pentru ca ea însăşi să ocupe locul tău. Din această cauză a făurit minciuna aceea groaznică şi i s-a părut că şiretlicul ei mizerabil a reuşit foarte bine. însă ulterior, exact acest fapt murdar a făcut-o să-şi piardă încrederea şi ni te-a redat pe tine mai dragă şi mai iubită de inimile noastre decât oricând înainte. Planul ei a fost să te

înstrăineze de mine pentru totdeauna. Exilul tău a fost pentru ea un prilej continuu de triumf. Plină de o bucurie bolnavă, într-un exces de răutate şi cu un râs batjocoritor te-a insultat şi ţi-a aruncat coşul la picioare. Dar exact acest eveniment -deşi ea nu şi-a dat seama atunci - ne-a reunit. Căci, nu acest coş m-a ajutat să descopăr locul unde te aflai? Dar este timpul", continuă contesa, „să-mi spui ce te-a adus atât de târziu la mormântul tatălui tău şi de ce plângeai tocmai acum cu atât amar?"

Mary îi povesti nefericita întâmplare în urma căreia fusese alungată de la căsuţa dintre brazi, cum pentru a doua oară trebuia să îndure învinuiri aduse pe nedrept. Contesa fu adânc mişcată, această întâmplare devenind un nou subiect de discuţie.

„Da, într-adevăr", rosti Amelia, „numai mâna lui Dumnezeu a fost cea care te-a făcut să ajungi într-o disperare atât de adâncă, şi pe mine să trec pe aici tocmai când tu Ii implorai mila, plină de durere şi cu obrajii brăzdaţi de lacrimi fierbinţi. Poţi să vezi din nou dovada surprinzătoare a adevărului că Dumnezeu ştie să schimbe răul pe care duşmanii noştri îl pregătesc, într-un bine al nostru. Femeia aceea răutăcioasă care te-a alungat a crezut că te va face nefericită, dar, fără să-şi dea seama, te-a împins în braţele mele şi în braţele părinţilor mei care, ca şi mine, doresc din toată inima să te facă fericită. Dar este timpul să pornim", spuse Amelia. „Părinţii mei mă aşteaptă. Vino, dragă Mary. Niciodată nu te voi mai părăsi. Mâine vom porni cu toţii spre casă."

CAPITOLUL XVIII

CUM A FOST GĂSIT INELUL

RUMUL până la castel fu lung şi destul de obositor. De o parte şi de alta a caldarâmului rece se înălţau tei bătrâni care străjuiau singurătatea călătorilor. Totul se cufundase din nou în tăcere. Cele două copile ce străbăteau aceste locuri tăceau şi ele, adâncite în visările lor înaripate, gândindu-se cu bucurie la cât de minunate lucrări înfăptuieşte Dumnezeu. Nimic nu se mai auzea pe uliţele satului; nimic pe dealuri. Amelia, dornică să-i împărtăşească însoţitoarei ei greutatea ce-i apăsa sufletul de atâta timp, începu să vorbească după o vreme: „Trebuie să-ţi povestesc cum a fost găsit inelul. Anul acesta am plecat de la curte mai degrabă decât de obicei, la începutul lui martie. Afacerile tatălui meu l-au obligat să vină la Eichbourg. Abia ajunserăm şi vremea s-a înrăutăţit. într-o noapte mai ales, a fost o furtună groaznică. îţi aminteşti de părul uriaş din grădina din Eichbourg? Era deja foarte bătrân, şi făcea foarte puţine pere în ultimul timp. Vântul, care în noaptea aceea bătuse cu violenţă îl apleca atât de mult, încât credeam că va cădea în orice moment, aşa că tatăl meu a poruncit să fie tăiat. Toţi servitorii trebuiau să asiste şi să aibă grijă să nu distrugă alţi copaci mai mici în căderea lui. Tata, mama, copiii şi toţi ceilalţi din castel au venit în grădină să privească. Când părul a căzut, cei doi fraţiori ai mei au alergat imediat spre un cuib de gaiţe care fusese în copac şi care, pentru un timp îndelungat, fusese subiectul unei dispute dintre

ei. Acum îşi examinau prada cu multă atenţie: «Uite, frate», spuse Augustus. «Ce străluceşte acolo printre crenguţe?» «Este ceva», răspunse Albert, «strălucitor ca aurul şi ca mărgăritarele.» Juliette sări repede să vadă ce e şi scoase un ţipăt. «O», strigă ea, «este inelul!» şi se făcu palidă ca ceara. Copiii au scos inelul dintre crenguţele cuibului şi l-au dus în mare grabă mamei mele. «Da, este cu adevărat inelul», spuse mama. «O, bunul şi cinstitul James! O, sărmana Mary, ce nedreptate i-am făcut! Mă bucur că am găsit inelul, dar m-aş bucura mai mult dacă i-am găsi pe ei. Cu mare bucurie aş sacrifica inelul să pot repara greşeala pe care am făcut-o.»
«Dar», am întrebat eu, «cum anume a ajuns inelul în cuibul acesta din vârful părului?»
«Cred că pot să vă explic eu asta», spuse bătrânul vânător Anthony cu lacrimi în ochi - aşa de mare îi era bucuria când a văzut că nevinovăţia ta a fost dovedită! «Nici bătrânul grădinar James şi nici fiica lui, Mary, nu putea să ascundă inelul în vârful părului, aceasta este foarte limpede. Părul era foarte înalt şi crengile atât de subţiri, încât ar fi fost imposibil ca cineva să se urce până acolo. Apoi, nici nu ar fi avut timp. Mary abia ajunsese înapoi acasă şi a fost arestată împreună cu tatăl ei. Dar gaiţele, aceste păsări poznaşe care îşi aveau cuibul în vârful acestui pom, au o mare slăbiciune pentru orice lucru strălucitor; şi când găsesc ceva ce străluceşte, duc imediat obiectul acela în cuibul lor. Una din aceste păsări a furat inelul şi 1-a dus în copac. Acesta este misterul. Mă mir că un bătrân pădurar ca mine nu a fost în stare să-şi închipuie că aceste păsări puteau să fie hoţii.»
«Anthony», spuse mama, «ai perfectă dreptate; şi acum parcă mi se face lumină şi mi se

dezleagă întreaga enigmă. îmi amintesc clar că aceste păsărele veneau foarte des la fereastră, că perdeaua era dată la o parte când inelul a dispărut, că masa pe care am pus inelul era lângă fereastră, şi că, după ce am închis uşa şi am încuiat-o, am mers în altă încăpere unde am stat un timp. Fără îndoială una din aceste

păsări a zărit inelul din vârful părului şi a profitat de momentul când am fost plecată din cameră ca să-1 ia drept pradă.» Tatăl meu a fost foarte tulburat şi uluit de condamnarea voastră - fiindcă nu a fost nici o dovadă clară a vinovăţiei tale şi totuşi nu părea să existe nici o altă ipoteză. «Inima îmi este aproape sfâşiată» spuse el, «pentru că le-am greşit atât de amarnic acestor oameni cinstiţi. Singura mea consolare este că ce s-a făcut nu s-a făcut din rea voinţă, ci din ignoranţă şi greşeală.» Apoi s-a dus la Juliette, care în pofida bucuriei ce era pe feţele tuturor, a rămas palidă şi tremura din cap până în picioare. «Ticăloasă făţarnică!» spuse el. «Mincinoasă netrebnică! Cum ai îndrăznit să-ţi minţi stăpânii şi justiţia ca să-i înşeli să facă o acţiune a cărei gravitate cere acum răzbunare? Cum ai îndrăznit să provoci atâta suferinţă amară unui bătrân cinstit şi fiicei sale cu sufletul atât de pur şi nevinovat? Luaţi-o imediat», le porunci el străjerilor care deja se apropiaseră de Juliette. «Puneţi-o în lanţuri», spuse el pe un ton grav, «în aceleaşi lanţuri pe care le-a purtat Mary; şi să fie pusă în aceeaşi celulă în care, din pricina inimii ei pline de răutate, Mary a trebuit să zacă pe nedrept, să sufere şi ea tot ce a suferit Mary pe nedrept. Tot ce a primit şi a adunat ea, bani sau haine, va fi luat de la ea şi folosit pentru a recompensa, dacă mai este cu putinţă, pe cei doi care gem sub o pedeapsă nedreaptă.»

Aceste cuvinte i-au făcut pe cei prezenţi să tremure. Toţi erau palizi şi tăcuţi. Nimeni nu 1-a văzut vreodată pe tatăl meu atât de înfuriat. Niciodată nu l-au mai auzit vorbind cu atâta mânie şi înverşunare. O tăcere profundă a domnit o bună bucată de timp, apoi, în sfârşit, unul câte unul şi-au mărturisit sentimentele şi gândurile.

«Aşa este drept», spuse unul dintre străjeri luând-o pe Juliette de braţ. «Când cineva sapă groapa altuia, nu peste mult timp va cădea el în ea.»

«Aceasta este plata minciunii», spuse celălalt străjer prinzând-o de celălalt braţ.

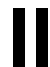
«Rochia aceea frumoasă ce i s-a dat lui Mary», spuse bucătăreasa la rândul ei, «a făcut-o pe Juliette geloasă. în invidia ei, a început să spună minciuni, apoi i-a fost greu să remedieze lucrurile fără a recunoaşte că este o mincinoasă. Dar, aşa după cum spune proverbul, minciuna are picioare scurte.»

«Aşa merită», adăugă birjarul, care tocmai terminase de tăiat copacul şi care încă avea securea pe umăr. «Să sperăm că de acum încolo se va îndrepta. Pomul care nu aduce roadă, va fi tăiat şi aruncat în foc.»

Vestea că inelul a fost găsit s-a răspândit repede în Eichbourg şi toţi alergau la castel, aşa încât, într-un timp foarte scurt, o mare mulţime era adunată în jurul nostru. Judecătorul, auzind ƒestea, veni şi el în grădină. Toţi martorii acestei descoperiri erau nerăbdători să-i povestească ce au văzut şi au auzit.

Nu poţi să-ţi închipui, draga mea Mary, efectul pe care 1-a avut acel eveniment asupra bunului judecător. Era foarte, foarte întristat din pricina voastră, fiindcă deşi este un om dur şi rigid, este foarte drept. Şi-a consacrat viaţa întreagă legii şi justiţiei cu o fidelitate neclintită. «Mi-aş da jumătate din tot ce am», spuse el pe un ton ce a mişcat inima tuturor, «da, mi-aş da jumătate din tot ce am să pot întoarce ceea ce am făcut condamnându-i pe aceşti doi oameni nevinovaţi. Este un lucru teribil să condamni pe cineva nevinovat.» Apoi, privind în jurul lui la mulţimea adunată, a rostit tare şi solemn: «Dumnezeu este Singurul Judecător care nu greşeşte, Singurul care nu poate fi înşelat. El ştie totul. Ştie cum a dispărut inelul şi a ştiut locul în care a rămas ascuns până acum. Judecătorii pământului pot fi înşelaţi, deşi, chiar aici jos, se întâmplă destul de rar ca cel nevinovat să sufere şi cel vinovat să triumfe. Dar

Judecătorul celor vii şi al celor morţi, Cel care vede totul, Cel care va răsplăti într-o zi şi binele şi răul, a hotărât ca aceşti doi oameni nevinovaţi să nu mai

sufere pe nedrept şi nici această faptă mârşavă să nu mai rămână ascunsă.»"

Mary asculta cu atenţie binecuvântata descoperire care ridica astfel vina şi suspiciunea ce planase asupra fiinţei sale curate şi nevinovate. Pe când Amelia încă povestea, Mary nu se mai gândea la nimic. Doar din vreme-n vreme îşi mai ridica ochii spre cer, privindu-1 cu recunoştinţă şi preţuire. Nu mai vedea noaptea. Vedea doar un cer albastru şi simţea cum i se desprind aripi ce-o ajută să-şi înalţe sufletul în rugăciune, cu adorare, spre un Dumnezeu Atotştiutor şi Atotputernic, mulţumindu-I că a şters orice urmă de suspiciune de deasupra ei şi i-a dovedit nevinovăţia în faţa prietenelor ei. Când povestirea era pe sfârşite, se aflau deja în faţa porţii de la castel. Drumul nu li se păru chiar atât de lung, dar ceasurile de împlinire par întotdeauna prea scurte.

CAPITOLUL XIX

O RECOMPENSĂ DREAPTĂ

ONTELE, contesa şi restul casei erau adunaţi în salonul mare al castelului. Pastorul bătrân sosise de o bună bucată de timp şi toţi cei prezenţi se minunau ascultând lucrurile pe care el le povestea despre James şi Mary. Pe un ton animat le-a relatat în cuvinte vii sentimentele nobile şi comportamentul acestui bătrân neprihănit în timpul şederii sale la căsuţa dintre brazi, apoi le-a mărturisit respectul şi dragostea lui faţă de conte şi faţă de familia lui. Le-a relatat o mulţime de împrejurări care vorbeau despre pietatea caracterului lui Mary, de puritatea sufletului ei, de răbdarea, modestia şi hărnicia cu care a muncit în tot timpul acela. Lacrimi se prelingeau pe obrajii celor ce-1 ascultau. Când contesa Amelia - ţinând-o pe Mary cu o mână, iar în cealaltă ducând coşul cu flori - intră, toţi au început să plângă de bucurie.

Contele, luând-o pe Mary de mână, o întrebă: „Sărmană copilă, vei putea vreodată să ne ierţi pentru marea nedreptate ce ţi-am făcut-o? Purtarea noastră necuviincioasă te-a făcut să-ţi pierzi prospeţimea din obraji! Vrem să facem tot ce ne stă în putinţă ca trandafirii ofiliţi să înflorească din nou pe chipul tău. Te-am izgonit din căminul părintesc; tatăl tău se bucura de căsuţa frumoasă doar ca un chiriaş, dar acum ea va fi a ta."

Contesa o sărută strângând-o strâns la piept şi, scoţându-şi de pe deget inelul care cauzase

atâta nefericire, spuse:
„Copila mea, este adevărat că puritatea sufletului tău este un mărgăritar mult mai scump decât diamantul ce străluceşte în inelul acesta. Totuşi, deşi deţii o comoară mult mai scumpă, acceptă darul acesta - acceptă-1 ca un semn al părerii noastre de rău pentru tot ce ai suferit şi ca un simbol al ataşamentului sincer şi al gingăşiei materne ce o simt faţă de tine. De astăzi înainte vreau să rămâi fiica mea şi poate că într-o zi inelul acesta îţi va folosi la căsătoria ta."
Cu aceste cuvinte, puse inelul pe degetul lui Mary, iar fata, care vărsase atâtea lacrimi amare, acum vărsa lacrimi de bucurie. Era copleşită de atâta bunătate şi gata să cadă sub greutatea binecuvântărilor, ca şi cum o povară prea grea i-ar fi fost pusă deodată pe umeri. Lecţiile tatălui ei cu privire la modestie îi răscoleau inima în timp ce se gândea la inelul primit în dar.
Judecătorul, văzându-i şovăirea, i se adresă:
„Sărmană copilă, primeşte ceea ce un binefăcător generos îţi oferă. Dumnezeu i-a dat contelui şi soţiei sale multe averi, dar le-a dat ceva şi mai preţios - două inimi care ştiu să-şi folosească toate aceste comori cu înţelepciune."
„De ce ne lauzi?", întrebă contesa. „Aceasta nu este o acţiune generoasă, ci doar un act al dreptăţii. Am săvârşit un act public de nedreptate la care nu mă pot gândi fără să-mi fie ruşine, iar acum onoarea şi liniştea inimilor noastre cer ca în mod public să ne declarăm recunoştinţa şi să ne ispăşim greşeala."
Mary, întotdeauna modestă, ţinea inelul cu mâna tremurândă şi îşi întoarse ochii plini de lacrimi spre pastorul bătrân, cerându-i parcă să o înveţe cum să procedeze.
„Da, Mary", spuse bătrânul venerabil. „Da, trebuie să accepţi darul. Vezi, copila mea, Dumnezeu te binecuvântează pentru credincioşia ta, fiindcă cei ce ascultă în Domnul de părinţii lor sunt binecuvântaţi. Primeşte acest dar scump cu

recunoştinţă faţă de Dumnezeu în primul rând, apoi faţă de contesă."
Amelia, care stătea lângă ea cu coşul de flori în mână, era încântată de felul cum procedaseră părinţii ei. Ochii îi străluceau de dragostea şi admiraţia ce o avea pentru Mary. Nici o scânteie de invidie sau gelozie nu era în sufletul ei. Era mulţumită să ocupe locul al doilea şi, uitând de ea însăşi, să o lase pe Mary să primească atenţia tuturor. Pastorul, care văzuse de prea multe ori cum copiii devin geloşi când părinţii lor îşi arată bunăvoinţa lor faţă de alţii, fu adânc mişcat de modestia şi lipsa de invidie a Ameliei.
„Fie ca Dumnezeu", exclamă el, „să răsplătească generozitatea contelui şi a contesei. Tot ce au făcut pentru această orfană săracă să le fie redat de o sută de ori, în persoana fiicei lor, Amelia."
Faci şi tu la fel întotdeauna, tinere cititor? Te bucuri atunci când alţii sunt lăudaţi ca şi când tu însuţi ai fi în centrul atenţiei? Te bucuri când altcineva primeşte un dar? Când altul sau alta primeşte mai multă atenţie decât tine, când altul este mai admirat, mai apreciat, sau are un succes mai mare? Ai învăţat să asculţi de porunca Sfintelor Scripturi, „Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci şi la foloasele altora"? (Filipeni 11:4) Ai învăţat să compătimeşti şi să iubeşti cum a iubit Christos? Să te bucuri cu cei ce se bucură şi să plângi cu cei ce plâng? (Romani XII: 15)

CAPITOLUL XX

PUTEREA RUGĂCIUNII

ÂND cina a fost anunţată, contesa a invitat-o pe Mary să-i însoţească în salonul unde se servea masa. Mary s-ar fi scuzat cu modestie, dar contesa nu acceptă să fie refuzată şi insistă ca Mary să fie aşezată între ea şi fiica ei. Când Mary traversa salonul cu ceilalţi care mergeau la masă, nu putu să nu se gândească la toate evenimentele ce se precipitară într-un timp foarte scurt. îşi aminti de dimineaţa când era în grădina ei, fericită, şi în aceeaşi zi s-a trezit legată în lanţuri, acuzată de furt, apoi, doar ieri a fost acuzată iarăşi pe nedrept, iar în seara aceasta stă ca un oaspete onorat la masa unui nobil. Dumnezeu poate lucra în felul acesta în viaţa oricui. El coboară şi El ridică. „El ridică pe sărac din ţărână, înalţă pe cel lipsit din gunoi, ca să-i facă să şadă împreună cu cei mari, cu cei mari ai poporului Său." (Psalmi CXIII:7-8) Când toţi cei prezenţi se aşezară fiecare la locurile pregătite pentru ei, pastorul s-a ridicat în picioare urmat de restul oamenilor şi, cu reverenţă, ceru binecuvântarea lui Dumnezeu. Mary avea un aer gânditor. Nu-i venea nici să râdă, dar nu putea nici să plângă. Privea doar ţintă la bucatele alese şi gustoase aşezate înaintea ei. Totul i se părea un vis prea frumos ca să fie adevărat şi aproape că-i era teamă ca nu cumva să se spulbere. însă toţi din jurul ei se apropiau de ea cu căldură şi pentru multă vreme, în sala aceea, pe buzele tuturor îşi găseau loc doar numele celor doi oameni atât de neprihăniţi.

Bătrânul Anthony era şi el prezent printre slujitorii care serveau la masă. Contele îl luase cu el de data aceasta, fiindcă cunoştea foarte bine pădurile din ţinutul acela, iar experienţa lui era necesară pentru a rezolva o anumită afacere. Era un om privilegiat din pricina vârstei şi a numărului mare de ani în serviciul contelui, aşa că îşi permitea mult mai mult decât ceilalţi servitori. Anthony trebuia să fie atent ca nu cumva oaspeţilor să le lipsească ceva. Profitând de slujba ce-i fusese dată, bătrânul vânător nu putea să nu se apropie mereu de Mary, care-i fusese cea mai dragă încă din fragedă copilărie, şi să nu-i laude caracterul brav şi credinţa neînvinsă. Stătea tot timpul în spatele scaunului ei şi-i spunea în şoaptă cât de fericit era că adevărul a biruit.

„O, dacă vrednicul tău tată ar fi trăit să vadă această zi!"

Pastorul auzi această remarcă şi răspunse în mod indirect:

,,Tatăl lui Mary a fost un om neprihănit. Cu siguranţă s-ar fi bucurat să vadă că nevinovăţia ei a fost recunoscută în mod public. Oricum, voia lui Dumnezeu a fost ca să-1 ia la El înainte ca această greşeală să fie ispăşită, dar Dumnezeu ştie mai bine, şi, în înţelepciunea Lui lucrează întotdeauna pentru binele nostru cel mai mare. îi face plăcere uneori să-1 ridice pe cel întristat din ţărână, să-1 întărească şi să-1 facă să ridice cupa binecuvântărilor şi a fericirii, cum a făcut cu Iov odinioară. în alte situaţii, voia Lui este să-1 lase să sufere până la capătul călătoriei lui pe pământul acesta, ca în cazul lui Lazăr. Noi nu înţelegem de ce Dumnezeu rânduieşte evenimentele în felul acesta, dar ştim că viaţa veşnică este mult mai scumpă decât viaţa aceasta şi ce hotărăşte El este mai bun şi mai înţelept pentru binele nostru veşnic. Noi nu putem pricepe totul. El însuşi a spus: «Voi nu pricepeţi acum, dar veţi pricepe atunci.»

Poate că îmi veţi permite", continuă pastorul, „să menţionez o coincidenţă ciudată care a avut loc în timpul ultimei boli a lui James, fapt care dovedeşte că, deşi nu i-a fost îngăduit să

trăiască şi să vadă această zi fericită, a murit cu speranţa că ziua va veni şi s-a bucurat de ea, dacă pot să spun aşa, prevăzând-o. într-o zi, când am fost să-1 vizitez, mi s-a părut înviorat şi mai vesel decât de obicei. înfăţişarea lui radia de bucurie. «Am dormit foarte puţin astă-noapte», mi-a spus el, «şi am avut privilegiul să petrec câteva ceasuri cu Domnul în rugăciune. El m-a întărit să mă rog ca niciodată şi aşa o pace mi-a umplut sufletul, încât toate îndoielile şi temerile m-au părăsit. înainte, eram uneori cuprins de îngrijorare pentru copila mea, dar acum sunt liniştit, căci i-am încredinţat-o lui Dumnezeu. Sunt convins, sunt chiar sigur că nevinovăţia ei va fi recunoscută public într-o zi şi că Dumnezeu îi va dărui prieteni după ce eu o voi părăsi, poate chiar prietenii pe care i-am pierdut, care vor avea grijă de ea şi o vor ajuta mai mult decât aş putea-o eu ajuta dacă aş mai rămâne cu ea.»
Este o coincidenţă ciudată pe care am recunoscut-o de când am ajuns aici, în seara aceasta, că furtuna care a scuturat părul din grădina voastră şi a cauzat găsirea inelului, a avut loc în aceeaşi noapte în care bătrânul meu prieten a stat în rugăciune. Contesa mi-a spus în seara aceasta data exactă; şi, din ceea ce reţin, această dată este aceeaşi cu cea a rugăciunii lui James. Este un exemplu remarcabil al puterii rugăciunii. Dumnezeu ascultă rugăciunile copiilor Săi şi ne răspunde, chiar dacă uneori noi nu cunoaştem rezultatul."
Când cina fu servită şi oamenii încă mai stăteau la locurile lor povestind veseli şi mulţumiţi, la un semn la contesei toţi cei prezenţi se ridicară în picioare. Gălăgia şi râsetele încetară pe îndată şi contesa, adresându-se pastorului, îl rugă:
„După tot ce ne-ai mărturisit şi după dovada pe care am văzut-o cu privire la eficienţa rugăciunii, nu ne putem

despărţi până nu cerem binecuvântarea lui Dumnezeu şi-I mulţumim pentru bunătatea pe care şi-a revărsat-o peste noi în această zi. Dacă eşti bun să mă însoţeşti, voi porunci ca toţi ai casei să se adune în bibliotecă. Sunt convinsă că şi oaspeţii noştri ne vor însoţi şi sper că te vei ruga cu noi înainte de a
oleca "
' Pastorul a acceptat cu plăcere şi aşa şi-au încheiat
seara într-o rugăciune fierbinte, la tronul de nulă şi de har al lui Dumnezeu.

CAPITOLUL XXI

GENEROZITATEA CONTELUI

N dimineaţa următoare, când zorii abia străluceau pe întinderea neîntreruptă a orizontului, toţi cei de la castel, treziţi foarte devreme, se pregăteau de plecare. Ar fi fost de aşteptat ca în mijlocul acestor pregătiri febrile să o fi uitat pe Mary, dar la castel se petrecea exact contrariul. Fata grădinarului rămase în centrul atenţiei şi toţi o încurajau cu respect şi dragoste. In dimineaţa aceea, Mary purta o rochie nouă şi deosebit de frumoasă care, fără a fi extravagantă, i se potrivea de minune. O primise în dar de la una dintre fetele bogate care-i admirase mult minunatul caracter şi această rochie era binevenită pentru că Mary purta haine sărăcăcioase cumpărate din puţinii bani pe care mai reuşea să-i strângă când lucra la căsuţa dintre brazi.
„De-acum înainte", spuse Amelia, „tu eşti prietena mea cea mai bună, tovarăşa mea şi

întotdeauna vei fi cu mine."
După micul dejun au pornit la drum şi Mary a fost aşezată în caleaşca lângă Amelia faţă în faţă cu contele şi contesa. Contele a poruncit birjarului să se oprească la căsuţa dintre brazi, fiindcă dorea să-i cunoască pe oamenii care îi primiseră pe Mary şi pe tatăl ei cu atâta bunătate. Pe drum şi el şi contesa au vrut să afle cât mai multe lucruri despre situaţia celor doi bătrâni şi Mary nu le-a ascuns nimic. Sosirea trăsurii la fermă a fost cauza unei mari surprize la căsuţa dintre brazi, fiindcă, de când exista ferma acolo, niciodată nu

mai trecuse pe acolo o trăsură atât de elegantă. în clipa în care soţia tânărului fermier i-a văzut oprindu-se la poartă, se grăbi să-i primească cu mare cinste pe oaspeţi. Pe cât era de rea cu cei de sub autoritatea ei, pe atât era de servilă cu cei pe care-i considera superiori, fiindcă aceste caractere sunt totdeauna împreună. Făcând o plecăciune, se oferi să le-ajute pe doamne să coboare. Abia întinse mâna spre una dintre domnişoare când o recunoscu pe Mary! Cu o exclamaţie de surprindere, îşi trase mâna înapoi ca şi cum ar fi atins un şarpe, se roşi, apoi deveni tot mai palidă. Făcu câţiva paşi înapoi şi, uitându-şi oaspeţii nobili, alergă în casă. Cu conştiinţa vinovată, îi era teamă că au venit să o pedepsească pentru
cruzimea ei.
După ce dispăru, contele îl zări pe bătrânul fermier în grădină. Contele, contesa şi Amelia s-au grăbit să ajungă la acest om bun, l-au luat deoparte şi i-au mulţumit din inimă pentru bunătatea cu care s-a purtat faţă de Mary şi faţă de
tatăl ei.
„Ah", răspunse ţăranul cinstit, „îi datorez acelui om de treabă mult mai mult decât el mi-ar datora mie. Binecuvântările cerului au intrat cu el în casa noastră. Şi dacă i-aş fi ascultat sfaturile în toate lucrurile, ar fi fost mult mai bine cu noi acum. De când a murit nu mai am plăcere în nimic decât în grădina aceasta. Şi această bucăţică de teren, tot la sfatul lui înţelept mi-am păstrat-o mie şi tot de la el am învăţat să o cultiv. Deoarece nu mai pot munci cu plugul, îmi caut de lucru aici, şi printre ierburi şi flori aflu pacea pe care n-o mai pot găsi în casa mea."
între timp, Mary se duse să o caute pe soţia bătrânului în mica lor încăpere din spate şi o aducea acum de mână. O ruga mereu să nu fie alarmată, fiindcă sărmana bătrână era emoţionată şi se apropia cu sfială.
Cei doi bătrâni erau nedumeriţi şi plângeau ca nişte copii. într-un târziu, fermierul se adresă lui Mary, spunându-i:

„Nu ţi-am spus că într-o zi vei fi răsplătită pentru
bunătatea şi credincioşia ta?"
Aceasta îi dădu curaj bătrânei să vorbească şi ea: „Da, tatăl tău avea dreptate: «Cel care îmbracă crinii
de pe câmp, va avea grijă şi de tine.»"
Nora lor stătea la distanţă şi vorbea cu sine însăşi: „Să vezi şi să nu crezi! Cum se poate una ca asta?
Această cerşetoare mizerabilă - uite ce-a ajuns! Este o
domnişoară de rang înalt. Cine se putea gândi la aşa ceva?
Nici o femeie din ţinutul nostru nu se mai poate compara cu
ea acum. Dar oricum, tot ştiu cine este şi că doar ieri a plecat
de aici cu o mică desagă subsuoară pentru a cerşi de ici şi de
colo prin sate."
Contele nu auzi aceste vorbe batjocoritoare, dar i-a
fost destul să vadă privirea dispreţuitoare şi răutatea de pe

faţa ei.
„Femeia aceasta este o fiinţă plină de răutate", spuse el şi începu să se plimbe cu mâinile la spate prin grădină. Părea că meditează foarte adânc la ceva, apoi rosti: „Ascultă-mă, domnule, am o propunere pentru dumneata. I-am dat fetei o bucată de pământ care înainte era cultivată de tatăl ei, dar ea nu este încă gata pentru a se îngriji de gospodărie. N-ai vrea să vii să locuieşti acolo? Sunt convins că îţi va plăcea locul şi că Mary nu-ţi va lua nici un ban pentru chirie. Ai putea creşte ierburi şi flori şi, mai mult decât atât, locuinţa aceea frumoasă va oferi odihnă şi pace bătrâneţilor tale."
Soţia contelui, contesa Amelia şi Mary au insistat ca cei doi bătrâni să accepte oferta, dar nu a fost nevoie de prea multă lămurire. Au fost fericiţi să iasă din situaţia în care se aflau, fiindcă aveau experienţa zilnică a proverbului care spune: „Este mai bine să locuieşti pe un colţ al acoperişului decât cu o femeie gâlcevitoare într-o casă mare."
Nora lor, care acum se apropiase să tragă cu urechea, auzind ce se punea la cale, fu atât de încântată că va putea

scăpa de ei, încât îşi uită teama şi se apropie să-şi dea cu părerea. O auzise pe Mary adresându-se contelui cu „excelenţa ta" şi se gândi că a găsit modul corect de a intra în vorbă.
„într-adevăr", spuse ea, „domnul excelenţă v-a făcut o ofertă foarte frumoasă. Ar fi nepoliticos din partea mea să nu fiu de acord. Cred că dumnealui ar fi jignit, mai ales doamna excelentă, soţia lui."
în acelaşi moment, tânărul fermier veni din câmp. Era foarte nerăbdător să afle ce minune aduse la ferma lui o caleaşca trasă de patru cai albi. în clipa în care a înţeles propunerea făcută mamei şi tatălui său, o aprobă cu căldură, deşi îi era foarte greu să se despartă de ei. Se bucura în taină că vor avea parte de o viaţă liniştită scăpând de tirania soţiei sale. După ce îi mulţumi contelui, se întoarse spre soţia lui.
„Vezi", îi spuse, „cel puţin o dată am avut dreptate. Ţi-am spus că cei care se poartă cu bunătate faţă de copii Domnului vor fi răsplătiţi. Tu nu ai vrut să mă crezi, dar acum vezi cu ochii tăi."
Femeia se roşi fără voie şi privirea îi fulgeră de mânie. Nu îndrăzni însă să-şi dea pe faţă caracterul făţarnic şi furia care-i fierbea în inimă pentru că ţinea mult la imaginea ei în prezenţa oamenilor - mai ales a celor atât de distinşi ca aceştia. Neştiind cu ce monedă să-i răspundă soţului la aluzia făcută, se retrase intrigată, aruncându-i bărbatului o privire ameninţătoare şi atât de plină de ură, încât mulţi din cei de faţă, care nu cunoşteau viaţa grea a fermierului, rămaseră nedumeriţi de atitudinea ei.
Contele promise că va trimite pe cineva după bătrâni când toate lucrurile vor fi pregătite pentru ei, apoi, împreună cu ceilalţi, a urcat în trăsură şi a plecat.

CAPITOLUL XXII

RĂSPLATA ZGÂRCENIEI

OBILUL conte s-a ţinut de cuvânt şi, când toamna se apropia, o trăsură a fost trimisă din Eichbourg la căsuţa dintre brazi ca să-i ia pe cei doi. Fiul lor a plâns cu amar când a văzut că se va despărţi de tatăl şi de mama lui. Soţia lui, care numărase zilele şi ceasurile până în momentul plecării lor, era plină de bucurie şi mulţumire că va scăpa de ei, dar bucuria fu de

scurtă durată. Birjarul îi arătă o chitanţă prin care i se aducea la cunoştinţă că ea va trebui să plătească toate cheltuielile socrilor ei şi că preţul proviziilor trebuia plătit de ea trimestrial. Deveni furioasă, violentă şi pufnea de mânie.
„Aceasta este o povară prea mare", spuse ea. „Dacă ar fi stat aici nu ne-ar fi costat nici pe jumătate."
Fiul era încântat că părinţii lui vor fi uşuraţi în ciuda furiei soţiei sale, dar avu grijă să nu-şi arate bucuria. Bătrânii urcară în trăsură urmaţi de binecuvântările fiului lor şi de blestemele tainice ale soţiei lui.
Femeia răutăcioasă a avut până la urmă soarta pe care purtarea ei a meritat-o şi care este întotdeauna rezultatul zgârceniei şi a lipsei de omenie. Şi-a încredinţat toată averea în mâinile unui speculant care i-a promis că-i va investi toţi banii şi în timpul cel mai scurt o va îmbogăţi. Inima ei lacomă a fost captivată uşor şi se credea cea mai fericită femeie din lume. Nu avea nici o plăcere mai mare decât aceea de a-şi calcula suma pe care o va avea în zece sau douăzeci de ani. Soţul ei o sfătuise să investească banii cu o dobândă mai

moderată şi cu un grad mai mare de siguranţă, dar ea nu a ascultat, aşa că toate visurile acestea fericite s-au preschimbat foarte curând în dezamăgire şi eşec. Afacerea speculantului a eşuat şi toate proprietăţile lui au fost licitate la ordinul judecătorului. Aceasta a fost o lovitură fulgerătoare pentru soţia fermierului. Din momentul când a auzit de catastrofă, nu a mai avut linişte. Toată ziua alerga ori la avocat, ori la vecini, plângându-se de soarta ei şi petrecea toată noaptea plângând şi certându-se cu soţul ei. Până la urmă, în loc de zece mii de şilingi a primit înapoi câteva sute, pe care a trebuit să-i dea la avocaţi. Atunci a ajuns la disperare, viaţa i-a ajuns o povară şi a început să-şi dorească moartea.
împovărată de îngrijorări, preocupată de avere, asupra acestei femei s-a abătut o febră care nu avea să o mai părăsească. Oricât de nemiloasă era şi oricât de mult îl înjosise, soţul ei îşi făcu datoria unui creştin adevărat - aceea de a se îngriji de ea. Astfel, încercă în mai multe rânduri să se ducă după medicul din sat, dar ea s-a opus cu vehemenţă. După un timp, fermierul s-a împotrivit voinţei ei şi a adus doctorul, dar ea, înfuriindu-se, a aruncat medicamentele pe fereastră. Până la urmă a ajuns atât de bolnavă, încât soţul ei 1-a rugat pe pastorul din Erlenbrunn să-i facă o vizită. Acesta a venit de mai multe ori în timpul bolii ei şi a încercat să o lămurească să se pocăiască şi să-şi dea inima Domnului Isus Christos, dar această sugestie a intrigat-o şi mai mult. L-a privit pe pastor sfidător şi, iritată, l-a întrebat:
„De ce vii la mine să-mi predici pocăinţa? Du-te mai bine la escrocul care mi-a pierdut banii. El are nevoie de pocăinţă, nu eu. Când aveam timp, mă duceam la biserică duminica şi-mi spuneam rugăciunile în fiecare zi. Am muncit cinstit toată viaţa şi n-am risipit banii şi pot să spun că am fost un model desăvârşit de chibzuinţă şi economie. Ce este greşit în asta? Nu văd de ce aş avea nevoie de pocăinţă; cred că sunt o femeie cu virtuţi nobile şi chiar pioasă."

Bătrânul pastor s-a simţit obligat să-i explice că trebuie să-şi schimbe inima. I-a dovedit până la urmă, într-o manieră foarte palpabilă, că iubea banii mai mult decât orice în lume şi că iubirea de bani - pe care ea o confunda cu spiritul de economie - este rădăcina tuturor relelor şi, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, o închinare la idoli. A încercat să-i arate că atunci când se înfuria, păcătuia împotriva lui Dumnezeu, căci era lipsită de blândeţe, de evlavie şi de dragostea care-i caracterizează pe copiii lui Dumnezeu. I-a spus că iubirea de bani a fost motivul pentru care ea a otrăvit pacea soţului ei, a alungat-o cu cruzime pe sărmana orfană Mary şi a întristat inimile socrilor ei, îngreunându-le bătrâneţea. Cu o avere ca a ei, faptul că dădea din când în când câte o bucată de pâine unui cerşetor sau unui sărac - uneori numai ca să scape de ei - nu era de ajuns, căci iubirea de oameni îşi are temelia într-o dragoste sinceră faţă de Dumnezeu, iar esenţa creştinismului este însăşi dragostea faţă de Creator şi faţă de

semeni. I-a explicat că simplul fapt de a merge la biserică nu-i putea garanta mântuirea şi că până la urmă, chiar rugăciunile ei, dacă nu izvorau dintr-o inimă plină de dragoste, nu puteau fi ascultate de Dumnezeu. Aşa a încercat să-i vorbească, dar ea 1-a oprit şi nu 1-a mai lăsat să vorbească. A început să plângă cu suspine, căutând să atragă milă şi atenţie şi sperând că pastorul se va simţi vinovat că a dispreţuit religiozitatea ei. Acesta, cu multă părere de rău, şi-a luat pălăria şi bastonul şi a plecat.

„Vai", spuse el, „cât de dificil este pentru o inimă legată de lucrurile lumii să guste din bunătatea lui Dumnezeu şi din dulceaţa dragostei Sale! Cât de departe este o asemenea inimă de împărăţia lui Dumnezeu! Asemenea oameni se consideră scuzaţi înaintea lui Dumnezeu prin faptul că repetă nişte cuvinte goale şi cred că a iubi pe semeni înseamnă să le arunci săracilor câte o coajă de pâine. Nu degeaba spune Cuvântul lui Dumnezeu că este greu pentru un bogat să intre în împărăţia Lui. Când iubirea de bani", se gândea el, „pune

stăpânire pe inimă, cât de adevărat este că această iubire devine rădăcina tuturor relelor! Ah", oftă el trecând pe lângă grădina pe care o plantase James, „cât de amarnic se înşeală cei ce cred că fericirea se află în averi pământeşti! Cu toate averile ei, această femeie bogată nu a gustat niciodată plăcerea, bucuria, puritatea, satisfacţia şi fericirea pe care o aveau James şi Mary în grădina aceasta în fiecare zi!"

Soţia fermierului a mai avut mult de suferit. A petrecut multe nopţi tuşind. Zgârcenia ei nu-i permitea să dea banii pe medicamente sau pe alimente care conţineau vitamine. Suferinţele ei nu au fost alinate nici de gânduri mângâietoare. Nu a cedat în faţa lui Dumnezeu şi nu a acceptat să se supună voii Sale divine. Bătrânul pastor s-a simţit dator faţă de Creatorul său să scoată acest suflet din întunecimea păcatului şi să-1 trezească la realitatea crudă a vieţii sale înfiorate de răutate. Pastorul a încercat acest lucru în nenumărate rânduri şi în diferite feluri. Se întâmpla ca uneori împotrivirea şi atitudinea ei sfidătoare la adresa lui Dumnezeu să nu fie atât de mare şi nici femeia atât de învrăjbită, însă niciodată ea nu a acceptat să guste în totalitate harul lui Dumnezeu, de aceea nu a avut parte de o întoarcere şi o pocăinţă autentică. Şi nu există păcat de neiertat oamenilor decât acela de a părăsi pământul şi de a respinge planul dragostei Fiului lui Dumnezeu. Până la urmă, a murit în floarea vieţii, rămânând un exemplu deplorabil al efectelor zgârceniei, îndărătniciei şi al iubirii de sine şi de lume.

CAPITOLUL XXIII

PATUL MORŢII LUI JULIETTE

A puţin timp după aceea, Mary plecă cu familia contelui în oraş, unde ei locuiau o anumită perioadă din an. în timp ce era acolo, un pastor a venit într-o dimineaţă la locuinţa contelui, cerând să-i vorbească lui Mary. I-a spus că era însărcinat cu un mesaj pentru ea, din parte unei persoane foarte bolnave, poate chiar în pragul morţii, care dorea să vorbească cu ea. De asemenea, i-a spus că persoana aceea i-a cerut să nu vorbească cu nimeni altcineva, decât cu

ea. Această cerinţă o uimi pe Mary, aşa că ea ceru părerea contesei ca să ştie ce ar trebui să facă. Contesa, care ştia că pastorul e un om serios şi credincios, a sfătuit-o să meargă cu el. La rugămintea pastorului, bătrânul Anthony i-a însoţit. Au mers pe jos un timp îndelungat, până într-un colţ retras din suburbia oraşului, şi, într-un târziu, au ajuns în faţa unei case dărăpănate.

„Aceasta este casa", spuse pastorul, „dar aşteaptă puţin."

A intrat înăuntru o clipă, apoi a chemat-o pe Mary, care 1-a urmat într-o încăpere mohorâtă şi degradată. Fereastra era îngustă şi întunecoasă; geamul era spart şi înlocuit cu hârtie. Mobilierul era compus dintr-un pat cu o saltea din paie, un scaun rupt lângă pat şi un ulcior de apă pe scaun. Bolnava era întinsă pe pat şi avea o înfăţişare groaznică. Mary se sperie când o văzu, atât de slabă era. Cu un glas slăbit şi jalnic, începu să-i vorbească şi întinse spre ea o mână care

părea numai piele şi oase. Mary fu foarte mişcată de această scenă şi se întreba cine ar putea fi. Până la urmă, a înţeles cu mare greutate din frânturile de cuvinte că această fantomă era Juliette. Sărmana femeie aflase de la pastor că Mary se afla în oraş cu familia contelui. Planul ei a fost să-şi ceară iertare, dar 1-a rugat pe pastor să nu-i menţioneze numele, fiindcă se temea că Mary va refuza să vină. Mary însă, a fost atât de impresionată, încât au început să-i curgă lacrimile. A asigurat-o de mai multe ori că totul, absolut totul, a fost iertat şi uitat de mult şi că singurul sentiment pe care 1-a simţit a fost unul de adâncă părere de rău şi compătimire.

„Vai", exclamă Juliette, „sunt o mare păcătoasă şi mi-am meritat soarta, fiindcă L-am uitat pe Dumnezeu, n-am ascultat de sfaturile altora, am iubit mândria şi plăcerile, dar acestea m-au înşelat. Acum mor, victimă a nelegiuirilor mele. Ah", oftă ea ridicându-şi glasul într-un ton jalnic şi plângând cu amar, „mi-e teamă că mă aşteaptă o soartă şi mai groaznică în lumea cealaltă. Ţi-am făcut un rău atât de mare, dar tu m-ai iertat. Ceea ce mă apasă mai mult este că nu ştiu dacă mă iartă Dumnezeu."

Mary a stat de vorbă cu ea un timp îndelungat şi a încercat să o convingă să-şi dea inima scumpului Salvator, spunându-i că El este gata să o primească cu braţele deschise, dar fu silită să o părăsească fără să fie complet satisfăcută de hotărârea bolnavei; ideea că Juliette ar putea muri fără speranţă îi chinuia mintea şi îi tulbura inima. îşi spunea mereu: „Acea fantomă groaznică era Juliette, frumoasa Juliette!" Aceste cuvinte erau în mintea ei aproape în fiecare clipă din zi. Apoi şi-a amintit de mărul ei, ai cărui muguri îngheţaseră, şi de ceea ce îi spusese tatăl ei cu ocazia aceea; cuvintele cele mai mângâietoare pe care i le-a spus pe patul lui de moarte îi reveneau în minte şi atunci şi-a reînnoit promisiunea pe care I-a făcut-o lui Dumnezeu - de a trăi numai pentru gloria Lui. Şi-a amintit de porunca Mântuitorului: „Faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă

pentru cei ce vă dispreţuiesc şi vă prigonesc." Plină de aceste sentimente, a rugat-o pe contesă să o ajute pe Juliette şi doamna, generoasă, i-a trimis medicamente, mâncare, cearşafuri curate şi alte lucruri, dar a fost prea târziu. La vârsta de douăzeci şi trei de ani, a murit fără a face o dovadă a pocăinţei. A murit aşa cum a trăit, fără Dumnezeu şi fără speranţă.

CAPITOLUL XXIV

VIAŢA LA EICHBOURG

N primăvara următoare, când câmpul era plin de verdeaţă şi de flori, contele şi familia lui, însoţiţi de Mary, s-au mutat la castelul din Eichbourg. Mary şi-a ocupat locul ei obişnuit în trăsură, lângă contesa Amelia. Era pe înserate şi ei se apropiau grăbiţi de Eichbourg. Lumina roşie a asfinţitului însângera parcă cerul deschis ca o rană asupra pământului. Mary putu să vadă în depărtare castelul semeţ al contelui şi căsuţa părintească unde-şi petrecuse cele mai frumoase clipe ale întâii copilării. Căsuţa aceea simplă a fost ecoul naşterii dragostei ei pentru Dumnezeu; cea dintâi speranţă, cea dintâi întristare - acolo s-au înfiripat, acolo s-au stins, între pereţii aceia joşi şi cenuşii. Amintirile îi mişcară adânc inima şi nu-şi putu stăpâni lacrimile de bucuria care-i pătrundea în gând, în suflet.
„O", exclamă ea, „când am plecat din Eichbourg cu lacrimi în ochi, nu m-am aşteptat să mai revin vreodată. Cât de misterioase sunt căile lui Dumnezeu şi cât de bun este El! Binecuvântează, suflete al meu pe Domnul şi nu uita nici una din binefacerile Lui!" îşi înălţă în taina inimii ei ochii spre cer şi începu să-I mulţumească lui Dumnezeu cu toată fiinţa pentru felul minunat în care a lucrat. Şi nu înceta să-L laude că, deşi gândurile ei fuseseră departe de gândurile lui Dumnezeu „cât e de departe cerul de pământ", când nu înţelegea pe deplin planul Creatorului cu privire la viaţa ei, acum îi era recunoscătoare că aurul inimii ei fusese încercat

pentru a fi găsit curat în ziua cea mare a răsplătirii. Adâncită în aceste gânduri, Mary se văzu ajunsă înaintea porţii castelului unde trăsura se opri cu zgomot. Străjerii contelui şi toţi cei aflaţi în slujba lui stăteau în curte pentru a face familiei de nobili o primire aşa cum i se cuvenea.
Mary s-a bucurat de o primire nemaipomenită. Toţi îşi exprimau bucuria de a o revedea şi o felicitau pentru faptul că nevinovăţia ei a fost dovedită şi recunoscută. Judecătorul care altădată a condamnat-o i-a luat mâna cu gingăşia unui tată şi i-a cerut iertare în prezenţa tuturor, apoi şi-a exprimat recunoştinţa faţă de conte şi contesă pentru nobleţea cu care au consimţit la remedierea nedreptăţii comise şi, cu lacrimi în ochi, i s-a adresat lui Mary spunându-i cât de rău îi pare că, fără să-şi dea seama, i-a cauzat atâta suferinţă.
în zorii dimineţii următoare, Mary s-a trezit înaintea tuturor locuitorilor din castel. Ce a trezit-o atât de devreme? Poate în parte nerăbdarea şi bucuria de a se şti acasă din nou sau poate din pricina unei raze de lumină jucăuşă ce pătrundea prin fereastra de la răsărit a încăperii şi care-i cădea pe faţa ascunsă între pernele albe şi moi, orbind-o cu strălucirea ei fugară. S-a îmbrăcat în grabă şi, furişându-se pe poarta castelului, plecă singură să-şi viziteze căsuţa părintească, mai ales grădina.
Chiar în acel ceas matinal, a întâlnit mulţi prieteni vechi şi a recunoscut câteva din feţele pline de zâmbete ale copiilor care altădată obişnuiau să vină la poarta grădinii pentru a primi un buchet de flori. Toţi s-au bucurat să o revadă, deşi unii din ei crescuseră atât de mult, încât abia îi recunoscu. Lângă poarta grădinii neuitate îl văzu pe bătrânul fermier şi pe soţia lui, care veniră plini de bucurie să o întâmpine şi o primiră cu multă ospitalitate în casa lor. Ochii bătrânului erau plini de lacrimi.
„Altădată", rosti el, „când tu ai avut nevoie de adăpost, noi te-am primit sub acoperişul nostru. Apoi, când noi ne-am simţit ca nişte străini în casa noastră, tu ne-ai dat

această căsuţă plăcută, ca să ne bucurăm de pace şi bătrâneţile noastre să fie mângâiate."

„Da, da", aprobă soţia lui. „Este întotdeauna bine să fii bun şi primitor de oaspeţi. Niciodată nu ştie omul când ajunge în acelaşi necaz ca şi aproapele."
„Ei, lasă", răspunse bătrânul, „ştii bine că noi nu am făcut-o cu speranţa unei răsplătiri. Oricum, îndemnul apostolului s-a dovedit adevărat şi în cazul nostru: «Să nu daţi uitării primirea de oaspeţi, căci unii, prin ea au găzduit fără să ştie, pe îngeri.» (Evrei XIII:2) Tu ai fost cu adevărat un înger al milei pentru noi, Mary. Nimeni nu ar trebui să uite porunca: «Fiţi primitori de oaspeţi între voi, fără cârtire. Ca nişte buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care 1-a primit.» (lPetru IV:9-10)"
Mary intră în vechea casă, urmată cu sfială de cei doi bătrâni. Faţa i se crispa de durerea atâtor amintiri trecute. Se apropie ca de ceva sfânt de colţul în care tatăl ei obişnuia să-şi citească Biblia. Văzu încăperea în care crescuse. Inlăuntrul ei se treziră atâtea gânduri, dureri şi bucurii, încât abia putea să-şi stăpânească emoţia. Tot ce-o încuraja: grădina liniştită, mireasma florilor, visele rămase în ungherele tăinuite ale odăii, bătrânii aceia iubitori şi simpli, o pătrundea pe nesimţite, şi sufletul ei se întregea încet-încet din iubire -din parfum, ca şi florile - din pace, ca şi grădina - din simplitate şi bucurie. S-a plimbat în jurul grădinii şi s-a oprit la fiecare pom pe care 1-a iubit şi 1-a îngrijit cu ani în urmă, ca şi cum ar fi vizitat nişte vechi cunoştinţe. S-a oprit în mod deosebit în dreptul mărului, care acum era plin de flori. Apoi s-a aşezat pe băncuţa pe care odinioară stătea tatăl ei şi-i vorbea cu atâta dăruire. Multe din lecţiile lui îi revenіră în minte proaspete, făcând ca gândurile ei să zboare departe, acolo sus unde plecase tatăl ei. Privind grădina în care el a muncit, a transpirat şi s-a chinuit, parcă îl vedea aievea şi lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Un singur gând i-a redat

liniştea şi i-a mângâiat inima: faptul că tatăl ei fusese strămutat într-o locuinţă mai bună şi mai fericită şi că acum secera cu bucurie ceea ce semănase cu lacrimi în lumea aceasta. îşi aminti cât de des faţa lui strălucea de bucurie când îi vorbea de moştenirea cerească, de grădina Domnului de sus, de bucuria părăsirii acestei lumi pentru a-1 întâlni pe Cel

căruia îi slujise cu credincioşie şi pentru a-şi primi răsplata unei vieţi după care tânjise de dor zicând: „Veniţi binecuvântaţii Tatălui, de moşteniţi împărăţia Cerurilor."

Toate aceste gânduri şi amintiri, precum şi siguranţa că tatălui ei îi este mult mai bine acolo unde este, i-au alinat dorul ce ardea ca o flacără vie în inima ei, iar acum, chiar dacă ar fi avut puterea şi posibilitatea să-şi readucă fiinţa atât de iubită înapoi pe pământ, nu ar mai fi făcut-o. A înălţat în schimb o rugăciune liniştită în locul obişnuit în care se rugau amândoi şi care acum i se părea un loc sfinţit, apoi, luându-şi rămas-bun de la prietenii ei s-a întors la castel înviorată şi senină.
De atunci au mai trecut câţiva ani nemarcaţi de vreun incident deosebit, timp în care Mary a rămas împreună cu tânăra contesă şi cu familia ei, care locuiau iarna în oraş, iar în fiecare primăvară se întorceau la castelul Eichbourg. Aici era locul preferat al lui Mary şi, odată cu sosirea primăverii, şi inima tinerei fete era înviorată precum întreaga natură. Aştepta cu nerăbdare să se întoarcă în locul copilăriei ei şi de fiecare dată îl găsea tot mai încântător. La Eichbourg era iubită de toţi pentru ceea ce era şi pentru felul ei nobil de a-i trata pe cei din jur, chiar şi pe cei mai micuţi. Niciodată nu şi-a uitat prietenii cei mai buni, copiii satului. Contesa Amelia o însoţea întotdeauna în vizitele pe care le făcea acestor copii, ajutând-o să le facă bine şi să le aducă daruri felurite, să-i trimită la şcoală, să le ofere cărţi şi chiar uneori să-i înveţe lecţii fundamentale despre viaţă şi despre Dumnezeu. Contesa şi Mary coseau adesea cu mâinile lor haine şi rochiţe pentru familiile nevoiaşe.
într-o dimineaţă, în timp ce tocmai coseau nişte rochiţe, o servitoare a anunţat-o pe Mary că a sosit judecătorul şi dorea să stea de vorbă cu ea. Tânăra contesă înţelese că prezenţa ei în încăpere nu era tocmai potrivită şi chiar dacă fu foarte mirată, părăsi camera, lăsându-i pe Mary şi pe noul venit singuri. După ce salută politicos, judecătorul trecu direct la subiectul problemei. îi spuse cu o voce tremurândă că venise în numele fiului său, Frederick, care i-a

mărturisit că de mai mult timp o iubea şi o admira în taină, dar, „este un băiat atât de cuminte", spunea el, „încât înainte de a veni la tine, mi-a cerut permisiunea şi binecuvântarea. Când am auzit despre ce este vorba, m-am grăbit să vin la castel şi, dacă tu eşti de acord, vreau să vorbesc imediat cu contele şi cu contesa, deoarece eşti sub ocrotirea lor."
Sărmana Mary se îmbujora tot mai mult în timp ce bătrânul vorbea şi la început nu reuşi să răspundă nimic. Adevărul era că dacă vreodată apreciase vreun tânăr în inima ei, acela era fiul judecătorului, Frederick, de o nobleţe şi demnitate rare. Era frumos şi plăcut, iar Mary a avut mai multe posibilităţi de a-1 vedea în timpul şederii lor la castel. La început se simţea bine în anturajul lui, dar, de îndată ce avu prima suspiciune că sentimentele lui faţă de ea erau mai mult decât o simplă simpatie, încercă să-1 evite cu cât mai multă atenţie. Era prea modestă ca să-i permită să-şi închipuie că ar putea să fie vrednică de o astfel de legătură, şi a încercat pe cât posibil să se scutească de urmările nefaste, în cazul în care inima ei ar fi împărtăşit această dragoste imposibilă, după părerea ei. A încercat deci să se gândească la el cât mai puţin, să înăbuşe orice sentiment pe care l-ar fi simţit faţă de el şi, cu atât mai mult, să-i alunge amintirea mereu prezentă în gândurile ei; acum, propunerea tatălui lui o luase atât de nepregătită, încât uită cu desăvârşire toate acestea. îi răspunse judecătorului că ar vrea să ceară părerea contesei, dar acesta, fiind un om foarte înţelept, văzându-i faţa şi simţindu-i agitaţia, şi-a dat seama cum stau lucrurile şi nu a mai insistat; şi-a luat rămas-bun de la ea cu prietenie, apoi a căutat să stea de vorbă cu contesa.
Contele era împreună cu ea şi judecătorul i-a găsit pe amândoi foarte binevoitori.
„Sunt foarte încântat să aud ce-mi spui, stimate domn", spuse contele. „Noi ne-am gândit adesea că aceasta ar fi o căsătorie foarte potrivită. Frederick şi Mary sunt parcă făcuţi unul

pentru celălalt. Nu este înţelept ca cineva să se

amestece în aceste lucruri, aşa că noi n-am spus nici un cuvânt nimănui, dar adesea ne-am gândit la aceasta şi acum nu putem decât să ne bucurăm dacă acest eveniment va avea loc. Din partea noastră fii sigur că nu vei avea nici o împotrivire."

„Te felicit din toată inima, domnule judecător", spuse contesa. „în Mary vei câştiga cu adevărat o fiică preţioasă, iar fiul dumitale va avea cea mai bună soţie, dacă ea acceptă să fie a lui. Mary a trecut prin şcoala necazurilor, care este cea mai bună din toate şcolile. Era o gospodină nemaipomenită şi o tovarăşă bună şi agreabilă, chiar înainte de a veni la noi. De atunci a avut parte de toate avantajele şi educaţia de care se bucură Amelia. Vei vedea că manierele ei sunt şlefuite şi spiritul ei amabil, la fel de atractiv ca florile din grădina ei. Am bucuria să declar că Frederick va fi un om binecuvântat de Dumnezeu."

Când contesa a aflat că Mary era gata să accepte propunerea, s-a ocupat ea însăşi de cele necesare. I-a pregătit o zestre foarte frumoasă, contele i-a dat o mare bucată de pământ şi s-au hotărât ca inelul - tocmai inelul care îi cauzase atâta durere şi bucurie - să fie inelul ei de nuntă. Apoi s-au hotărât să-1 invite pe bătrânul pastor din Erlenbrunn să oficieze căsătoria.

S-a stabilit ca 30 iunie să fie data căsătoriei. La dorinţa miresei, ceremonia a avut loc la umbra copacului unde James o învăţa în copilărie, în mijlocul florilor pe care el le-a iubit atât de mult. Au fost invitaţi mulţi săteni, foarte mulţi din cei pe care Mary i-a ajutat într-un fel sau altul; şi, după cum ea şi-a dorit, nunta ei a fost o mărturie a înţelepciunii lui Dumnezeu. O, cât de adânci sunt bogăţiile înţelepciunii şi dragostei lui Dumnezeu! Ziua a început cu un torent de ploaie, dar prin credinţa şi rugăciunile ei, primele raze de lumină au străbătut printre nori ca şi cum Dumnezeu i-ar fi amintit că noaptea vine plânsul, iar dimineaţa vine bucuria. A urmat o adiere lină de vânt, care a uscat ploaia şi care a adus

la viaţă frumuseţea culorilor şi a parfumului florilor. Mulţi săteni şi copii au fost prezenţi acolo, dar unul dintre ei s-a bucurat mai mult decât toţi ceilalţi. Era bătrânul pădurar Anthony. El a fost cel care nici o clipă nu s-a îndoit de nevinovăţia lui Mary şi era fericit că ajunsese să vadă această zi. Bătrânul pastor din Erlenbrunn a oficiat căsătoria şi atmosfera a fost binecuvântată. Toţi au simţit prezenţa lui Dumnezeu şi au înţeles că El privea cu bunătate din ceruri şi-şi revărsa binecuvântarea peste cei doi. Mary, era nespus de frumoasă, având o coroniţă albă şi voal, iar contesa Amelia era cea mai frumoasă şi cea mai graţioasă dintre domnişoarele de onoare.

Masa de la castel a fost nemaipomenită. Contesa Amelia a avut grijă să organizeze totul ea însăşi. Cel mai remarcabil ornament a fost COŞUL CU FLORI, umplut cu flori proaspete şi aranjat de mâinile ei. Pastorul a menţionat istoria coşului în timpul mesei, spunând că Mary ar trebui să-1 păstreze ca pe o moştenire preţioasă - amintirea încercărilor şi a binecuvântărilor ei.

CAPITOLUL XXV

MONUMENTUL

UBITĂ şi apreciată de toţi, Mary a trăit o viaţă fericită în Eichbourg, slujindu-1 pe Dumnezeu şi străduindu-se să facă bine oamenilor. Ii plăcea în mod deosebit să-i ajute pe copiii din sat şi să le vorbească despre Domnul Isus şi a avut bucuria de a vedea că cei mai mulţi dintre ei îşi dau inima Lui. Aşa, după învăţăturile tatălui ei, a încercat întotdeauna să fie folositoare împărăţiei lui Dumnezeu.

Mai târziu, în acelaşi an, a fost terminat monumentul pentru mormântul lui James, după cum îi promisese Amelia lui Mary. Era simplu, dar elegant, construit din marmură neagră; inscripţia era cu litere poleite. Pe lângă nume, vârsta şi profesia de grădinar, erau adăugate aceste cuvinte ale Domnului Isus, în litere de aur:

„EU SUNT ÎNVIEREA ŞI VIAŢA.
CINE CREDE ÎN MINE, CHIAR DACĂ AR FI MURIT, VA TRĂI."

Pe partea din spate, un meseriaş iscusit a sculptat în marmură COŞUL CU FLORI. Amelia 1-a desenat, după ce 1-a umplut cu florile cele mai frumoase din grădina lui Mary. Desenul a fost dat artistului, care a scris pe o placă, dedesubt, cuvintele Scripturii care merită meditaţia noastră. „Orice făptură este ca iarba şi toată slava ei ca floarea ierbii. Iarba se

usucă şi floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac."

Crengile întunecoase ale brazilor înnobilau şi mai mult marmura, oferind ochiului o privelişte minunată. Când arbustul de trandafiri plantat de Mary pe mormânt înflorea şi florile îşi plecau petalele peste marmura neagră, nimic nu putea fi mai frumos.

Acest monument era cel mai frumos ornament din cimitir şi una dintre curiozităţile remarcabile ale satului. Oricând avea oaspeţi, bătrânul pastor îi lua să le arate monumentul, vorbindu-le despre viaţa bătrânului grădinar, care fusese o mărturie chiar şi după moarte - o mărturie a credincioşiei, a răbdării şi a umblării cu Dumnezeu. Toţi vizitatorii spuneau că a fost o idee bună să pună un coş cu flori pe mormântul unui om care s-a ocupat cu grădinăritul şi în acelaşi timp a împletit coşuri din nuiele, dar pastorul le spunea că semnificaţia sculpturii este mult mai mare şi le povestea istoria coşului cu flori, încheind-o cu acest mare adevăr care reiese din viaţa eroinei noastre:

SMERENIA, ASCULTAREA ŞI DRAGOSTEA FAŢĂ DE DUMNEZEU, ADEVĂRUL ŞI IUBIREA FAŢĂ DE OAMENI VOR TRIUMFA ÎNTOTDEAUNA PESTE URA CELOR MAI MARI DUŞMANI ŞI VOR DĂINUI PURUREA.

Dragă tinere, în orice împrejurare, fă ca Mary: teme-te de Dumnezeu, respectă-ţi părinţii, spune întotdeauna adevărul, încrede-te în Dumnezeu, dă-i inima ta lui Isus, trăieşte plin de bucuria şi fericirea harului Său, ca, atunci când vei muri, să fii sigur că ai câştigat viaţa veşnică.

Note:

Corneliu Livanu - *Întinde-Ţi, Doamne, mâna!* din „Poeziile creştinilor români" - antologie; Editura „Casa Şcoalelor", Bucureşti 1994, pag. 355;
' Traian Dorz
[1] Tatiana Topciu
- *Se va desface-odată,* din „Poeziile creştinilor români", pag. 102;
- *Chiar de-ntârzie, vine negreşit,* din „Poeziile creştinilor români", pag. 491-492;
Nicolae Moldoveanu - *De-aş fi târât,* din „Poeziile creştinilor români", pag. 403;

Nicolae Moldoveanu - *Suntem din neam de Dumnezeu,* din „Poeziile creştinilor români", pag. 421.

Cuprins

Little Lam;

Tipar:
Tipografia S.C. Little Lamb S.R.L.
str. Narciselor, nr. 5E, 720207 - Suceava
mobil: 0744 544 579
e-mail: littlelambromania@yahoo.com